

C:\Users\Plazma\Desktop\Pausanias - Cesta po Řecku 1,2\Hammet Dashiel\Město děsu.pdb

PDB Name: Město děsu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.1.2009
Modification Date: 26.1.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dashiel Hammet
Město děsu

Obsah

MĚSTO DĚSU
...STRÁŽCEM BRATRA SVÉHO
ASISTENT VRAŽDY
KDO JINÉMU JÁMU KOPÁ
SMRT NA PINE STREET
ANDĚL Z DRUHÉHO PATRA
STRACH ZE ZBRANÍ

MĚSTO DĚSU

1.

Do Hlavní ulice Izzardu se řítla fordka tak dokonale pokrytá pouštním pískem, že v mračnech prachu byla takřka neviditelná. Objevila se jako ta mračna, rychle a eraticky, šněrujíc si to přes celou šířku silnice.

Do vozovky vkročila drobná postava dívky okolo dvaceti v bezovém flanelovém kostýmku. Bláznivá fordka ji o pár palců minula; minula ji jen proto, že pohotově uskočila zpět na obrubník. Bylo vidět, že se kousla do rtu, tmavé oči vrhly rozhořčený pohled na zadek auta a opět se vydala přes vozovku na druhou stranu.

Vůz se znenadání stočil do protisměru a vyjel proti ní znovu, i když poněkud pomaleji. Tentokrát ji zachránily dva dlouhé skoky k protějšímu chodníku.

Z jedoucího vozu vystoupil muž. Pádil a klopýtal v hlubokém předklonu a jako zázrakem se držel na nohou, dokud ho nezastavilo otřesné škubnutí paže, zaháknuté okolo sloupku markýzy. Byl to urostlý člověk ve sluncem vybledlém khaki, vysoký a svalnatý, od hlavy k patám obalený vrstvou prachu, šedé oči podlité krví. V jedné ruce třímал silnou černou hůl, druhou smekal klobouk.

S přehnanou pokorou se před rozlíceným stvořením hluboko uklonil. Když se dost naukláněl, odhodil klobouk padni, kam padni a pod škraloupem prachu, který mu obličej změnil v groteskní masku, se na děvče široce zazubil. Vrstvy usazené ve strništi na bradě se odlupovaly a snášely se dolů jak vločky sněhu.

„Od-odpuste, prším,“ blekotal nesrozumitelně. „Víte, k-dy-bych nejel tak opatrně, byl b-bych vás málemrazil. Srazil. Ten vůz není spo... spolehlivý. Je vypučený od inženýra. Nikdy si nevypučujte vůz od inženýra, jsou n-nespolehliví.“

Dívka hleděla skrz něj, jak kdyby tam nikdo nestál, jako by tam nikdy nikdo nestál, načež se obrátila a rázovala pryč.

Koukal za ní se stupidním, překvapeným výrazem, dokud nezmizela v jakýchsi dveřích. Podrbal se ve vlasech, pokrčil rameny a podíval se k místu, kde jeho mašina zaryla nos do červené cihlové zdi „Bank of Izzard“, a teď se tam natřásala a rachotila jakoby v panice, že nemá pána.

„Gertův vynález,“ ulevil si.

Na rámě mu dopadla tíha. Stočil hlavu a ačkoli sám měřil přes šest stop, musel zamžourat hezky vzhůru, chtěl-li se setkat se zrakem obra.

„Kousek se spolu projdem,“ děl obr vlídně.

Člověk ve vybledlém khaki si ho prohlížel od špiček širokých bot až ke krepě neforemného černého širáku; zkoumal ho část po části a nelíčený obdiv se zrcadlil v rudě orámovaných očích. Velikán měřil sedm masivních stop. Nohy jak pilíře podpíraly mohutné tělo se širokými, mírně pokleslými rameny, jako by vážila příliš mnoho. Mohlo mu být asi tak pětatřicet. Flegmatické rysy tváře odpovídaly výšce, ač oči mu zpola mizely v dobromyslných vráskách. Obličej rozvážného chlapa.

„Můj ty bože,“ vyhrkl muž v khaki, když s prohlídkou skončil. Jste vy ale k-kolos!“ Hned se však rozzářil. „Pojďme si to rozdat! Vsadím d-deset proti patnácti, ž-e vás položím. Pojďte!“

Obrovi hluboko v hrudi zaduněl smích, uchopil rádo by zápasníka za šíji a loket a mašíroval ho pryč.

2.

STEVA THREEFALLA čekalo probuzení v neznámém prostředí, čemuž se ani moc nedivil — občas se budíval v neznámých místech. Dřív než zcela rozevřel víčka, dobral se k podstatě věci. Tvrdá palanda tlačící do zad a vtíravý pach desinfekce v nose mu prozradily, že se nalézá ve vězení. Hlava a jazyk jak trdlo mu říkaly, že se opil. A třídní strniště vousů mu potvrdilo, že musel být zpitý jak dělo.

Sedl si, spustil nohy na podlahu. Vybavily se mu podrobnosti: Dvoudenní pitka s majitelem hotelu Harrisem a odborníkem v zavodňování Whitingem ve Whitetuftsu na druhé straně kalifornsko-nevadské pouště. Ryčná debata okolo cestování v poušti — jeho vlastní zkušenost z Gobi proti americkým zkušenostem těch dvou. Sázka, že vzdálenost z Whitetuftsu do Izzardu urazí za denního světla a navíc bez vody, pouze s hořkým bílým likérem, jež v té době právě popijeli. Modravý rozbřesk a start ve Whitingově fordce. Harris s Whitingem potácející se za ním po silnici, budící obyvatele vyřváváním „dobře“ míněných rad, dokud jim nezmizel z dohledu. Jízda pouští po silnici rozpálené jak pec a ten chlast... Radši na to nemyslet. Nicméně to dokázal a vyhrál. Zaboja si nemohl vzpomenout, o kolik se vsadili.

„Konečně jste se z toho vypsal?“ zahřmotil hlas. Kovové dveře se otevřely, vyplnil je muž. Steve se na něj usmál — na obra, který nerad zápasí. Byl jen v košili, bez kabátu a bez vesty, a vypadal ještě větší, než si ho pamatoval. Levou šli mu zdobit lesklý odznak maršála.

„Snídani?“ zeptal se.

„Ani ne, spíš hrnec černé kávy a aspirin.“

„Dobrá. Musíte to zhltnout. Soudce Denvir se nemůže dočkat, až si na vás zgustne a čím dýl ho necháte čekat, tím hůř pro vás.“

Místnost, v níž Tobin Denvir soudcoval, byla prostorná šalanda ve třetím poschodí dřevěné budovy, vybavená prastarým psacím stolem, polici knih spících pod vrstvou ročního prachu, stolem, tuctem nepohodlných židlí a polovičním počtem otlučených popraskaných porcelánových plivátek.

Soudce seděl za psacím stolem, nohy na desce téhož. Byly to krátké nohy, muž byl malý. Tváře mu přetínaly popuzené vrásky, rty byly úzké a sevřené, oči bez víček jak číhající žabák.

„Z čeho je obviněn?“ Hlas měl tenký, drsně kovový. Nohy nechal tam, kde byly.

Maršál se nadechl a odrecitoval:

Jízda v protisměru, překročení rychlostního limitu, jízda pod vlivem alkoholu, k tomu bez řidičského průkazu, ohrožování chodců vystoupením z jedoucího vozidla a nedovolené parkování na chodníku proti bankovní zdi.“

Maršál učinil pomlku, aby se mohl opět nadechnout a lítostivě dodal:

„Bylo tu obvinění z pokusu o napadení, ale ta Vallancovic holka odmítla přijít, takže to padá.“

Zabí oči sudiho se upřely na Steva.

„Vaše jméno?“ zavrčel.

„Steve Threefall.“

Je to vaše pravé jméno?“ zeptal se maršál.

„Ovšem že je,“ soudce odsekl. „Přece si nemyslíš, že je padlý na hlavu, aby udal takovéhle jméno, aniž by mu patřilo, pravda?“ Na Steva štkl: „Máte k tomu co dodat? Vinen nebo ne?“

„Byl jsem trochu —“

Jste vinen nebo ne?!”

„Och, myslím, že jsem jen —“

„To stačí! Uděluji vám pokutu ve výši sto padesáti dolarů plus režie. Náklady činí patnáct dolarů a osmdesát centů. Zaplatíte, nebo si to chcete odsedět?“

„Zaplatím, jen nevím, jestli tu částku mám.“ Steve se obrátil na maršála. „Máte v úschově mé peníze. Bude to dost?“

Maršál pokývl masivní hlavou.

„Bude — do nikláku,“ řekl s úsměvem. „Legrační, že to vyšlo tak akorát, ne?“

„Ano, velmi legrační,“ přisvědčil Steve.

Mezitím, co smířil soudce vypisoval stvrzenku, maršál na stůl pokládal Stevovy hodinky, tabák a zápalky, kapesní nož, klíče a naposled černou vycházkovou hůl. Velikán ji vážil v ruce a zvědavě ji ozkoušel, než se s ní rozloučil. Byla silná, z černého ebonu, i přes váhu tohoto dřeva hodně těžká a dobře vyvážená, což nasvědčovalo dodatečnému zatížení bodce i knoflíku. Uprostřed hole bylo hladké místo na šířku dlaně, ostatek měl vruby a škrábance — známky častého používání — jež nemohlo odstranit či zakrýt žádné leštidlo. Neodřené místo bylo měkce černé stejně jako knoflík, jako by bylo v častém kontaktu s lidskou dlaní.

„Dobrá zbraň v tísní,“ podotkl maršál významně, když ji podával majiteli. Steve ji převzal způsobem, jež člověk vyhrazuje oblíbenému, nepostradatelnému předmětu.

„Není špatná,“ souhlasil. „Co se stalo s tím křápem?“

„Je v dílně za rohem Hlavní. Pete říká, že není docela odepsaný. Myslí, že by ho dokázal spravit, jestli chcete.“

Soudce podával Stevovi stvrzenku.

„Hotovo a vyřízeno?“ zeptal se pro jistotu.

„To doufám,“ Denvir kysele odsekl.

„To jsme tedy dva,“ utrousil Steve. Nasadil si klobouk, hůl sevěl v podpaží, pokývl maršálovi a vypochoďoval ze sálu.

Threefall scházel schodiště přibližně v totéž veselém stavu myslí, v jakém byla jeho fyzická schránka — vnitřek vypálený bílým likérem, vnějšek jízdou přes žhavou poušť. To, že ho spravedlnost obrala o poslední cent, ho nepřekvapilo — zpravidla se tak jednalo s každým cizincem. U hoteliéra ve Whitetuftsu měl větší částku peněz. Radil se mezi šťastlivce, unikl přece vězení! Vzkáže Harrisovi, aby mu něco z nich poslal, počká, až bude fordka opravená a

odfrčí zpátky, tentokrát se zásobou vody místo alkoholu.

„To neuděláš!“ zařval mu kdosi do ucha.

Nadskočil a hned se zasmál — pitím přecitlivělé nervy! Slova neplatila jemu. Odpočívadlo, na němž se právě octl, mělo otevřené okno stejně jako sousední budova. Viděl přímo do kanceláře, kde se přes šířku stolu dohadovali dva lidé.

Jedním byl otlý muž středních let v černém obleku, z nějž čněla naditá bílá vesta. Byl rudý vztekem. Jeho oponent byl mladší, asi třicetiletý, s malým tmavým knírkem, čistě řezaným profilem a saténově hnědými vlasy. Jeho štíhlá postava vězela v bezvadném šedém obleku, světlejší košili a na stole ležel panamák s šedou stuhou. Obličej měl o to bledší, o co ten druhý doslova fialověl.

Rudá tvář něco zamumlala, co Steve nezachytil.

Elegán mu vytáhl pořádnou facku, načež rukou zajel do kapsy. Zableskla se pistole s krátkou hlavní.

„Hnusný žoku sádla!“ vykřikoval. „Nepleť se do toho, nebo ti zničím vestu!“

Ústí hlavně zapíchl do oblého břicha a zděšenému protivníkovi se řehnil přímo do tváře, vyceniv na něho celou řadu zdravého chrupu. Nato sebral klobouk, pistoli pustil do kapsy a zmizel Stevovi z dohledu. Otlý muž těžce dosedl do židle.

3.

STEVE objevil dílnu, kam forda odtáhli, našel automechanika, jenž odpověděl na jméno Pete, a bylo mu sděleno, že oprava Whitingova vozu zabere asi dva dny.

„Včera jste tomu pěkně dal,“ culil se Pete.

Steve se jen uchichtl, a vydal se do telegrafní kanceláře v sousedství hotelu „Izzard“. Uneseně se na chvíli zastavil, aby se vynadával na zářící smetanově bílý kabriolet Vauxhall-Velox, zaparkovaný u chodníku. Do tohoto začouzeného továrního města se hodil asi jak australský opál do řeznické výlohy.

Ve dveřích kanceláře se náhle zarazil.

Za pultem byla dívka v bezovém kostýmku — ta, kterou včera dvakrát málem přejel — „Vallancovic holka“, jež se vzdala obžaloby za ohrožení života. O pult se nonšalantně opíral a intimně jí cosi povídal jeden z těch choleriků, na něž viděl oknem soudní budovy — atletický dandy, co tak rád rozdává facky a vyhrožuje lidem pistolkou.

Dívka vzhledla, poznala ho, napřímila se a ztuhla. Smekl klobouk a nasadil úsměv.

„Hrozně se omlouvám za ten včerejšek. Jsem pitomý hlupák, že jsem—,“

„Přejete si poslat telegram?“ otázala se mrazivě.

„Ano,“ přisvědčil. „Taky bych se chtěl —,“

„Na stole u okna jsou blankety a tužky.“ Otočila se k němu zády.

Steve cítil, že se červená, a protože patřil k lidem, kteří, jsou-li v rozpacích, idiotsky se zubí, tak se zazubil. Shledal, že hledí do tmavých očí filmového hezouna v šedém.

Černý knírek se zježil ironickým úšklebkem.

„Včera jste se pěkně rozšoupl.“

„Nu... ano,“ přikývl a přešel ke stolku s formuláři. Telegram zněl:

Henry Harris

Harris Hotel, Whitetufts

Dojel na čas, jsem plonk. Pošli obratem dvě stovky. Vráť se v sobotu.

Threefall

Dopsal, ale seděl u stolku dál, telegram v ruce a hleděl na dvojici opět zabranou do tichého důvěrného hovoru.

Dívka ho pochopitelně zajímala daleko víc.

Byla drobná, ne vyšší než pět stop, jestli to. A byla půvabně zaoblená a velice štíhlá, což ženám dodává klamného vzhledu křehkosti. Obličej tvořil líbezný ovál bílé pleti, jejíž pel vzdoroval špinavému ovzduší Izzardu; nosík měl tendenci se zvedat nahoru, ne však docela; fialkové černé oči byly velké, ale nikoli teatrálně, a černohnědé vlasy měly pro její malou hlavu akorát tu správnou hustotu a správný účes. Každopádně jí nechybělo nic z krásy postav na Monticelliho plátnech.

O tom všem Steve Threefall přemítal, zatímco telegram mnul a rovnal v opálených prstech; dopřemítal se k rozhodnutí, že je eminentně nutné, aby jeho omluva byla přijata. Vysvětlíte si to jak chcete — opatrně se vyhýbal tomu, aby to vysvětlil sám sobě — ale tak to bylo. Jeden moment na všech čtyřech kontinentech, jež poznal, neexistovalo nic, co by ho zaujalo, co by bylo důležité. V příštím cítil nutkavou potřebu získat přízeň téhle malé osůbky v bezovém kostýmku s hnědou lemovkou okolo zápěstí a výstřihu.

Když dospěl k tomuto bodu, hezoun se natáhl přes pult a něco jí šuškal. Zarděla se, uhnula zrakem. Tužka jí upadla na pult. Neohrabaně ji zvedla. Cosi mu odpověděla a pokračovala ve psaní s vynuceným strnulým úsměvem.

Steve telegram roztrhal a složil jiný:

Dokázal jsem to, přenocoval však v base. Chvilku se zdržím, líbí se mi tu.

Peníze zašli po drátě, oblečení poštou do zdejšího hotelu. Kup pro mne Whitingovufordku — usmlouvej cenu.

Threefall

Vzal formulář a položil jej na pult.

Dívka po něm jela tužkou, počítajíc slova.

Jednatřicet,“ řekla. Vyslovila to, jako by ho mimoděk kárala, že není dostatečně stručný.

„Je dlouhý. To nevádí,“ ujistil ji. „Sazbu uhradí příjemce.“

Ledově ho pozorovala.

„Nemohu ho přijmout, pokud nemám jistotu, že jej odesílatel uhradí, pakliže adresát odmítne zaplatit. Je to proti předpisům.“

„Pak tedy učíte výjimku,“ doporučil jí chladně. „Protože jestli to neuděláte, budete mi muset na zaplacení půjčit.“

„Budu muset — ?“

„Samosebou,“ trval na svém. „Do maléru jste mě dostala vy a je tedy na vás, abyste mi z něj pomohla. Bůhví že jste mě už stála víc než dost — téměř dvě stě dolarů! Je to vaše vina!“

„Moje vina?!“

„Pravdaže! Ted' vám dávám příležitost, abyste to napravila. Odešlete to, prosím, spěšně, protože mám hlad a potřebuji se vykoupat a oholit. Počkám venku na lavičce.“ Na podpatku se otočil a odešel.

Lavička před telegrafním úřadem nebyla prázdná, na jednom konci ji okupoval nějaký člověk. Nevšímaje si okolí, Steve se na ní pohodlně rozložil. Černou hůlku postavil mezi nohy a pomalu si stáčil cigaretu, myšlenkami u výstupu v kanceláři.

Proč, uvažoval, pokaždé, když měl sto důvodů, aby vypadal seriózně, ujede mu huba? Proč, kdykoli mu jde o důležitou věc, pokaždé žvaní a dělá ze sebe šaška? Zapálil si nepovedenou cigaretu a znovu si přiznal, jako už mnohokrát předtím, že je to vlastně dětinský pokus zakrýt rozpaky. Ze přes svých třiatřicet roků, z nichž osmnáct jezdil po světě a poznal jeho dobré i kruté stránky, byl v nitru stále ještě zelenáč. Přerostlý kluk.

„Včera jste neměl právě šťastný den,“ poznamenal jeho soused z druhého konce lavičky.

„Ba,“ vzdychl, koukaje do země. To se celý Izzard nebaví ničím jiným, než jeho potrhým příjezdem?

„Počítám, že starý Denvir vás oškubal na kost. Má to ve zvyku.“

„Baže.“ Podíval se na mluvčího.

Viděl nemožně vyzábělého čahouna — seděl přihrbený, dlouhé nohy natažené do chodníku — něco přes čtyřicet; vpadlý melancholický obličej protínaly nikoli vrásky, ale hluboké rýhy skládající volnou kůži do záhybů. Oči byly smutným kaštanovým očima honičiho psa a nos měl tak dlouhý a ostrý jako perofizek. Bafal černý tlustý doutník. Hulil jak tovární komín a tím tenkým nosem vypouštěl dým do dvou šedých obláčků.

„Už jste naše mladé město někdy navštívil?“ následovala další otázka melancholického individua. Mluvil monotónně, v rytmu, který se příjemně poslouchal.

„Ne, jsem tu poprvé.“

Čahoun ironicky odfrkl.

Jestli se chvilku zdržíte,“ řekl, „bude se vám líbit. Je zajímavé.“

„Proč myslíte?“

„Dusičnan sodný. Nahrabete si ho v poušti, uvaříte a všelijak upravíte a prodáte ho výrobcům hnojiv a výrobcům kyseliny dusičné a mnoha jiným, kteří ho zpracují na cokoliv, co se z něj dá vytěžit. Fabrika, v níž, z níž a pro níž to všechno děláte, stojí tamhle, za železniční tratí.“

Líně mávnul do ulice, kde průjezd vozovky uzavíraly bloky cementových staveb.

„Co když si nehrajete s chemikáliemi?“ otázal se Steve, spíš aby slyšel hubeného muže mluvit, než z touhy po místní historii.

Pohodil kostnatými rameny.

„Pak záleží na tom, kdo jste. Jestli jste Dave Brackett“ — zakýval prstem k červené bance za silnicí — „radujete se z hypoték, či co bankéři dělávají. Jestli jste Grant Fernie a na člověka jste příliš velký, ač ne dost velký na koně, přišpendlíte si na prsa odznak. A pak podroušené cizince strkáte do lochu, dokud nevystřízlíví. Třeba jste Lany Ormsby, a váš tatík má fabriku na nitráty, takže řídíte fáro ze zámoří“ — pokývl na krémového Vauxhalla — „a trávíte dny obtěžováním půvabných telegrafních úřednic. Jenže vy nejste to ani ono; jste na dně, telegrafoval jste pro peníze a čekáte na víceméně pochybný výsledek. Je to tak?“

„Ja,“ utrousil Steve nepřítomně. Tak ten švihák je Lany Ormsby, synáček pana továrníka.

Čahoun složil hnáty pod sebe a vstal.

„V tom případě je čas na oběd. Jmenuju se Roy Kamp a mám hlad. Nerad jím sám a tážu se, jestli jste ochoten čelit se mnou přemaštěné a přesolené stravě u Finn's.“

Steve se čile zvedl.

„To víte, že ano,“ řekl. „Černá hořká káva, co jsem měl k snídani, by snesla společnost. Jsem Steve Threefall. Těší mne.“

Potřásl si rukama a vyrazili. Přicházela k nim dvojice mužů a jedním byl onen otlý člověk, kterého Lany Ormsby uhodil. Steve vyčkal, až je přešli, a pak se Kampa zeptal:

„Kdo byli ti dva úctyhodní měšťané?“

„Vypasený pumlič v károvaném obleku je Conan Elder, realitní kancelář, pojistky a obligace. Druhou persónou je sám W. W. — zakladatel města, majitel, atd., atd. — vážený W. W. Ormsby osobně. Papá Larryho.“

Fackovací scéna v kanceláři, včetně pistole, byla tudíž domácí roztržkou, svárem mezi otcem a synem, při čemž syn měl zřejmý vrch. Kampův baryton něco povídal. Steve tomu nevěnoval pozornost. Vzpomínal na dívku a Larryho, na jejich hlavy spiklenecky u sebe a vzrůstal v něm pocit nespokojenosti.

Krcálek u Finn's byl sotva něčím víc než koridorem vmáčkнутým mezi hernu a železářství. Šířka tak tak že stačila na pult a řadu otáčivých barových sedaček. Když vstoupili, trůnil na nich jediný zákazník.

„Dobrý den, pane Rymere,“ pozdravil ho Kamp.

„Dobrý, pane Kampe.“ Stařec se k nim obrátil a Steve viděl, že je slepý — velké modré oči mu potáhl tmavý šedý zákal. Vypadalo to, jako by měl v důlcích díry do hlavy.

Připadalo mu, že slepci je nejmiň sedmdesát, jemné hladké ruce ho však mátly. Starcovu hlavu věnčila aureola

hustých sněhobílých vlasů, tváře byly síťovinou drobných vrásek, ale výraz měl klidný — výraz člověka smířeného se svým údělem. Právě dojídal poslední sousta a zanedlouho zamířil ke dveřím s pomalou jistotou nevidomého ve známém prostředí.

„Starý Rymer bydlí v chajdě za staveništěm nové hasičské stanice. Sám. Pod podlahou prý má tuny zlatých mincí — místní pověra. Jednou ho najdem zmláceného, ale na naše rady nic nedá. Říká, že jemu přece nikdo neublíží. Říká to, prosím, ve městě plném všehoschopné chátrý!“

„Izzard je tedy drsné místo?“

Jak jinak! Je staré pouhé tři roky. To víte, vzkvétající město v poušti vábí ostré hochy jak magnet!“

Po obědě se Kamp se Stevem rozloučil s tím, že se možná uvidí později a poznamenal, že večer je v sousední herně živo, kdyby měl náladu na hazard trochu jiný než za volantem.

„Přijdu tam,“ slíbil a šlapal zpátky k telegrafní kanceláři.

Zastihl dívku samotnou. „Přišlo mi něco?“ zeptal se jí rezervovaně.

Položila na pult šek s telegramem a opět beze slova usedla k psacímu stolu. V telegramu stálo:

Vybral sázku. Whitingovi za forda zaplatil dvě stovky. Balance činí šest set čtyřicet. Posílám ošacení. Opatruj se. Harris

„Kolik vám dlužím?“

„Nic. Adresát poplatek vyrovnal.“ Nezvedla od práce hlavu, jednoduše psala dál.

Steve se opřel lokty o pult. Jeho brada — čistě umytá, ač stále zarostlá rašicím strništěm — čněla vpřed v odhodlání udržet si náležitou vážnost, dokud tuhle věc neurovná.

„Hledíte, slečno Vallancová,“ začal statečně, „vím, že jsem se včera choval jak blázen a lituju toho víc, než dokážu říct. Vždyť ono se nic tak hrozného nestalo a — „

„Nic tak hrozného!“ vybuchla. „Ponižit mě na veřejnosti, honit mě jako králíka, být zesměšněna špinavým opilcem v ještě špinavějším voze, to je nic?“

„Nehonil jsem vás. Chtěl jsem se vám omluvit — ale stejně“ — tváří v tvář její nekompromisní zášti se jeho „náležitá vážnost“ vypařila a vpadl do navyklého posměšného tónu — „bez ohledu na to, jak jste se bála, měla byste mou omluvu přijmout. Co bylo, bylo.“

„Bála? Jak — „

„Přál bych si, abyste má slova pořád neopakovala. Učinila jste to ráno a teď to děláte znovu. To vás nikdy nenapadne říct něco originálního?“

Spalovala ho pohledem, otevřela ústa a s klapnutím je zavřela. Uhnula zrakem k svému papírování a sečítací stroj zařachtal, jak zlostně škubla klikou.

Steve kývl jako by jí to schvaloval, vzal šek a odnesl ho do banky.

Když do ní vstoupil, jediným pokladním v dohledu byl malý macatý chlapík s pečlivě zastřiženými prošedivělými vousy, skrývajících z žoviálního kulatého obličejce takřka vše krom očí — přátelských a chytrých.

Muž přikročil k okénku v mřížoví: „Dobré odpoledne. Co pro vás mohu učinit?“ uvítal ho zdvořile.

Steve mu pod bezpečnostním sklem přistrčil šek telegrafní společnosti. „Chci si otevřít účet.“

Bankéř zelený doklad zvedl a píchl do něj tlustým prstem. „Vy jste ten džentlmen, jehož vůz včera napadl moji zeď.“ Steve se uchichtl. Bankéř žertovně mrkl a zasmál se. „Hodláte se v Izzardu usadit?“

„Načas.“

„Můžete mi dát reference?“

„Snad se za mne zaručí soudce Denvir nebo maršál Fernie. Jestli se dotázete banky Seamin's v San Francisku, sdělí vám, že pokud je jim známo, jsem slušný zákazník.“

Bankéř prostrčil mřížemi měkkou tlapku. „Rád vás poznávám. Jmenuji se David Brackett. Budete-li něco potřebovat, dům či byt, obraťte se na mne, velice rád vám pomůžu.“

O deset minut později ho na ulici před bankou natrefil obrovitý maršál Fernie. „Vyjste pořád ještě tady?“ žasl.

„Teď jsem Izzardan, pane. Aspoň na čas. Líbí se mi zdejší pohostinnost.“

„Vážně? Nechtějte, aby starý Denvir viděl, že navštěvujete banku,“ radil mu Fernie, „nebo vás příště vycucne až do dna.“

„Žádné příště nebude.“

„V Izzardu vždycky je, to byste se divil,“ prohlásil maršál záhadně, když svou kolosální masu přiměl k pohybu.

4.

TENTÝŽ VEČER oholený, vykoupaný, ač pořád ve vybledlém khaki a s hůlkou vedle sebe, hrál poker s Kampem a čtyřmi dělníky z továrny. Izzard byl očividně otevřeným městem, neboť jen kostky zabíraly dvanáct stolů. Poker, červený pes a jedenadvacet okupovaly půlku sálu a hezky ostrá silná whisky nebo gin se bez ohledu na prohibici dostaly za vztyčený prst a padesátník. Herna nijak nezastírala, že je tím, čím je. Italský majitel, jemuž hosté říkali „Gyp“, musel být se zdejšími představiteli zákona jedna ruka.

Hra u jeho stolu probíhala rychle, hladce, jak je tomu vždy, když účastníci jsou zkušení. V karetních hrách se dá švindlovat, ač tam, kde spoluhráči ovládají tyhle triky takřka stejnoměrně, je hra zpravidla poctivá.

Něco po jedenácté přišel Lany Ormsby a zvolil si místo u vzdáleného stolu. To už bylo v sále tak nakouřeno, že ho Steve sotva poznal. Deset minut před dvanáctou je čtveřice dělníků opustila, neb jim připadla půlnoční „hřbitovní šichta“. Během večera se držel na plichtě — vyhrál necelých deset dolarů. Kamp něco přes padesát.

Odmítli několik nabídek, aby si přisedli. Po všem tom dýmu a pachu davu voněl chladný noční vzduch čistě a sladce. Nikam nespěchali, zvolna tedy zamířili k hotelu. Ani jednomu se nechtělo ukončit první společný večer — oba vycítili,

že na lavičce před telegrafním úřadem našli spřízněnou duši. Neprošlo mezi nimi ani tisíc slov, přesto se stali bratry-ve-zbrani, jak kdyby spolu procestovali světadíl. Znenadání na ně tma vyvrhla černé stíny.

Steve pod ránou do hlavy zakolísal ke zdi domu, držely ho paže, po levém rameni mu jelo palčivé ostří nože. Sekl hůlkou vzhůru do těla, osvobodiv se ze sevření. Využil momentální úlevy k přehození úchyty. Hůl nyní držel ve vyváženém středu, nižší polovinu naplocho podél předloktí, horní čněla doleva.

Levý bok přitiskl ke zdi a z hůlky se stala černá, ve tmě takřka neviditelná hrozba. Knoflík se mihl dolů na čísi hlavu. Muž zdvihl ruku, aby jej odrazil. Hůl se na své ose přetočila, změnila směr, spodní konec zajel pod ochrannou paži, narazil do čelisti a hned nato sklouzl níž, bodnův hluboko do hrdla. Majitel čelisti a hrdla zvrátil udivený široký obličej k nebesům, potácel se z boje nazad, až spadl do strouhy.

Uprostřed chodníku zápasil Kamp se dvěma muži; vytrhl se jim, vytáhl pistoli, ale než ji mohl použít, útočníci byli na něm.

Steve, nižší půlku hole opět na předloktí, uskočil včas, aby odrazil dopad boxeru. Hůl švihla stranou, knoflík křápl do spánku

— stočila se bodcem a druhý spánek unikl holi jen proto, že terč zuchl na kolena. A přitom spatřil Kampa klesnout. Probil si

k němu cestu, nakopl hlavu, která se nad ležícím tělem skláněla

— ten lump na něm seděl rozkročmo! Hůl v ruce se roztočila rychleji, vířila ve staccatu dřeva na kosti, na kov, v tupějším rytmu dřeva na kůži — nikdy však v kruzích, pokaždé jenom v krátkém oblouku. Dopadnuvší konec dodával příštímú úderu na rychlosti. Kde knoflík před zlomkem vteřiny švihl zleva doprava, udeřil teď bodec zprava doleva, dopadal pod zdvižené paže, nad sápadící ruce, črtaje v prostoru čtyřicetipalcový okruh, jehož paprsky byly stěží postřehnutelnými cepy.

Za černou holí — živoucí součástí sebe sama — byl Steve ve svém živlu, šťastný, protože dokonale ovládal způsob boje, jaký nikdo jiný neuměl. Dostával rány. Otřásly jím, rozkolísaly ho, ale sotva je vnímal. Celé vědomí soustředil do pravé paže, do hůlky, již roztáčela. Revolver vyražený z rozdrčené ruky mu třeskl deset stop nad hlavou, nůž na cihlách chodníku zazvonil jako gong, muž zařičel jak zasažený kůň.

Bitka skončila stejně náhle, jako začala. Nohy dusaly, temné postavy mizely v černi postranní ulice. A Steve zůstal sám — sám mimo muže nataženého mezi chodidly a útočníka ve strouze.

Kamp se pohnul, odleží a nemotorně se vyškrábal na nohy.

„S tím batonem ti to jde docela dobře,“ protáhl.

Steve si ho změřil. Tak tohle je muž, jehož po krátké známosti pokládal za kamaráda! Muž, který si uprostřed boje prostě lehne a nechá toho druhého, aby se bil za oba. Na jazyku mu vřela horká slova.

„Ty-,“

Výraz hubeného čahouna se zhroutil do podivné grimasy, jako kdyby naslouchal slabounkému, vzdálenému volání. Ruce si tiskl k hrudi, tlačil je k sobě. Nato se zlomil v pase, klesl na koleno a přepadl na záda, nohu pod tělem.

„Výřid’ — „Konec věty zanikl ve sténání.

Padl vedle něho na kolena, nadzvedl mu hlavu ze země a s hrůzou viděl, že Kampova vychrtlá hrud’ je rozsekaná — otevřená od hrdla k pasu.

„Výřid’ — „Muž se zoufale snažil, aby mu bylo rozumět.

Stevovo rameno stiskla tlapa.

„Co se tu kčertu děje?“ Kampovo přání přehlušil hřímavý hlas maršála Fernieho.

„Buďte zticha!“ Steve štkl a přiložil k přítelovým rtům ucho.

Umírající však už nebyl schopen vydat artikulované slovo. Snažil se, úsilím vyboulil oči a pojednou se strašlivě roztřásl, kašlal, rány v jeho prsou se ošklivě rozšklebily — a skonak.

„Co se tu stalo?“

„Další uvítací komitét,“ pronesl Steve hořce. Spustil mrtvé tělo na chodník a vstal. Jeden leží ve škarpe, ostatní zdrhli za roh.“

Chtěl tam ukázat levou rukou, ale nemohl ji zvednout. Zjistil, že rukáv je mokrá a lepkavý krví.

Maršál sehnutý nad Kampem zabručel: Je opravdu mrtvý,“ a přešel k místu, kde ve strouze ležel sražený útočník.

„V bezvědomí,“ řekl a narovnal se. „Zanedlouho přijde k sobě. Jak jste na tom vy?“

„Rozsekané rameno a pár bolestivých míst, ale přežiju to.“

Fernie zranění vyšetřil.

„Moc to nekrvácí,“ rozhodl. „Ale radši si to nechtě ošetřit. Doktor MacPhail bydlí kousek odtud. Dojdete tam, nebo vás mám odvézt?“

„Půjdu po svých. Kudy mám jít?“

„Dva bloky touhle ulicí a čtyři doleva. Nemůžete to minout — ve městě je to jediný dům s květinovou zahradou. Až vás budu potřebovat, dám vám vědět.“

5.

DŮM DOKTORA MacPhaila našel bez obtíží. Jednoposchodové stavení vykukovalo mezerami mezi thújemi. Plot byl skrytý pod zelení viržinského svlačce, květy na noc uzavřené. Stezka se vinula mezi růžemi, tulipány, hybridy máků, anemónkami — ve hvězdné noci vypadaly jako duchové. Vzduch plnila sladce trpká vůně popínavých vistárií, pnoucích se vzhůru po sloupcích verandy.

Nedošel k ní. Dva kroky před schůdky se náhle zastavil, pravá ruka sklouzla ke středu hole. Z levého rohu se ozval šustot. Nebyl to vánek — a místo, které teď mezi vínem bylo černé, bylo před momentem světlejší, jako by rámovalo

zvědavou tvář.

„Kdo je — „ začal...

Ze zastíněné verandy se na něho vrhla postava, až zakolísal.

„Pane Threefalle — „ vzlykla hlasem dívky z telegrafní kanceláře — „v domě někdo je!“

„Kdo... zloděj?“ zeptal se stupidně, zíraje do zvednuté tváře pod bradou.

„Ano! Nahoře, v doktorově pokoji!“

„Cožpak doktor není doma?“

„Ne, není! MacPhailovi se ještě nevrátili.“

Poklepal jí konejšivě na rameno v kabátku. Zvolil to vzdálenější, musel ji tudíž obejmout, aby na ně dosáhl.

„Och,“ připomněl si, „asi jste náhle onemocněla a čekáte na něj. Je vám moc zle?“

„Ne, já tady bydlím.“

„Aha. Nu, s tím zlodějem to hned vyřešíme. Zůstaňte tady, ve stínu. Buďte klidná, o toho přítele nahoře se postarám.“

„Ne, ne!“ Tiskla se k němu. „Půjdu také — nedokážu zůstat sama. S vámi se nebudu tak strašně bát.“

Sehnul hlavu, aby se podíval, jak vypadá, když se bojí a narazil bradou na chladný kov, až mu zuby cvakly. Ten chladný kov byl ústím velkého poniklovaného revolveru.

„Kristepane! Dejte to sem! Slibuju, že vás pak vezmu s sebou.“

Dala mu ho. Vložil zbraň do kapsy a oddechl si.

„Budete se mě držet za šos, a když řeknu Dolů, hodíte se na podlahu a zůstanete tam!“

Prošli dveřmi. Okamžitě se octli v sametové tmě. Tichounce mu udávala směr. Jak stoupali vzhůru k ústí schodiště, dolehl k nim tlumený šramot.

Steve sehnul hlavu, až ho na rtech zalechtaly její vlasy.

„Kudy do toho pokoje?“ zašeptal.

„Přímo na konec chodby.“

Opatrně se kradli vpřed, dokud se nataženou rukou nedotkl veřejí.

„Dolů,“ poručil jí šeptem.

Pustila se ho. Rozrazil dveře, skočil dovnitř a zabouchl je. Proti otevřenému oknu se rýsoval temný ovál hlavy. Sekl po něm holí; hůl o cosi zachytla — zapraskalo sklo, zasypaly ho střepiny. Ovál proti oknu zmizel. Stočil se po šustění pohybu, vymrštil tam ruku. Prsty nahmátly krk — tenký krk se suchou, papírově křehkou pokožkou.

Do holeně přímo pod koleno dostal kopanec. Papírovitý krk mu klouzal ze sevření. Zoufale se ho snažil udržet, leč prsty ochablé zraněním ramene trnuly a slábly. Pustil hůl s úmyslem vypomoc si pravicí. Příliš pozdě. Levá paže mu bezmocně klesla a pro pravou tam nebylo nic k zachycení.

Okno zastřel velký neurčitý tvar, zmizel s dusotem po střeše zadní verandy. Doběhl k oknu a viděl zloděje zdvihát se ze záhonu a pelášit k nízkému plotu. Stál jednou nohou na střeše, když ho dívka zadržela.

„Ne, prosím!“ škemrala. „Neopouštějte mě! Ať si jde!“

„Ale — „ namítl, hned se ale upokojil.

Má přece dívčinu zbraň. Vytrhl ji z kapsy. Mezitím se prchající stín dostal až k plotu, zapřel se o něj, vyskočil a Steve zmáčkl spoušť. Úderník cvakl. Znovu — opět cvakl. Šest cvaknutí a zloděje pohltila noc.

Po paměti vysunul bubínek a prstem přešel po zadní straně. Šest prázdných komor.

Popuzeně vybafl: „Tak už konečně rozsvíte!“

6.

UPOSLECHLA. Steve přehodil nohu zpátky a prvně si zašel pro hůlku, než se poohlédl po děvčeti. Panenky měla rozčilením zčernalé, kolem úst pobledlé stopy stresu. Jak stáli a hleděli na sebe, jejím strachem začínalo pronikat cosi jako zmatek.

Odvrátil se, rozhlížeje se po pokoji. Byl dokonale zpěvračený, zásuvky povytažené, obsah rozházený po zemi, postel svlečená z povlaků. Pobliž dveří visely nakřivo pozůstatky dvojramenného křišťálového svítidla — překážka, která mu překazila zásah. Na koberci ležely zlaté kapesní hodinky a kus řetízku. Zvedl je a nabídl dívce.

„Doktorovy?“

Záporně zavrtěla hlavou, stejně je ale vzala a prohlížela. Unikl jí vzdech. „Patří panu Rymerovi!“

„Rymer?“ A nato se upamatoval: slepec u Finn's, Kampova předpověď, že jednou...

„Opravdu? Jestli se nemýlíte, potom — „

Chytla Steva za ruku. „Vím, že se mu něco stalo! Musíme se přesvědčit! Je osamělý, určitě — „

Umlkla. Spatřila protnutý, zkrvavený rukáv.

„Ta paže! Jste zraněn!“

„Vypadá to horší, než to je,“ řekl. „Proto jsem přišel. Přestalo to krváct. Pojdte, než se vrátíme, doktorovi snad už budou doma.“

Pozamykali a dívka ho vedla temnými ulicemi a přes nezastavěné pozemky. Spěchala, na konverzaci se jí nedostávalo dechu a Steva tísnily nepříjemné myšlenky — nebylo mu do řeči.

Za pár minut došli k chatrči. Okna byla tmavá, což by nic neznamenalo, ale dveře byly dokořán. Steve zaklepal na zárubeň, nedostal odpověď, rozškrtl tedy zápalku. Rymer ležel na podlaze na zádech, paže bezvládně rozhozené.

Pokoj vyhlížel, jak kdyby se jím prohnal hurikán. Nábytek překocený, mezi ním tu a tam šatstvo, prkna vypáčená z podlahy. Dívka k nevidomému poklekla a Steve se jal hledat něco ke svícení. Nakonec našel olejovou lampu, která unikla ničení a knot se rozhořel, zrovna když Rymer otevřel zakalené oči a sedl si. Steve narovnal houpací židli a s

pomocí děvčete ho do ní usadil. Starý pán se potil, těžce oddechoval, poznal však dívčin hlas a statečně se k ní usmál. Jsem v pořádku, Novo, nic mi není. Někdo zaklepal na dveře a když jsem otevřel, zaslechl jsem zasvěštění a to bylo všecko. Až jsem se vzbudil a tys byla tady.“

S úzkostným zamračením náhle vstal a vydal se přes pokoj. Steve mu z cesty rychle odtáhl převrácený stůl. Slepec v rohu namáhavě klesl na kolena, hmatáje pod uvolněným prknem. Ruka se vynořila prázdná a Steve mu pomohl na nohy. Stál, ramena unaveně svěšená. Jsou pryč,“ řekl sklíčeně.

Stevovi tím připomněl hodinky; vytáhl je z kapsy a vložil je starci do dlaně.

„V domě jsme měli zloděje,“ vysvětlovala mu Nova soucinně. „On sice utekl, ale hodinky nějakým zázrakem ležely na podlaze — musel je vytrousit, když ho pan Threefall překvapil. Přišel se mnou. Tohle je pan Threefall.“

Rymer zatápal po Stevově ruce a děkovně ji stiskl. S rozjasněným výrazem laskal a obracel hodinky v jemných bílých prstech.

„Neumíte si představit, jak jsem rád, že jste mi je vrátili, měl jsem v tom úkrytu i peníze, necelých tři sta dolarů. Nejsm ten Midas, jak si lidé myslí, ale těchto hodinek si vážím daleko víc — jsou památkou po otci.“

Pečlivě je vsunul do kapsičky na vestě. Dívka se dala do uklízení, rozestavujíc kusy nábytku na obvyklá místa.

„Radši jdi domů, Novo. Já jsem v pořádku a je už pozdě. Půjdu si lehnout, úklid nechám na zítřek. Jsem unavený.“

Chabě zaprotestovala, ale nakonec se vydali zpět opuštěným liduprázdným předměstím. Steve se kabonil, zarytě hleděl před sebe do tmy a mlčel.

Vrhala po něm kradmé pohledy.

„Co je?“ vybuchla z ničeho nic.

Steve se na ni dolů usmál.

„Co by bylo. Proč se ptáte?“

„Něco se stalo,“ oponovala. „Přemýšlíte nad čímsi, co se týká mne! Něčím nepříjemným.“

Zavrtěl hlavou.

„Mýlíte se. Vy a nepříjemné? To si protiřečí.“

Lichotka ji neodradila. „Vy jste — „ Stála v tiché temné ulici, hledajíc pravé slovo.

Jste přede mnou na stráži — nedůvěřujete mi! To je ono!“

Steve se zasmál, ale oči se mu zúžily. Tohleto čtení myšlenek mohla být intuice — nebo taky něco jiného.

Zkusil, co udělá trocha pravdy: „Ne, že bych vám nedůvěřoval, jen si nedovedu vysvětlit, proč mi při honbě na lupiče dáte prázdnou zbraň, nu, a navíc mi zabráníte, abych ho chytil.“

Oči jí blýskly a vytáhla se do posledního palce svých štíhlých pěti stop.

„Tak vy se domníváte — „ vyhrkla dotčeně, leč poté ho uchopila za klopy. „Pane Threefalle, prosím, moc vás prosím, musíte věřit, že jsem nevěděla, že revolver není nabitý. Patří doktoru MacPhailovi. Vzala jsem ho, jak jsem utíkala z domu — ani ve snu by mě nenapadlo, že není nabitý. A že jsem vás nenechala běžet za lupičem? Měla jsem strach zůstat sama, jsem prostě zbábělec. Já — prosím věrte mi, pane. Buďme přátelé, potřebuji — já — „

Skořápka hrdého ženství z ní opadla. Hájila se s tím drobným bledým obličejem a vzlykáním jak osamělé, ztracené děcko. Steve se cítil provinile. Podezření v něm navzdory slzám neuhaslo, a nevysvětlitelně se hanbil, jako by mu v povaze chyběl nějaký zvláštní rys, který by měl mít — a nemá.

Mluvila dál tak tiše, že musel sehnout hlavu, aby jí rozuměl. Jako kdyby si povídala sama se sebou.

„Bylo to hrozné! Přišla jsem sem před třemi měsíci, protože v telegrafní kanceláři se uvolnilo místo. Najednou jsem byla ve světě úplně sama, skoro bez peněz. A telegrafování bylo to jediné, na čem jsem mohla stavět. Nic jiného neumím. Tohle město — nemohu si zde zvyknout. Je tak holé a bezútěšné. Nikde si nehrají děti. Lidé jsou divní, jsou hrubí a brutální. I ty domy... ulice za ulicí bez zahrad, okna bez záclon, nikde trávník nebo stromy.“

Musela jsem zůstat — nebylo kam jít. Zařekla jsem se, že to musím vydržet, dokud neušetřím něco peněz — dost na cestu kamkoliv jinam. Jenže ušetřit to málo trvá dlouho. Ještě že je tu doktorova zahrada — pro mne představuje kousek ráje. Nebýt těch květin, přišla bych snad o rozum. Doktor a paní jsou ke mně hodní. Pár lidí se ke mně chová hezky, ale ostatní... vůbec jim nerozumím. Zpočátku se to nedalo snést — muži i ženy dělali poznámky, a když jsem se polekaně stáhla, říkali, že jsem nafoukaná. Lany — pan Ormsby — mě před nimi zachránil a domluvil jim, aby mě nechali na pokoji. S MacPhailovými dojednal, aby mě u nich nechali bydlet. Pan Rymer mi také hodně pomáhá, dodává mi odvalu, jenže ta mi vydrží akorát jen pokud jsem s ním a slyším jeho hlas.

Bojím se... bojím se tu každého! A nejvíc Larryho! Hodně mi pomohl, ale nemůžu si pomoci. Jde z něho strach — tím, jak se na mě někdy dívá, řečmi, co vede, když se napije. Je to jak kdyby v něm cosi číhalo — vyčkávalo. Neměla bych o něm takhle mluvit, měla bych mu být vděčná... Jsem tak vyděšená! Každý člověk, každý dům mi nahání hrůzu. Je to jak zlý sen — jako noční můra.“

Konejšivě jí na bílou tvářinku položil dlaň, odejmul ji okolo ramen a pevněji držel.

„Tovární města jsou všechna stejná, zlá jak tohleto, i horší,“ utěšoval ji. „Měla bys vidět Hopewell, když Du Pontové otevřeli brány jejich podniku. Chce to čas, aby se zbavila lůzy, co se přihnala ke korytu. A Izzard, zastrčený v poušti, je na tom přirozeně hůř než nové sídliště blíž civilizaci. A přátelství? Proč myslíš, že jsem tady zůstal, místo abych se vrátil do Whitetufts? Ovšemže jsme přátelé. My — „

Nikdy se nedověděl, jak dlouho mluvil, co jí navykládal. Až později si pomyslně, že to musel být sáhodlouhý idiotský žvást.

Mlel, co mu slina na jazyk přinesla, jenom aby ji uklidnil a mohl tu drobnou tvář a její teplo cítit co nejdéle. A tak řečnil a řečnil —

MacPHAILOVI byli doma; uvnitř se svítilo, když se Nova Vallancová se Stevem proplétali mezi záhony. Privítali dívku s evidentní úlevou.

Doktor byl malý muž s dobráckým ducatým růžovým obličejem mimo horního rtu, kde si pěstoval mohutný pískově hnědý knír. Lebku měl holou jak koleno. Paní vypadala o hodně mladší — atraktivní blondýnka s mandlovými modrými očima a vládnými pohyby kočky.

„Auto se porouchalo asi dvacet mil od města,“ vysvětloval doktor měkkým hlasem, v němž rachotila tvrdá skotská r. „Musel jsem na něm provést větší operaci, než se zas uráčilo spolupracovat. Přijeli jsme domů a ty nikde! Byli jsme nachystaní vzbouřit město.“

Nova je navzájem představila a pověděla jim o vloupání a o tom, co našli v slepcově chatrči.

Doktor vrtěl lesklou lebkou, mlaskaje pohoršené ts-ts. „Tak se mi zdá, že Fernie zanedbává své povinnosti. Neudrží v Izzardu náležitý pořádek a klid.“

Nova mu řekla o Stevově zranění. Doktor mu ho vyšetřil, vydezinfikoval a ovázal.

Jestli paži nebudete nerozumně namáhat, nemusíte ji nosit v šátku. Ostří nevniklo do hloubky, zajelo naštěstí mezi supina-tor longus a velký palmár, aniž je poškodilo. To vám udělal náš zloděj?“

„Ne, utržil jsem to v pouliční rvačce. Náhodný známý, jmenoval se Kamp, mě doprovázel k hotelu, když nás přepadli nějací pobudové. Odnosl jsem to tímhle, Kampa zabili.“

Když Steve procházel zahradní brankou, dýchavičné hodiny kdesi nedaleko odchrčely třetí zrána. Byl unavený, bolel ho každý sval, a tak se obezřetně, po okraji chodníku, ploužil k hotelu.

U první křižovatky se musel zastavit, aby nechal přejet bláznivého závodníka, o jehož totožnosti nebylo pochyb; krémových Vauxhallů se v městě víc nevyskytovalo. Za ním se hnalo pět velkých nákladňáků a jejich rychlost odpovídala speciálně upraveným motorům. V mračnech prachu, s hřmotem a drnčením se celá karavana řítila směrem k poušti.

Zamyšleně pokračoval v chůzi. Továrna jela nepřetržitě čtyřicet hodin, na tři směny, což se dověděl od dělníků u karet. Ale že by na odvoz hnojiv potřebovala takováto rychlá vozidla... jestli vůbec byla tovární. Zahnul do Hlavní ulice a čelil dalšímu překvapení. Za rohem tiše ševalilo osm válců krémového sportáku. Jak k němu docházel, Larry Ormsby se natáhl, otevřel mu dveře a podával mu ruku.

Steve se tedy zastavil.

„Naskočte si, svezu vás k hotelu.“

„Díky.“

Steve potměšile zamrkal, z Larryho hezkého obličejce stočil pohled k hotelu vzdálenému ani ne dva bloky, komicky vytáhl obočí a spustil se do nízkého koženého sedadla.

„Slyším, že mezi námi hodláte na čas zakotvit,“ prohodil Ormsby. Vypnul motor. Zalovil v kapse a nabídl mu cigarety v lakovaném pouzdře.

„Slyšel jste správně.“

Steve cigarety odmítl a ukroutil si smutek ze svých zásob. „Je tu pár věcí... nu, líbí se mi tady.“

„Taky slyším, že jste si užil vzrůša.“

„Poněkud,“ připustil vágně. Nevěděl, zda miní bitku, v níž Kamp přišel o život, vloupání u MacPhailů, či obojí.

Jestli zachováte tohle tempo,“ pokračoval továrníkův podařený potomek, „zanedlouho mě vytlačíte z mé výsadní pozice zdejší hvězdy.“

Steva na zátylku zalechtal nerv. Larry poznámku zaobalil do společenské fráze, ač do ní zamontoval náznak hlubšího významu, sledující určitý cíl... Přece zbůhdarma nekroužil ulicemi, aby ho tu zastavil na kousek řeči. Zapálil si, vdechl kouř a čekal, co z něho vypadne.

Jediná věc, kterou mi otec krom peněz kdy dal, je zakořeněná buržoazní láska k osobnímu vlastnictví. Trvám na tom, že co je moje, moje taky zůstane. Nevím, co si myslet o cizinci, který si sem přivandruje a ve dvou dnech ze sebe stihne udělat ostentativní černou ovci. Pověst je také jistou formou vlastnictví, ne?

I když je špatná. Nemám dojem, že bych se jí chtěl vzdát — nebo čehokoliv jiného — bez odezvy.“

A už je to tu. Steve si na náznaky nepotrpěl, leč i hlupák by pochopil smysl krásně vybroušeného proslovu: varování ohledně Novy Vallancové. Mírně ho to dohňalo.

„Víte, v Onehunze jsem znal jednoho chlápka, který si myslel, že mu patří celý Pacifik na jih od obratníku Kozoroha, a že má papíry, které to dokazují. Začal s tím ode dne, kdy mu Maoři nakrápli lebku kamenem mele. Věčně si stěžoval, že mu z jeho oceánu krademe pitnou vodu.“

Larry Ormsby hodil nedokouřenou cigaretu do silnice a nastartoval.

„Problém je v tom,“ — opáčil přivětivě — „že člověka to nutí, aby si bránil i to, o čem se domýšlí, že mu patří. Může se ovšem mýlit, což však nijak neovlivní jeho — ech — ochranné pud.“

Steve se dopálil.

„Snad máte pravdu,“ pronesl pomalu s vědomým úmyslem dohnat tuto věc mezi nimi ke krizi. „Já s majetkem nemám dost zkušeností, abych věděl dopředu, co si počít, kdyby mi na něj někdo sáhl. Řekněme, že bych měl — nu, třeba bílou vestu, kterou bych si cenil. Řekněme, že nějaký muž mi vlepi facku a vyhrožuje, že mi vestu poničí. Nespíš bych se v tu ránu na vestu vykašlal a dal mu pořádnou lekci.“

Larry se ostře uchechl.

Steve chytl zápěstí, které se vymrštilo a přišpendlil je Larrymu k boku; prsty uvyklé zacházet s těžkou holí, měly železný stisk.

„Klid,“ řekl do přivřených tančících očí. Jen klid.“

Pod úzkým černým knírkem bleskly zuby.

„Okay,“ smál se. „Kdybyste mi to zápěstí pustil, rád bych vám potřásl rukou — cosi jako gesto antebellum. Líbíte se mi, Threefalle, vaše malíčkost vydatně přispívá k oživení téhle nudné díry.“

Doma, v hotelovém pokoji, se Steve pomalu a neobratně svlékl. Levou paži měl ztuhlou, hlavu plnou dotěrných představ. Larry Ormsby a ozbrojený výstup s jeho otcem. Larry Ormsby v důvěrném hovoru s Novou. Kamp umírající v temné ulici, poslední slova ztracená díky maršálovi. Nova s tím prázdným revolverem, s přáním, aby nechal lupiče běžet. Slepčovy hodinky na koberci, jeho odcizené úspory. Kolona nákladáků, uhánějící do pouště, vedená Ormsbym. Rozmluva ve Vauxhallu s výměnou průhledných výhrůžek.

Bylo mezi jednotlivými případy spojení, nebo se udaly náhodně? Jestli tu byla souvislost — a zkušenost mu radila, aby věřil, že existuje — v čem vězí? Zachumlal se do pokrývky a znovu vstal. Tíseň, která v něm dosud dřímala, mu náhle zaplavila vědomí. Sel ke dveřím, otevřel je a zavřel. Byl to laciný typ, přesto se na dobře naolejovaných pantech otáčely lehce a nehlučně.

„Asi babovatím,“ brumlal si pro sebe, „ale na jednu noc toho bylo už dost.“

Ke dveřím přitáhl prádelník a hůl postavil k posteli, kde na ni snadno dosáhl, zalezl zpátky do postele a usnul.

8.

RÁNO v devět hodin ho vzbudilo vytrvalé klepání na dveře. Mládenec z maršalovy kanceláře přinesl vzkaz, aby se do hodiny dostavil k předběžnému výsledku ohledně Kampovy násilné smrti. Ve sprše zjistil, že víc než pořezané rameno ho otravuje tmavomodrá podlitina na zádech — suvenýr z nočního přepadem.

Oblékl se, posnídal v hotelové kavárně a odebral se do pohřební síně Rosse Anthora, kde se konalo slyšení.

Koroner — vysoký suchar s úzkými rameny a nezdravě popelavou pletí — s procedurou spěchal bez ohledu na finesy zákonitého postupu. Steve podal výpověď; maršál vypověděl své a předvedl vězně — rozložitého Rakušana, který zřejmě nerozuměl, natož aby mluvil anglicky. Půl hlavy, krk a spodní část obličeje mu halila silná vrstva obinadel. „Poznááte muže, jehož jste srazil?“ tážal se soudce.

Steve si obviněného poctivě prohlédl; z bílé kukly na něho hleděly víceméně jen vyplašené oči.

Jak ho mám poznat pod těmi obvazy?“

„Tohle je chlap, kterého jsem sebral ze škarpy,“ vpadl Grant Fernie, „ať už jste ho tam srazil, či ne, měl jste si ho líp prohlédnout.“

Steve stáhl obočí. Já bych ho poznal, kdyby z něj bylo něco vidět.“

„Tak mu trochu těch obvazů sundejte, aby ho svědek mohl identifikovat,“ nařídil koroner.

Fernie tedy obvazy odmotal a odhalil odřenou a napuchlou čelist úplně cizího člověka.

Steve užasle vydechl. Mohl to být člen přepadové bandy, tam ale veškerá podoba končila.

„Poznááte ho?“ vybafl netrpělivý koroner.

Zavrtěl hlavou.

„Nevzpomínám, že bych ho kdy viděl.“

„Hleďte, Threefalle“ — obrovitý maršál se dolů na Steva škaredil — „tohle je chlap, co ležel ve strouze. Sám jste říkal, že po vás a Kampovi skočil. Tak o co vám jde? Co znamená to vaše nevzpomínám?!“

Steve se tvrději ohradil.

„Všechno, co můžu říct je, že tohle není ten neřád, kterého jsem omráčil. Byl to Američan, měl typicky americký obličej. Byl stejného vzrůstu, ale tohoto muže neznám.“

Koroner cenil zkažené žluté zuby, maršál se na Steva mračil a přísedící na něho zírali s neskrývaným podezřením. Maršál s koronerem se uchýlili do vzdáleného rohu, kde se šepetem dohadovali, vrhající po něm občasný pohled.

„Dobrá,“ oznámil mu koroner, když porada skončila. „Můžete jít. To je vše.“

Steve se vracel do hotelu, v hlavě zmatek. Tenhle nový přínos k místním záhadám mu nešel na rozum. Jak si vysvětlit, že maršál koronerovi klidně předvede cizího člověka? Jak to, že maršál byl na místě ihned po skončení bitky a zbytečným hartusením utopil, co Kamp pokládal za důležité? Jeho příhodný příchod — byla to náhoda? Steve nevěděl; a protože nevěděl, kráčel po chodníku v prabídné náladě.

V recepci ho očekávalo zavazadlo z Whitetuftsu. Vzal je nahoru do pokoje, převlékl se a nato si se svým zmatkem sedl k oknu, kouřil jednu cigaretu za druhou a nevidomě civěl do úzké uličky za hotelem. Aby se okolo jednoho člověka strhlo najednou tolik poprasku a ještě ke všemu v tak malém hnízdě, se vymykalo vši logice — pokud nešlo o plánovaný komplot, aby byl zavléčen do labyrintu zločinných intrik. Proč právě on? A za jakým účelem? Co to vyvolalo? Kde je k tomu jaký klíč? To děvče?

Zmatek z něj opadl. Vyskočil na nohy.

Dole, po druhé straně uličky, šel muž — rozložitý chlap ve špinavých modrácích — chlap s ovázaným krkem a bradou. Z obvazů vyčnívalo dost a byl to ksicht, který Steve znal z nočního střetu. Útočník, jehož zneškodnil.

Vyletěl ze dveří, seskákal tři patra, proběhl okolo recepce a ven zadním vchodem. Do uličky dorazil právě včas, že ještě zahlédl nohu v modrácích mizet ve dveřích sousedního bloku.

Dveře vedly do budovy správních úřadů a firemních kanceláří. Prohledal chodby odshora dolů, ovázaného chlapa nenašel. Vrátil se do přízemí a našel si výhodnou skrýš — chráněný roh blízko zadních dveří a nedaleko paty schodiště. Chlap vešel do budovy zezadu, odejde pravděpodobně stejnou cestou, a on si na něho počká.

Uplynulo patnáct minut, v zorném poli úkrytu se nic nedělo. Potom se od portálu ozval ženský smích, blížily se k němu kroky. Vtiskl se do šera. Kroky mířily ke schodišti, slyšel hlasy muže a rozesmáté ženy. Za moment vykoul a chvatně se stáhl zpátky — spíš údivem než obavou z odhalení, neboť ti dva na schodech byli do sebe zcela pohroužení.

Byl to Elder — pojistky a reality. Viděl ho sice zezadu, poznal ho však podle vypaseného zadku v nápadném

károvaném obleku. Objímal pas urostlé blondýny. Tvář měla na jeho rameni, hledíc mu koketně do očí — nikdo jiný, než kočkovitě půvabná manželka Dr. MacPhaila!

„To je celé město tak prohnilé?“ ptal se Steve sám sebe, když zašli. „Co uvidím příště?“

Odpověď se dostavila ihned: překotný dusot přímo nad hlavou, pak kroky, které patřily opilému nebo někomu, kdo snad zápasil s fantomem. Nad randál podpatků na dřevěné podlaze se vzneslo zaječení, v němž se děs s bolestí smísil do šíleného vytí — o to hrůznějšího, že vycházelo z lidského hrdla.

Steve pádil vzhůru, bral to přes tři schody, v prvním poschodí se stočil na sloupku, a stál tvář v tvář Davidu Brackettovi, bankéři. Kolísal na široce rozkročených nohou, zsinálý agónií. Ve vousech měl holá místa jakoby vyrvaná nebo sežehnutá, z promodralých rtů vycházela tenká vlákna páry.

„Oni mě otrávil, ti proklátí — „

Pojednou se vytáhl na špičky, tělo se prohnulo a ztuhle padlo nazad, jak padávají mrtvé věci. Nebo lidé.

Steve k němu přiklekl, ač věděl, že zde nic nenadělá, věděl, že Brackett zemřel, ještě když stál. Jak nad mrtvým klečel, na chvíli propadl panice. Což toho vršení smrti na smrt, násilí na násilí, nebude nikdy dost? Měl pocit, že je lapen v monstrózní síti bez začátku nebo konce, její oka slizká lidskou krví. Zmocnila se ho nausea — tělesná i duševní — stáhla mu nitro. Vtom práskl výstřel.

Škublo to s ním, že vyskočil a rozběhl se koridorem, hledaje ve fyzické aktivitě únik z nevolnosti a hrůzy.

Dveře na konci chodby nesly jméno firmy: ORMSBY — chemická společnost, W. W. Ormsby, president. Bez otálení rozhodl, že výstřel vyšel uvnitř. Dokonce jak k nim pádil, dveřmi otřásl další výstřel a tupé žuchnutí bezvládného těla.

Steve zarval za kliku — a uskočil stranou, aby nešlápl na muže ležícího přímo za prahem. U okna, čelem ke vchodu, stál Larry Ormsby, v ruce černou pistolí, v očích divoké veselí, koutky úst cynicky prohnuté.

„Bravo, Threefalle!“ řekl. „Vidím, že se s ohromnou oblibou vyskytnete vždýcky v centru bouře.“

Na podlaze ležel W. W. Ormsby. Na levé horní kapse vesty rudly dva zásahy po kulkách. Otvory byly těsně vedle sebe, umístěné s precizností neponechávající ani stín naděje na záchranu. Stevovi blesklo hlavou. Nech toho, nebo ti zničím vestu! Prudce vydechl.

Od zavražděného vzhlédl k vrahovi. Larry z něho nespouštěl jasné tvrdé oči. Držel pistolí lehce, s uvolněnou manýrou profesionálního střelce.

„Toto se vás osobně netýká — nebo ano?“ otázal se.

Steve zavrtěl hlavou. V chodbě za zády slyšel pobíhání a směsici rozčilených hlasů.

„To je dobře,“ prohlásil vrah. „V tom případě doporučuji, abyste — „

Do kanceláře se tlačil dav. Jedním z davu byl též maršál Grant Fernie.

„Mrtvý?“ zeptal se s letmým pohledem na oběť.

„Nejspíš,“ přisvědčil Larry.

Jak se to stalo?“

Larry nezaváhal ani vteřinu. Olízl si rty.

„Stáli jsme s Threefallem a povídali si dole u vchodu, když zazněl výstřel. Já myslel, že byl vypálen zde, on tvrdil, že vyšel z ulice. Šli jsme to zjistit... protože jsme se vsadili, takže Threefall mi teď dluží dolar. Dorazili jsme k podestě, když padl druhý výstřel a vyšel odtud Brackett s touto zbraní v ruce.“

Nabídl zbraň maršálovi, dodávaje: „Musela ho snad ranit mrtvice, protože učinil pár kroků, děsně vykřikl a klesl. Museli jste ho přece vidět.“

„Ovšem,“ řekl Fernie.

„Nu, a Threefall se u něho zastavil, aby mu pomohl. Já jsem se šel přesvědčit, jestli je otec v pořádku — a našel ho tu takhle... Víc nevím.“

SHROMÁŽDĚNÍ v kanceláři mrtvého se rozešlo, aniž se Steva kdo přeptal na jeho mínění. Larryho výmysl nepotvrdil ani nevyvrátil — vrahova drzost ho zbavila slov. A když se mu mozek znovu rozjel, popadl ho vztek. Larry z něj udělal spoluvinníka a totálního blbce!

Co kdyby řekl pravdu? Pomůže tím spravedlnosti? A jak potom vysvětlí, co dělal v cizím domě v době dvojí vraždy? Kdyby tušil, co se za tím neslýchaným nakupením zločinu skrývá, mohl by se rozhodnout, co podnikne.

Předběžné vyšetřování se bude konat až příští den — dostatek času na rozmyšlenou, zda promluvit nebo ne.

V tu chvíli nebyl schopen sestavit fragmenty tragických událostí do rozumného celku. Mozek mu vřel útržky scén bez ladu a skladu. Předhodil mu Eldera s paní doktorovou stoupající po schodišti — kam? Kam se poděli? Kam se poděl lump s ovázaným krkem a čelistí? Zabil Larry oba, otce i bankéře? Proč se maršál, pakliže není jasnovidec nebo telepat, objevil opět hned po činu?

Steve se v hotelu natáhl na postel a hodinu jen tak ležel. Potom zašel do „Bank of Izzard“, zrušil konto, vyinkasoval svůj vklad, uložil jej do vnitřní tajné kapsy, vrátil se do pokoje a znovu se, tak jak byl, natáhl na postel.

Navečer měl rande s Novou. Sotva vešel do doktorovy předzahrádky, spatřil ji — v zářivém žlutém krepu — na schůdkách verandy. Uvítala ho vřele, očividně šťastná, že přišel. Přisedl si k ní a natočil se, aby viděl do šerého oválu její tváře.

„Co dělá rameno?“ zeptala se.

Je fajn. “ Zkusmo jím zakroužil. „Slyšela* s o tom dnešním střelení?“

„Och, ano! Pan Brackett zastřelil pana Ormsbyho a sám zemřel najeden z jeho infarktů.“

„Cože?!“

„Tys u toho přece byl!“ podivila se.

Jistě... co kdybys mi řekla, co se povídá?“

„Ach, mluvil o tom kdekd, samé nesmysly. Pravdu zná jedině doktor MacPhail — oba vyšetřil, aby mohl napsat —

„Co říkal?“
„Že pan Brackett zabil pana Ormsbyho — zastřelil ho — ačkoli se zdá, že nikdo neví proč. A než se dostal z budovy, selhalo mu srdce a skonal.“
„Měl nemocné srdce?“
„Ano. Doktor ho už před rokem varoval, aby se šetřil, že jakékoli rozčilení by mohlo být fatální.“
Steve vzal její ruku do svých.
„Teď zavzpomínej! Zmínil se doktor o jeho srdeční chorobě už někdy dřív?“
Patřila mu do očí, mezi obočím drobnou vrásku.
„Ne, nevzpomínám si,“ odpovídala váhavě. „Přece mi nebude svěřovat potíže svých pacientů. Proč se ptáš?“
„Protože Brackett Ormsbyho nezastřelil, a jakékoli selhání srdce, pokud zemřel na infarkt, zavinil jed — žiravina, která mu popálila obličej a vyhlodala vousy.“
Zděšeně si zakryla ústa dlaní.
„Ty myslíš...“ Ztichla. Přes rameno se ohlédla po vchodu do domu, přisedla si blíž a zašeptala: „Nezmínil ses, že — že muž, který byl v noci zabit, se jmenoval Kamp?“
„Ano.“
„Nu, v úřední zprávě o jeho úmrtí uvedl doktor jiné jméno — Henry Cumberpath.“
„Vážně? Určitě se jednalo o téhož muže?“
Jistěže. Průvan doklad sfoukl na zem a jak jsem ho zvedla, abych mu ho podala, dost nejapně zažertoval — rozpačitě se zarděla — „že místo tvého společníka to mohl být také tvůj úmrtní list. Krátce jsem do něj nahlédla a jasně tam stálo Henry Cumberpath. Co o tom — „
Zahradní branka vrzla. Po chodníčku se k nim klátil temný stín a ze tmy se vynořil Larry Ormsby. Když promluvil, jazyk měl ztěžklý a neohebný v souladu s nejistou chůzí. Nepotácel se, jen kráčet jaksi zešířena.
„Poslyšte,“ mumlal, „jsem ztraceně blízko — „
Steve ho přerušil. „Slečna Vallancová nám jistě promine, když si promluvíme v soukromí.“
Nečekal, co kdo řekne, do Larryho se zavěsil a zatlačil ho zpět k brance, kde se mu vysmekl.
„Musíte odtud vypadnout,“ zavrčel na Steva podrážděně. „Na blbosti nezbyvá čas! Musíte pryč — „
„Co to blábolíte? Proč bych měl — „
„Na vaše životy bych nevsadil jediný niklák!“
Dusivě se rozkašlal, kolísaje na vratkých nohou. Steve mu koukl zblízka do tváře.
„Co je to s vámi?“ Přichytil ho za rameno.
Zchváceně se nadechl, ruku přitisknutou na prsa kousek pod ramenem.
„Maršálova kulka — tady nahoře... ale dostal jsem ho, toho obřího mrtváfu. Padal z okna — hahaha — jak děcko, když se potápí pro čtvrták.“ Řval smíchem, chvatně se však ovládl. „Vezměte to děvče a vypadněte! Ne ráno! Hned teď! Za deset minut může být pozdě. Už přicházejí!“
„Ale! A kdo?“ odbyl ho. „Nemám zdání, o čem to žvaníte. Proč bych měl věřit zrovna vám? Udejte aspoň jeden důvod — „
„Pane Bože! On chce důvod!“ hulákal. „Matěje mít, ty vaše důvody! Myslíte, že se vás chce zbavit ze strachu před zítřejším vyšetřováním? Cha! Žádné vyšetřování nebude! Pro Izzard není žádné zítra! A vy — „
Usilovně se sebral, popadl Steva za loket. „Hleďte, já vám to vyklopím, ale maříme drahý čas! Musíte slyšet důvody? Tady jsou.“

9.

MÁME PROHIBICI, ne? Pašovat chlast ze zahraničí je nákladné. A řešení? Izzard! Celé město je grandiózní kulisa, vybudovaná na alkoholu! Muž, kterého jsem odpoledne poslal ke všem čertům, nebyl můj otec, ale člověk, který ten velkolepý humbuk vymyslel. Možná víte, že dusičnan sodný se vyrábí v nádržích s vyhřívanými spirálami. A jeho osvitil nápad, že tento typ továrny by byl dobrou zástěrkou pro palírní whisky. A navíc jej skombinoval s plánem, že pojede-li v tom celé město, bude vyloučeno, aby se to prolásko.

Nikdy neuhodnete závratné sumy, jimiž v této zemi disponují lidé ochotní investovat do velkovýroby chlastu — do projektu, kde nehrozí riziko prozrazení. To nemluvíme o hochštaplerech, mluvíme o vážených bohatých občanech s neposkvrněnou pověstí. Nechcete hádat? Myslete na jakékoli číslo, zdvojnásobte ho, a pořád budete na miliony od správné odpovědi. Ale k věci. Ormsby vzal svůj nápad na východ a našel sponzory — syndikát, který mohl financovat tučt takových Izzardů.

V čele stála svatá trojice: Ormsby, Elder a Brackett. Já v úloze syna měl dohlédnout, aby syndikát neokrádali. Dali mi k ruce pár důvěryhodných poručíků — Fernieho, MacPhaila, pošt-mistra Hemana a dalšího lékaře, jménem Harker — ten své poslední dostal minulý týden. Nu a Leslieho, který pózoval coby pastor. Sehnat do tohohle Vyhnálova správné osazenstvo nebyl problém. Syndikát rozšířil zvěst, že nové pouštní město je pro každého lumpa bezpečným rájem, pokud bude dělat to, co se mu řekne. Šlapat hezky v lajně.

Sjela se sem spodina ze zchátralých čtvrtí celé Ameriky. Každý z těch dobráků, co o fous unikal před policií a měl dopravní prostředek, zde našel útočiště a práci.

Samozřejmě, že s chátrou se sem vloudili fizlové, ale s těmi jsme si snadno poradili: když došlo na věc, předhodili jsme je zástupcům zákona. Hejno agentů z narkotik a prohibičního sedí ve státních věznicích — uvízli v síti, ani se nestačili rozkoukat.

Oklamat je, nebo falešně obvinít, na to jsme měli štáb profíků — bankéře, doktory, právníky, pošt-mistry, funebráky i

kněze. Prostě armádu.

Bože, nikdy nikde neexistovala větší hra! Nemohla selhat, pokud jsme si ji nezkazili — a my to udělali! Bylo to na nás příliš velké, příliš mnoho peněz, a stoupló nám to do hlavy. Zprvu jsme to se syndikátem hráli poctivě. Vyráběli jsme chlast a vyváželi ho po železnici v cisternách a v nákladních vozech, jen abychom se těch kvant zbavili. Vydělávali jsme prachy syndikátu i sobě, než přišel Elder se senzační ideou. Lihoviny se vyráběly dál a přitom jsme uskutečňovali plán pro nepředstavitelné zisky. Syndikát jsme z toho vyloučili.

Napřed jsme uvedli do chodu podvod s životními pojistkami. Elder a jeho tři asistenti pracovali zanedlouho jako agenti pro polovinu pojišťoven v zemi. Izzard se hemžil pojištěnci. Lidé, kteří tu nikdy nežili, prošli lékařskou prohlídkou, uzavřeli pojistku a byli umlčeni. Někteří zemřeli jenom na papíře, nebo je zastoupil nějaký nebožtík pod jiným jménem, jindy se pár chlapů na rozkaz prostě zlikvidovalo. Jelo to přesně jak hodinky! Měli jsme profíky a představenstvo města — mašinerii schopnou uskutečnit cokoliv...

Vy jste byl s Kampem tu noc, kdy byl zabit. Nemohl jste vědět, že byl špiclem pojišťovací společnosti — ústavy začínaly číchat čertovinu. Byl tak stupidní, že své zprávy svěřoval poště. Byl tu cizí, takže jsme jeho dopisy zadrželi, přečetli a místo nich jsme odesílali podvrhy. Nato jsme Kampa nechali oddělat a změnili jeho jméno, aby souhlasilo s pojistkou téže společnosti, pro kterou pracoval. Prima žert, ne?

Elderův humbuk se již neomezoval jen na osoby — pojišťoval kde co: auta, domy, nábytek — všechno, co se dá pojistit. Každý důvěryhodný člověk v domě dostal seznam pěti či šesti jmen, takže při posledním sčítání lidu jsme měli populaci pětikrát vyšší než skutečný stav. To nám poskytovalo prostor pro spousty životních a majetkových pojistek, spousty úmrtí a spousty peněz. Náš vliv v kraji a ve státě stoupl o sto procent, učinil hru bezpečnější. I město.

Ulice za ulicí jsou plné neobydlených domů, za dohledem frontálních oken jsou úplně prázdné. Postavit je něco stálo, ale zároveň jsme na nich vydělávali — a až dojde ke konečnému úklidu, vynesou ohromný zisk.

Potom, až se pojišťovací byznys rozběhl, spustili jsme hru v podnikání. V Izzardu je stovka korporací, které nejsou nic než adresy na hlavičkách papíru — ale obligace a akcie se prodávaly od jednoho konce Států k druhému. Kupovaly zboží, platily za ně a my jsme je odesílali odběratelům — někdy dokonce pod cenou — a zvyšovali objednávky, až jsme si u výrobců vybudovali úvěr, jehož to tál by vás ohromil. Jak snadné, když naše papírové podniky zaštitily reference Brackettovy banky! Chtělo to jen opatrně vybudovat kredit, až dosáhne nejvyššího bodu. Zboží se pak odešlo překupníkům — a bingo! Město podlehe požáru! Shoří sklady, drahé vily zakoupené mimoměstskými spekulanty, kanceláře a zároveň zmizí veškeré doklady a knihy. Všechno.

Jaka maškaráda! Prožil jsem pekelné chvíle, abych syndikát ukonejšil a utajil před ním, k čemu se chystáme. Vře a bublá podezřením, nedá se to déle odkládat. Čas prostě dozrál. Požár má začít v továrně, vymaže tohle to prohnílé město z mapy! Dohodli jsme se na příští sobotě, kdy se z Izzardu stane halda popela — a halda splatných pojistek. Avšak...

Obyvatelé neznají pravé pozadí — ti, kteří cosi tuší, vezmou úplatek a budou mlčet. A až město lehne v plamenech a kouří, v troskách zůstanou stovky dobře pojištěných těl, a k tomu další stovky pojištěnců, jejichž těla nebudou k nalezení.

Tahle hra nám jednoduše přerostla přes hlavu — taky mám svůj podíl na tom, že vybuchla. Jednou k tomu muselo tak jak tak dojít!

Víte, vždycky jsme sledovali nové příchozí, kteří se nám zdáli moc chytří či poctiví, a pečlivě prověřili každého, kdo se ucházel o místo na poště, železničním depu, telegrafní nebo telefonní ústředně. Pokud si sem tyto společnosti dosadily vlastní lidi, a ti se nedali srovnat do latě, ztřípili jsme jim pobyt tak, že odtud rádi vypadli.

A před třemi měsíci sem telegrafní společnost najednou dosadila Novu. Zpočátku mě jen přitahovala, až jsem se do ní zamiloval. Ono je tu dost všelijakých žen — nu, většinou právě ten určitý typ. V tomhle světě mi na nějaké té špině nezáleželo, ale nikdy jsem se nezbavil jisté vybíravosti, co se žen týče. A Nova byla úplně jiná — krásná, jemná a úžasně milá.

Brackett, Ormsby, všichni pohlavíři byli rozhodnutí ji z města vyšívat. Já jsem jim to rozmluvil a zaručil se, že když ji nechají, přetáhnu ji na naši stranu. Opravdu jsem si myslel, že to dokážu. Zdálo se, že mě má ráda, ale to bylo všechno, dál jsem se s ní nedostal. Pohlavárům docházela trpělivost — odrážel jsem jejich nápor, slíbil dokonce, že si ji třeba i vezmu a tak ji umlčím. To se jim nezamlouvalo. Blokovala klíčovou pozici, telegraf, a nebylo snadné zabránit, aby nevystihla, co se děje.

Veliký ohňostroj měl začít příští sobotu. Včera mi Ormsby zavolal jeho ultimatum: věčně mi oznámil, že pokud jí okamžitě nezašiju pusy, hodlají ji eliminovat. Nevěděli, co zjistila a nechtěli riskovat. Varoval jsem ho, že jestli se jí dotknou, zabiju je, ačkoli jsem tušil, že tentokrát si nedají říct.

A dnes došlo ke zlomu. Doneslo se mi, že nařídil, aby Novu večer odstranili. Šel jsem si to s ním vyřídit a v kanceláři zastihl i Bracketta. Ormsby mi mazel med kolem huby, popřel, že příkaz vydal a jak bylo zvykem, nalil všem skleničku. Drink mi připadal podezřelý, nelíbil se mi a radši jsem s pitím nespěchal. Brackett si ho vlil do hrdla, šíleně zaječel, a já Ormsbyho na místě zabil.

Hra najednou vybuchla, všichni si šli navzájem po krku. Fernie — Elderova pravá ruka — po mně dokonce střílel oknem. Teď už nejspíš ztuhl, ale jeho kulka... zakrátko — vy ale můžete Novu zachránit. Musíte! Elder bude v původním plánu pokračovat — pokusí se ji zabít a podpálí město. Pro něho je to teď nebo nikdy. Bude chtít shrábnout všechn zisk — „

Tmu protnul výkřik.

„Steve! Steve!“

PÁDIL přes záhony, jedním skokem se přenesl přes verandu do domu. Za ním dupaly holínky Larryho. Prázdná hala, jídelna, obývací pokoj. V přízemí nikdo nebyl. Vyběhl schody. Pod dveřmi zlatý proužek světla. Nezdržoval se otevíráním, jednoduše je vyrazil. Uprostřed pokoje, opíraje se zadkem o stůl, s Novou zápasil MacPhail! Zezadu ji obemýkal pažemi, pokouše se ji znehybnit a doktorova paní na ni číhala se zdviženým pendrekem, neboť dívka se zmítala a házela sebou jak rozběsněná kočka.

Instinktivně, bez míření, se holí rozmáchl po přichystané ruce a těžký eben dopadl na rámě ženy, až klesla na kolena. MacPhail děvče pustil, vrhl se mu po nohách, strhl ho k zemi. Stevovy tápající prsty sjely po holé lebce, neudržely tučný zátylek, nahmataly ucho a zaryly se pod něj do masitého krku.

Doktor chrčel, trhnutím se mu vysmekl. Steve si uvolnil koleno, vrazil je doktorovi do tváře. Koutkem oka nad sebou spatřil ženu zvedající černý kožený předmět. Vymrštil ruku po jejím kotníku, minul a pendrek mu sklouzl po zádech. Vykroutil se do kleku a okamžitě se zas skácel pod váhou doktorova těla.

Překulil se, dostal MacPhaila pod záda, na zátylek mu funěl jeho horký dech. Pozvedl hlavu a prudčeji škulbl dolů. Znovu ji pozvedl a škulbl dolů — bušil lebkou do mužova obličejce jak kovářův perlík. Svírající paže se z něho svezly. Steve vyskočil a zjistil, že je po bitce.

Na prahu stál Lany Ormsby a nad pistolí se ďábelsky šklebil na pí. MacPhailovou, stojící vzdorně u stolu. Pendrek mu ležel u boty.

S druhé strany se o stůl ochable opírala Nova, dlaň na pohmožděném hrdle, oči omámené a prázdné. Steve ji objal okolo ramen.

„Dělejte, Steve! Na hraní nezbývá čas. Máte vůz?“ zachroptěl Larryho hlas.

„Ne, je v opravně.“

Larry ho nevybíravě proklel. „Pojedeme tedy mým, předjede cokoli. Tady však nemůžete čekat, až s ním přijedu. Vezměte Novu k Rymerovi. Vyzvednu vás u slepcevy chajdy. Je to jediný člověk, na něhož je stoprocentní spoleh. Tak k řádu jděte!“

Steve se podíval po doktorovi, který se s dobitým obličejem zvedal těžce z podlahy — po jeho zarputilé ženě.

„Co s nimi?“

„Žádný strach,“ dostalo se mu ujištění. „Sbalte děvče a běžte. O tyhle dva se postarám. Budu tam s vozem asi za čtvrt hodiny.“

Steve Nově doporučil, aby si šla obléct teplý kabát a zamyšleně se s pochybami zahleděl na muže na prahu. Nevěřil mu, jenže komu se v tomto krvelačném hnízdě dalo věřit? Snad se alespoň tentokrát ukáže jako normální slušný člověk.

Za pět minut spěchali temnými ulicemi ze včerejší noci. V polovině bloku k nim dolehl tlumený výstřel a hned nato druhý. Nova ke Stevovi vzhledla. Mlčel, doufaje, že nepochopila, co ty dvě rány znamenají. Ulice zely prázdnotou, nikoho nepotkali. Rymer rozpoznal dívčiny lehké kroky a otevřel jim, ještě než stačili zaklepat.

„Pojď dál, děvče,“ vyzval Novu srdečně a zatápal po Stevově ruce. „Tohle je pan Threefall, že? Vítám vás.“ Místnost tonula ve tmě, šel tedy ke stolu a zapálil olejovou lampu. Steve mu chvatně vypovídal sumář Larryho výpovědi. Tvář slepého muže pohasla, vypadal unavený, jako by s každým slovem zestárnul. A Nova, bílá jak plátno, zděšeně naslouchala.

„Ormsby slíbil, že pro nás přijede vozem. Pojedete ovšem s námi. Pakliže vůbec přijede. Pane Rymere, řekněte, co chcete vzít s sebou a my vám to sbalíme, abychom se pak zbytečně nezdržovali.“ Obrátil se k dívce. „Co myslíš, přijede? A co pak? Nemáš strach se mu svěřit?“

„Já — doufám, není tak zlý... myslím.“

Slepec šel k šatníku v rohu. „Nemám tu nic, co by stálo za odvezení. Měl bych si obléknout něco teplejšího.“ Rozevřel křídla skříně, aby měl v koutku trochu soukromí.

Steve stál u okna, vyhlížeje škvírou mezi roletou a rámem do temné noci, v níž se nic nehýbalo a dívka se ho držela, prsty zachumlané do jeho rukávu.

„Myslíš, že budeme... že to — ?“ zašeptala.

Přitáhl ji blíž a zodpověděl otázku, kterou se neodvážila dokončit.

„Zvládneme to, ať už Lany zamýšlí cokoli. Neboj se. My to dokážeme!“

Ze směru od Hlavní ulice štekla puška. Rada výstřelů z pistole. Odnikud se vynořil krémový Vauxhall a vyhoupl se na chodník, dva kroky od vchodu. Larry bez klobouku, košili roztrženou a odhalující střelnou ránu pod klíční kostí, se protáhl dveřmi, jež mu Steve rychle otevřel.

Larry je za sebou přikopl.

„Izzard krásně prská!“ řehnil se a spráskl ruce. „Tak jdeme, jdeme! Poušť čeká!“

Ze stínu skříně vystoupil Rymer, v každé ruce mohutný revolver. Studené modré oči, z nichž zázračně zmizel mlčný povlak zákalu, se upřely na dva muže a ženu.

„Ruce vzhůru — všichni,“ poručil stroze.

Lany se nepřičetně rozchechtal.

„Viděl's už někdy blázna, Rymere, když ho to chytne?“

„Dej je nahoru!“

„Pitomče! Já umírám. Čert tě vem!“

Z vnitřní kapsy kabátu beze spěchu vytáhl černou automatickou pistolí.

Chatrčí otřásla exploze Rymerových koltů.

Těžké kulky, které Larryho doslova rvaly na kusy, jej srazily do sedu. Stěna ho ustálila a břitké ostré třeskání jeho lehčí zbraně začlo prorážet hřmění koltů bývalého slepce.

Steve při prvním výstřelu instinktivně uskočil stáhnuv dívku s sebou, nato se na Rymera vrhl ze strany — a v tom

okamžiku střelba ustala. Muž se hroutil, kolty jakoby samy ochably. Klouzal Stevovi z rukou — po zápěstí mu přejel krk se suchou křehkostí papíru — a složil se na podlahu do neživé hromady.

Steve jeho kolty pro jistotu odkopl z dosahu a sklonil se k raněnému gangsterovi. Larryho bílé zuby se zaleskly v kratičkém úsměvu.

Jsem vyřízený, Steve,“ pronesl tiše. „Slepý Rymer — všechny oklamal — tím zákalem — špeh ze syndikátu.“

Projela jím křeč, úsměv se pokřivil a strnul.

„Podáš mi ruku?“ zeptal se po chvíli.

Jsi dobrý chlap, Lany,“ bylo jediné, co Steva napadlo.

Zdálo se, že umírajícího potěšil. Zasmál se tím jeho obvyklým lehkomyšlným způsobem.

„Mnoho štěstí — z Vauxhalla vymáčkneš dobrých sto šedesát,“ vypravil ze sebe.

A potom, zřejmě zapomenuv na dívku, pro kterou nasadil život, se na Steva pousmál a zemřel.

Dveře se s prasknutím rozletěly — dovnitř nakoukly dvě hlavy. Majitelé hlav vcházeli —

Steve skočil, švihl holí, kost zapraskala jak bič a vetřelec se motal nazpět s dírou ve spánku.

„Za mnou!“ křikl k Nově a ucítil její ruce na zádech.

Mezi veřeje se cpali další. Zahřměla neviděná zbraň, ze stropu se odštípl kus dřeva. Steve roztočil hůl a vyrazil. Svit lampy za ním se blyštěl a třpytil na vířícím ebenu praskajícím vpřed a vzad, útočícím jako živá věc — jako strašlivý sférický okruh hrozící smrti. Rytmus vytrvalého bušení do masa a křupání kostí se stal písní, jež zněla nad kletby a hekání bojujících, do stonu a nářku zasažených. Steve s Novou v patách se probil ven.

Smetanová barva Vauxhallu sem tam prosvítala henžením nohou a těl. Temné postavy se vyhouply na vůz v naději, že jeho výška jim v bitce poskytne výhodu — a Steve, švihaje holí po kotnících, po nohách, je zase srážel dolů.

Drobné děvče si teď volnou rukou přitáhl k boku a pod sebe, aby je ochránil před údery z chumlu, stěsnaného tak, že útočníci si navzájem překáželi. Mačkalo se jich kolem něj příliš mnoho, než aby jejich snaha měla nějaký efekt krom holého náporu davu.

Vtom pozbyl hůl — jeden moment ji svíral, v příštím mu zbyla jen prázdná zdvižená pěst. Zmizela, jako by se vypařila. S chodidlem na stupátku přehodil Novu přes dvířka, vrazil ji silou dolů do vozu a na nohy muže, který tam stál — slyšel praskat kosti a chlap se skácel. Ze všech stran po něm chmataly cizí pracky, mlátily do něho a přesto zajásal, když uviděl dívku skrčenou na podlaze, jak těma směšně malýma ručkama pracuje na spuštění auta.

Motor naskočil, začínali se rozjíždět. Přidržel se dvířek a divoce okolo sebe kopal — přes dívčinu hlavu vymrštil ruku, nemaje čas ani na pomyšlení, že by ji měl sevřít v pěst, a tuhé napjaté prsty zaryl do širokého brunátného obličej.

V té vřavě šumění motoru nadobro zaniklo, ale hýbali se, a jedna z dívčiných rukou se zvedla, uchopila volant a řídila vůz ulicí, kterou ani neviděla. Padl na ni chlap. Steve ho odtáhl — rval z něj vlasy i s kusy kůže. Vůz vybočil, oťel se o zeď domu navěšené postavy doslova ostrouhal. Tlapy svírající Steva z něho odpadaly, berouce s sebou části jeho oblečení. Ze zadního sedadla vytáhl chlapa se zlomenými hnáty, shodiv ho na ubíhající vozovku. Pak se překulil do vozu vedle Novy a padl do sedadla.

Za nimi vybuchly pistole. Z domu vepředu na ně vyprázdnila zásobník trpce znějící puška — naštěstí proděravěla pouze blatník. A potom poušť, bílá a hladká jak gigantické nemocniční lůžko. Jakékoli pronásledování nechali daleko vzadu.

Nova ubrala plyn. Zastavila.

Jsi okay?“ vyděsil se Steve.

Já ano, ale ty jsi — „

„Celý a v pořádku,“ ujistil ji s ulehčením. „Převezmu řízení.“

„Ne! Rozhodně ne!“ opřela se. „Ty krvácíš, jsi — „

„Ne! Rozhodně ne!“ opičil se po ní. „Radši vyjed. Izzard není tak daleko, abychom se mohli radovat, že jsme v bezpečí.“

Měl strach, že kdyby se ho snažila ošetřit a zaflastrovat, rozklížil by se jí pod rukama. Aspoň se tak cítil.

Nastartovala a vyjela. Přepadla ho děsná únava, oči se mu klížily. Bože, to byl ale boj!

„Pohled na oblohu!“ vzkřikla.

Otevřel těžká víčka. Před nimi, nad nimi obloha zrudla a rozsvítila se z černomodré do vínové, do růžové. Otočil hlavu, pohlížel zpátky. Tam, odkud unikli, hořela monstrózní vatra, barvící nebesa brilantní září.

„Sbohem, Izzarde,“ řekl se zívnutím a rozložil se v sedadle pohodlněji.

Díval se do plamenně zrůžovělé oblohy před vozem.

„Máti má ve své zahradě v Delaware astry, které někdy vypadají stejně, budou se ti líbit.“

Hlava mu s opěradla sklouzla na její rameno a usnul.

...STRÁŽCEM BRATRA SVÉHO

Vím, co lidé o Lonym povídají, ale ke mně se vždycky choval férově — odjakživa, co se pamatuju. Byl prostě senza. Hádám, že bych ho miloval úplně stejně, i kdyby byl někým jiným, než mým bráchou. Byl jsem rád, že to nebyl nikdo jiný.

Já se mu nepodobal. Byl štihlejší, vypadal by skvěle v čemkoliv, co byste na něj navěsili, byl však vždycky senza ohozený, pořád vypadal jako ze škatulky, i když se třeba flákal jen po domě, a měl ulíznuté vlasy a ty nejbělejší zuby, co jste kdy viděli a dlouhý jemný prsty. Připomínal mi otce, jaký bejval než umřel, jenže hezčího. Já byl víc do matčiny

rodiny Malonových, což je dost komický, protože jeho pojmenovali po nich — Malone Bolan. A byl taky děsně chytrý. Snažit se ho nějak ošudit nemělo cenu, a možná že právě to lidem na něm tak vadilo — kupodivu i Petu Gonzalesovi.

Občas mě mrzelo, že Pete Gonzales Lonyho nemá rád, protože on byl taky férovej chlap — nikdy se nepokoušel lidi balamutit. Měl dva boxery a zápasníka jménem Kilchak a vždycky je posílal do ringu, aby dělali, jak nejlíp uměli, tak, jak mě tam posílal Lony. Pete byl široko daleko pokládanej za nejlepšího manažera a spousta lidí říkala, že nikdy nebylo lepšího, a tak jsem byl pyšnej, že mě chtěl manažovat, třebaže jsem řekl ne.

To odpoledne jsem odcházel z cvičebny Tubbyho Whita, když jsme se srazili a on řekl „Ahoj, Kide, jak ti to jde?“ a přehodil si cigáro do koutku, aby mohl mluvit.

„Ahoj. Dobře.“

Mhouřil oči před kouřem a prohlížel si mě odshora dolů. Jsi připravený toho chlapa v sobotu porazit?“

„To víte, že jo.“

Bedlivě si mě znovu prohlídl od hlavy k patě, jak kdyby mě vážil. Měl už tak malý očka, a když je přivíral jako právě teď, stěží byste je viděli. „Kolik je ti, Kide?“

„Bude mi devatenáct.“

„Vážíš asi dvaasedmdesát.“

„Třiasedmdesát a půl. Roštu hezky rychle.“

„Viděl's někdy toho chlápka, s kterým se v sobotu utkáš?“

„Ne.“

„Je to drsnák.“

Uchichtl jsem se. „Určitě je.“

„A dost mazánej.“

Rekl jsem zas „Určitě je,“ a zasmál jsem se.

Vyndal cigáro z pusy a mračil se na mě, jak kdyby se zlobil. „Ty víš, že v tom případě nemáš v ringu co dělat, že?“

Než jsem vymyslel, co odpovědět, vrazil si cigáro zpátky a změnil výraz a hlas. „Proč nechceš, abych tě vedl, Kide? Máš na to. Budu tě cvičit a vytrénuju tě, abys nevyhořel — abys byl fit na dlouhou cestu za slávou.“

„To nemůžu,“ namítl jsem. „Lony mě naučil všechno, co umím

a...“

„Naučil? A co?“ odsekl. Znovu vypadal našťavaně. Jestli myslíš, že tě vůbec něco naučil, podívej se na svůj ksicht v prvním zrcadle, na který narazíš.“ Vyndal cigáro z úst a vyplivl kousek užmoulanýho tabáku. Je mu jenom osmnáct, nebojuje ani rok a koukněte na jeho cifrplát!“

Cítil jsem, že se červenám. Myslím, že jsem nikdy nebyl žádnéj krasavec, ale jak Pete řekl, můj obličej schytal spousty ran a bylo to vidět. „No samo, já nejsu boxer.“

„Což je svatá pravda,“ opáčil. „Proč teda nejseš?“

„Nevím. Nejspíš to není můj styl boje.“

„Můžeš se učit. Jseš rychlej a nejsi hloupej. Proč to teda děláš? Lony tě pořád staví proti chlapům, na který ještě nestačíš a ty schytáš nářez a —

„Ale vítězím, ne?“ utál jsem ho.

Jistě. Mno — tak dalece. Jsi mladej a tvrdej, máš kuráž a umíš uhodit, ale žádnýmu z mých chlapců bych nepřál, aby za vítězství musel platit tak, jako ty. Viděl jsem kluky — a někteří byli stejně slibní. Vydali se tvým směrem a viděl jsem, co z nich za pár let zbylo. Zaručím se ti, Kide, že u mne dopadneš líp.“

„Snad máte pravdu,“ řekl jsem. Jsem vám vděčnej a vůbec, ale Lonyho nemůžu opustit. On —

„Zaplatím Lonymu za tvou smlouvu, i když s ním možná žádnou nemáš.“

„Ne, lituju. Já — já bych nemoh —

Pete cosi nakousl, ztichl, a kapánek zrudl.

Dveře Tobbyho kanclíku se otevřely a stál v nich Lony — bílejš jak ubrus, ani rty mu nebyly vidět, protože je měl pevně stisknuty. Věděl jsem, že náš rozhovor slyšel.

Došel těsně k Petovi, na mě se ani jednou nepodíval, a zasyčel: „Špinavá proklatá kryso!“

Pete se hájil. „Rekl jsem mu totéž co tobě, když jsem ti minulej tejden činil stejnou nabídku.“

„Prima,“ zuřil Lony. „Takže teď jsi to už vyslepičil každému. Tak jim řekni taky tohle.“ Hřbetem ruky lískl Peta přes obličej.

Hnul jsem se blíž, protože Pete je mnohem statnější než Lony, když Pete právě povídá: „Okay, kamaráde, asi nebudeš žít věčně. Asi nebudeš žít věčně, i když se Velkej Jake nedomákne, že mu lítáš s paničkou!“

Lony se po něm ohnal pěsti, Pete ustoupil, takže ho Lony o půl metru minul, a když k němu přiskočil, Pete udělal čelem vzad a metl k tělocvičně.

Lony se otočil zpátky a zubil se. Už nevypadal vztekle. To byste nevěřili, jak rychle se uměl změnit, rychlejc než kdo jinej. Dal mi ruku kolem ramen. „Krysa jedna špinavá,“ řekl. „Pojď, vypadnem odtud.“ Venku zůstal stát před plakátem oznamujícím program utkání. „Víš, Kide, není divu, že tě chce přetáhnout. Takových bude celá řada, než skončíš.“

Oznámení vyhlíželo ohromně — KID BOLAN versus NÁMORNÍK PERELMAN — stálo tam červenýma písmenama, který byly větší než u ostatních jmen, a byly hned nahoře. To bylo prvýkrát, kdy my jméno bylo navrchu. Pomyslel jsem si, teď bych ho tam chtěl mít napořád a jednoho dne snad i v New Yorku, ale nic jsem neřekl, jen jsem se na Lonyho ušklíbl, a šli jsme domů.

Máma jela do Pittsburghu navštívit sestru a domácnost nám teď vedla černoška Susan, a když umyla nádoby od večere a odešla domů, šel Lony k telefonu a slyšel jsem ho potichu mluvit. Když se vrátil, byl bych mu rád něco řekl,

ale bál jsem se, že bych to zvoral a Lony by se moh domnívat, že se mu pletu do jeho záležitostí, a než jsem našel bezpečnej začátek, cinkl zvonek.

Lony šel otevřít. Byla to paní Schiffová. Tušil jsem, že je to ona, protože k nám přišla hned první večer, co odjela máma.

Lony ji držel kolem pasu, když vešli do obývacího pokoje. Usmála se a řekla: „Ahoj, šampióně.“

Odvětil jsem Jak se máte,“ a potřásl jsem si rukama.

Byla milá, hádám, že jsem ji měl docela rád, ale myslím, že jsem z ní měl jaksi strach. Nejen kvůli Lonemu, jaksi jinak — víte, jako když jste byli malí a ocitli jste se načisto sami v cizí ulici na opačném konci města. Neviděli jste nic, čeho byste se měli opravdu bát, pořád jste však napůl cosi očekávali. Cítil jsem vůči ní něco takového. Byla strašně hezká, ale měla v sobě jakoby nespoutanou divokost. Nemyslím divokost jako pouliční holky, ale spíš jak zvíře, jako by byla pořád ve střehu. Bylo to, jako by byla hladová. Mínil jsem jen její oči a snad ústa, protože jinak nebyla hubená, ani nic, ani tlustá.

Lony donesl láhev whisky a sklenky s ledem. Pár minut jsem se ze zdvořilosti zdržel, ale pak jsem se omluvil, že jsem jako unavený, popřál jim dobrou noc a vzal si můj časopis nahoru do svého pokoje. Jak jsem šel po schodech, Lony ji začal vykládat o hádce s Petem Gonzalesem.

Přehodil jsem se do pyžama a snažil se číst, ale pořád jsem se obával o Lonyho. Peteova sprostá poznámka se týkala paní Schiffové — ženy Velkého Jaka Schiffa, bosse našeho obvodu, a spousta lidí musela vědět, že mu zanáší s Lonem. Každopádně Pete o tom věděl, a on a Jake byli dobrými přáteli, a krom toho měl Lonemu co oplácet. Přál jsem si, aby toho Lony nechal — moh mít spoustu jinech děvčat. Velkej Jake nebyl někdo, s kým byste se chtěli dostat do trablů, i když nezapočítáte jeho vliv na radnici. Pokaždý, když jsem se pokusil číst, honily se mi hlavou tyhle věci, takže jsem to nakonec vzdal a šel si lehnout. Bylo to i na mě hezky brzo.

To bylo v pondělí. V úterý v noci, když jsem přišel domů z kina, čekala na mě v hale. Měla na sobě dlouhý kabát, nic na hlavě, a vypadala rozčilená. „Kde je Lony?“ zeptala se bez pozdravu.

„Nevím. Neříkal, kam jde.“

„Musím s ním mluvit. Nemáš zdání, kde by mohl být?“

„Ne.“

„Myslíš, že přijde hodně pozdě?“

„Obvykle se opozdívá.“

Zamračila se na mě a nato řekla: „Musím s ním mluvit. Chvilku na něho počkám.“

Vzal jsem ji do jídelny.

Kabát si nesundala. Chodila po místnosti, dívala se na věci, ale myslím, že je ani neviděla. Zeptal jsem se jí, jestli by chtěla drink, řekla „Ano“ jaksi nepřítomně, ale když jsem se chystal jít do kuchyně pro led, chytila mě za klopou. „Poslyš, Eddie, povíš mi něco? Přisáháš?“

Jistě,“ řekl jsem poněkud rozpačitě, že na ni hledím takhle zblízka. „Pokud to budu vědět.“

„Myslíš, že mě Lony doopravdy miluje?“

Zaskočila mě. Cítil jsem, jak mi obličej rudne čím dál víc. Přál jsem si, aby se dveře otevřely a vešel Lony, nebo aby snad začlo hořet, či co.

Škubla klopou. „Miluje mě?“

Vyhrkl jsem: Jistě. Myslím, že je do vás zamilovaný. A hodně.“

„Ty nevíš? Jenom se to domýšlíš?“

Jistěže vím, jenže Lony se mnou o těchto věcech nikdy nemluví. Čestně! Nesvěřuje se mně.“

Kousla se do rtu a nastavila mně záda. Vyrázil na mně pot. Otevřel jsem mrazák, vytáhl z něj pytel spečeného ledu a pomalíčku ho roztloukal. Otálel jsem v kuchyni jak dlouho to šlo, ale jednou jsem se k ní musel vrátit.

Seděla u stolu a malovala si rty. Postavil jsem whisky na stůl vedle ní.

Usmála se na mě. Jsi milý kluk, Eddie. Doufám, že vždycky zvítězíš. Kdy máš utkání?“

Musel jsem se tomu zasmát. Hádám, že jsem chodil po světě s přesvědčením, že každé v městě ví, že v sobotu se utkám s Námořníkem Perelmanem — už jenom proto, že to bude hlavní zápas večera. Tak dopadnete, když vám to stoupne do hlavy. „Tuhle sobotu,“ řekl jsem.

„Dobře,“ utrousila s pohledem na hodinky. „Och, proč nejde? Musím být doma před Jakem.“ Vyskočila. „Nemohu déle čekat. Neměla jsem sem chodit. Předáš Lonemu vzkaz?“

Jistě.“

„A nepovíš to živé duši?“

Jistě.“

Obešla stůl a znovu mě chytila za klopou. „Tak poslouchej. Vyříd' mu, že nějaký dobrodinec se postaral, aby se Jake o nás dověděl. Řekni mu, že musíme být opatrní, Jake by nás zabil. Oba! Vyříd' mu, že si myslím, že Jake si zatím není moc jistý, ale ať mi Lony netelefonuje, ať počká — že mu zavolám — zítra odpoledne. Nezapomeň to?“

Jistěže ne.“

„A nenech ho, aby udělal nějakou pitomost.“

„Nenechám.“ Byl bych jí slíbil cokoliv, jen aby už vypadla.

Jsi hodný chlapec, Eddie.“ Políbila mě na rty a vyšla z domu.

Ani jsem ji nevyprovodil. Díval jsem se na whisky na stole a pomyslel si, že bych se měl poprvé v životě napít. Místo toho jsem kecl do židle a přemýšlel o Lonem. Na chvilku jsem možná usnul, ale když ve dvě hodiny přišel, byl jsem vzhůru.

Byl pěkně naštvanej. „Co tady kčertu ponocuješ?“ vyjel.

Pověděl jsem mu o paní Schiffové a vyřídil mu vzkaz.

Stál tam v klobouku a plášti, dokud jsem mu to všechno nepopovídal. „Zatracená krysa“ zamumlal pro sebe a jeho obličej nabyl výraz, jako pokaždý, když je vzteklej.

Jo, a taky řekla, abys neudělal nějakou pitomost.“

„Pitomost?“ Podíval se na mě a jaksi krůvě se zasmál. „Neboj se, nevyvedu žádnou hloupost. Co kdyby ses odnesl do postele?“

„Dobře,“ kývl jsem a šel nahoru.

Ráno, když jsem odcházel do tělocvičny ještě spal a než jsem se vrátil, byl pryč. Cíkal jsem s večerí skoro do sedmi, ale pak jsem se radši najedl. Susan byla mrzutá, že ji zdržujem. Možná že zůstal venku celou noc, ale odpoledne se za mnou do tělocvičny přišel podívat a vypadal okay. Kecal a žertoval s chlapy, kteří se poflakovali kolem, a byl veselej a vtipnej jako obyčejně, jako by ho nic netížilo.

Já se mezitím osprchoval a převlík a domů jsme šli spolu. Zeptal se mě: Jak se cítíš, Kide?“ Což bylo dost zvláštní, neboť věděl, že se vždycky cítím fajn. Myslím, že v životě jsem neměl ani rýmu.

Jsem v pořádku, jak jinak,“ uchichtl jsem se.

„Trénuješ dobře. Zítřka to vezmi zlehka, abys byl pro to baby z Providence odpočatý. Jak říkala ta špinavá krysa, je pěkně tvrdý a myslí mu to.“

„Bez tak. Poslyš, Lony, myslíš, že Pete dal Jakovi skutečně tip na— „

„Zapomeň na to,“ řekl a šťouchl mě loktem. „K čertu s nimi. Nedělej si starosti, starej se jenom o sebe a o sobotní zápas.“

„Žádněj strach.“

„Nebud' si tak jistý. Možná budeš rád, jestli se dostaneš k ráně.“

Ohromeně jsem zůstal stát a tise žasl. Dřív se mnou Lony nikdy takhle nemluvil. Vždycky říkával: „Nehleď na to, jestli má tvrdej ksicht, jen do toho jdi a rozmlat' mu držku.“

„Naznačujes, abych — „

Uchopil mě za paži a postrčil mě vpřed. „Nevím, Kide, jestli jsem to tentokrát s tvým oponentem nepřehnal. Ten námočník je opravdu třída. Je boxer a je mnohem rychlejší, než kdokoli, s kým ses dosud utkal.“

„Och, já si s ním poradím.“

„Snad,“ utrousil, koukaje zasmušile rovnou před sebe. „Poslyš, co soudíš o Gonzalesově hlášce, že potřebuješ víc tréninku v boxu?“

„Nevím. Řeči jinejch mě nezajímají, na rady mám tebe.“

„No, ale vážně?“ naléhal.

„Měl bych se naučit líp boxovat, nejen do chlapa mlátit jak buchar.“

Strnule se na mě zazubil. „Zdá se, že tenhle chlap ti v boxu udělí prvotřídní lekci, ať už o ni stojíš, nebo ne. Ted' nekecám — co kdybys ti poradil, abys s ním boxoval, místo aby ses na něj vrhl jako tank? Udělal bys to? Byla by to dobrá zkušenost, i kdyby ses moc nevyznamenal.“

Opáčil jsem: „Copak nebojuju vždycky tak, jak mně radíš?“

„To jistě. Může to ovšem znamenat, že se sice něco naučíš, ale za cenu prohry.“ Úkosem po mně mrkl.

„Chtěl bych samozřejmě vyhrát, udělám však cokoliv, co řekneš. Chceš, abych s ním teda boxoval?“

„Nevím,“ řekl. „Uvidíme.“

Pátek a sobotu jsem proloudu. V pátek jsem hledal, kdo by se mnou šel na bažanty. Jedinej, kdo projevil zájem byl Bob Kirby a mě unavovalo poslouchat jeho starý vtipy pořád dokola, takže jsem radši zůstal doma.

Lony se objevil u večere a já se ho zeptal, jak si stojím se sázkama.

„Máš haldy příznivců. Jsou vyrovnané.“

„Vsadíme si?“

„Zatím vyčkáme, až se sázky zvýší. Nevím.“

Nechápal jsem, proč se tak bojí, že prohaju, ale kdybys něco řekl, mohlo by to znít vychloubavě, tak jsem pokračoval v jídle.

Tu sobotu večer jsme měli napakovaný hlediště — úplně vyprodaný! — a když jsme šli k provazům, uvítalo nás potleskem. Cítil jsem se skvěle a Dick Cohen, kterej bude s Lonym v rohu, se cítil stejně, protože vypadal, jako by se snažil potlačit širokej úsměv. Jen Lony se tvářil ustaraně, teda ne natolik, že byste to postřehli, pokud byste ho neznali tak dobře jako já, ale já si toho všim.

Jsem okay,“ uklidnil jsem ho. Spousta bojovníků říká, že se cítí nepříjemně, jak čekají na start, já se však vždycky cítím klidnej a v pohodě.

Lony mě plácl po zádech. Jistěže jsi, jak jinak.“ Odkáslal si a u ucha mně řekl potichu, aby ho nikdo neslyšel: „Hele, Kide, možná — nu, asi by bylo lepší, kdybys to zkusil s boxem. Okay?“

Řekl jsem taky okay.

„A nehleď na to, co na tebe ječí ti blbci v prvních řadách. Bojuješ ty a ne oni.“

Řekl jsem „Okay“.

První dvě kola byla svým způsobem legrace, protože pro mě to bylo něco novýho, celý to poskakování a pohupování na špičkách chodidel s výpady dovnitř a ven, rukavice vysoko. Nacvičoval jsem to ovšem v tělocvičně, nikdy v ringu, a s nikým, kdo byl tak dobrej jako můj nynější soupeř. Byl fakt dobrej a během těch kol mě pěkně oťukal, ale povrchně. Nezranil mě, ani já jeho.

V první minutě třetího se mně dostal k bradě falší pravýho háku a nato mi levicí udělil dvě džaby do těla. Pete a Lony nekecali, když tvrdili, že umí udeřit. V tu ránu jsem zapomněl na box a zapumpoval oběma rukama, zatlačiv ho přes celej

ring do rohu, kde mě sevřel do klinče. Hledišť burácelo, tak hádám, že to vypadalo efektně, ale vpravdě jsem ho udeřil jen jednou — zbytek vychytaly jeho paže. Byl to nejchytřejší bojovník, s jakým jsem se kdy měřil.

Ve chvíli, kdy nás Pop Agnew rozdělil, jsem si vzpomněl, že mám jako boxovat, tak jsem se podle toho choval a zbytek kola strávil ve snaze ochránit si obličej.

„Bolí tě něco? Zasáhl tě?“ vyptával se Lony, když jsem byl zpátky ve svém rohu.

„Zatím ne, ale umí uhodit,“ řekl jsem.

Ve čtvrtém jsem výpad pravičky zastavil svým okem a řadu leviček dalšíma částma obličeje. Pátý bylo ještě horší. Jednak jsem na zasažený oko takřka neviděl, jak bylo skoro zavřený, a pak měl dost času si mě odhadnout. Kroužil vytrvale kolem a kolem, nedávaje mi šanci na kontr.

„Jak je ti?“ ptal se mě Lony, když na mně pracovali.

Měl divnej hlas, jako by byl nachlazený.

Zamumlal jsem „Okay“, protože rty mně opuchly a těžko se mně mluvilo.

„Musíš se víc krýt,“ radil mi Lony.

Kývl jsem hlavou nahoru a dolů, jako že rozumím.

„A neposlouchej, co na tebe lidi ječí.“

Perelman mě tak zaměstnával, že jsem neměl čas na nějaký poslouchání, teprve až během pauzy před šestým kolem jsem slyšel výkřiky jako „Nandej mu to, Kide,“ a „Co děláš, Kide, proč toho chlapa nezvalchuješ,“ a „Na co čekáš, Kide, na Den díkůvzdání?“ Domyslel jsem si, že takhle hulákali celou dobu. Snad proto, nebo že jsem chtěl Lonymu ukázat, že jsem ještě okay, aby si o mě nedělal starosti... nu, každopádně ke konci rundy, když mnou Perelman otrásl jedním z oněch pravejch háků, s kterejma jsem měl tolik trablů, jsem se shrbil a šel po něm. Něco stačil odrazit, ale ne dost, abych se mu nedostal na tělo; slízl hezkejch pár ran a můžu říct, že je taky cejtil. A když mě zas sevřel do klinče, uvědomil jsem si, že mě zřídil ne proto, že by byl silnější, ale proto, že byl chytřejší.

„Co je to s tebou?“ vrčel mi do ucha. „Zcvokl ses?“

Nerad se v ringu pouštím do řeči, takže jsem se v duchu zasmál, mlčel a dál se snažil vyprostit si ruku.

Při oddechové přestávce na mě Lony, bledý jak stěna, chraptivě vyjel. „Co děláš? Neřekl jsem ti, abys boxoval?“

Pokývl jsem. „Dobrá. Budu.“

Na té straně, na kterou jsem neviděl, začal Dick Cohen tlumeně proklínat, ač ne přímo někoho či něco, prostě jen potichu klel, dokud mu Lony neporučil, aby sklapl.

Chtěl jsem se bráchy zeptat, co bych měl jako dělat proti tomu pravému háku, ale pusa mě bolela, mluvení bylo spousta námahy a mimoto jsem měl ucpanej nos a musel dýchat ústy; takže jsem se nezeptal. Lony a Dick na mně pracovali víc, než mezi předchozími koly. Jak Lony těsně před gongem prolízal provazy ven z ringu, plácl mě na rameno a ostře řekl: „Teď boxuj.“

Vstal jsem a šel boxovat. Perelman se mně k obličejí dostal aspoň dvacetkrát — na každé pád jsem měl ten pocit, že dostal, ale furt jsem se snažil boxovat. Byla to dlouhá runda. Šel jsem do rohu ne zrovna zdrcený, ale jako bych byl do žaludku dostal betátnou šupu. Perelman se většinou soustředil na mou hlavu. Lony vypadal nemocněji než já. Vypadal tak hrozně, že jsem se na něho radši nedíval a styděl jsem se, že z něj dělám vola, když Perelmana nechávám, aby si ze mě dělal fackovacího panáka tak, jak to činil.

„Výdržíš další rundu?“ zeptal se Lony.

Když jsem se mu pokusil odpovědět, zjistil jsem, že nejsem s to hýbat spodním rtem, protože vnitřek se nabodl na zlomenej zub. Strčil jsem tam palec a Lony rukavicí odsunul a uvolnil ho ze zubu.

Pak jsem teda řekl: Jistě. Zakrátko budu vědět, jak na to.“

Lony kdesi z hrdla vyloudil divnej klokotavej zvuk a z ničeho nic jsem měl jeho tvář těsně před sebou, takže jsem se na něho musel chtěj-nechtěj podívat. Jeho oči byly, řekli byste, jako by se pomínil. „Poslyš, Kide,“ povídá, a hlas mu zněl tvrdě a krutě, skoro jako by mě nenáviděl.

„Kčertu s tím! Běž a natrhni mu hubu. Proč bys měl kruci boxovat? Jsi bojovník. Tak běž a bojuj.“

Chtěl jsem cosi říct a včas se zarazil. Měl jsem trhlej nápad, že bych ho měl políbit či co, a pak prolezl provazy a zazvonil gong-

Řídil jsem se bráchovou radou a myslím, že jsem v tom kole měl hezky dobrou převahu. Bojovat mým stylem bylo skvělý, mlátit oběma rukama bez těch pitomých zbytečných orací, vystřelit je krátce a tvrdě kolébaje se ze strany na stranu, dostat do nich všecko od kotníků nahoru. Taky mě nějakou přišel, ale spočítal jsem si, že víc škody na mně už nenadělá než v předešlejch rundách, takže jsem si toho nevšímal. Než zazněl gong, vyhodil jsem ho z klinče a když zazvonil, měl jsem ho v rohu v zoufalý obraně.

Byl jsem v sedmým nebi. Všichni okolo řvali a ječeli krom Lonyho a Dicka. Nere kli mně ani slovo. Sotva se na mě podívali — jen na ty oblasti, na kterejch pracovali a počínali si hruběji než kdy dřív. Jako by spravovali mašinu. Ale Lony už nevypadal nemocně. Viděl jsem, že je vzrušený, protože měl tvrděj nehybněj výraz. Rád na něho tak vzpomínám — byl fakt úžasně hezkej. Dick si tiše pohvizdoval mezi zuby a otíral mně hlavu mokrou houbou, než jsem nastoupil do devátýho kola.

Perelmana jsem dostal dřív, než jsem očekával. První část rundy byla jeho, protože rychle vyrazil, zapracoval levičkou — musel jsem vypadat pěkně hloupě, myslím — ale nemoh to tempo udržet a já se mu dostal pod ruku a vystřelil mu zvedákem na bradu, prvýkrát, co jsem byl s to ubalit mu do ksichtu pecku tak, jak jsem chtěl. Věděl jsem, že byla dobrá ještě než mu hlava poskočila dozadu a já mu vsolil navíc šest bleskovejch džabů — levou, pravou, levou, pravou, levou, pravou. Čtyři jakž takž zastavil, ale dostal jsem se mu pravačkou zas k bradě, nato přímo nad trenýrky a jak se mu prohnula kolena v pokusu o klinč, odstrčil jsem ho a vystřelil na lícní kost se vším, co jsem měl.

Poté mně Dick Cohen přehazoval přes ramena můj koupací plášť a popotahoval a klel a smál se, všecko dohromady,

a na druhé straně ringu zvedali Perelmana na stoličku.

„Kde je Lony?“ zeptal jsem se.

Dick se rozhlížel. „Nevím. Před momentem tu byl. Bože, chlapče, to byl ale mlejn!“

Lony nás dostihl na cestě do šatny. „Musel jsem se setkat s jedním chlápkem,“ vysvětlil. Oči měl jasné, rozsvícené, jako by se radoval, byl však bledý jako duch a rty se sevřeně napínaly přes zuby, když se jaksi křivě usmál a pronesl: „Počkáš si pěkně dlouho, Kide, než tě někdo pobije.“

Souhlasil jsem s ním. Bez výhrad. Teď, když bylo po všem, jsem byl strašlivě unavený. Obvyčně mi po zápase vyhládne, ale tentokrát jsem byl fakt vyplivnutý.

Lony si šel k věšáku pro kabát, oblíkal si ho přes svetr a lesem se zachytil a já viděl, že v zadní kapse má revolver. Polekal jsem se, protože nikdy dřív zbraň nenosil. Kdyby ji byl měl u sebe během utkání a ohnul se, když na mně pracoval, určitě by ji všichni viděli. Nemoh jsem se ho vyptávat s tolika lidmi okolo.

Zakrátko do šatny přišel i Perelman s jeho manažerem a dvěma cizími muži, kteří s ním asi přijeli rovněž z Providence. Hleděl přímo před sebe, ale jeho doprovod po mně a po Lonym zhlížel, jako bych je o vítězství okradl. Šli dozadu do šatny, neboť všichni jsme se převlíkali v jediný dlouhý místnost.

Dick mně s tím pomáhal a Lony mu řekl: „Žádný spěch. Nechci, aby Kid šel ven, dokud pořádně nevychladne.“

Perelman se chvatně oblék a přešel kolem, jako bych tam nebyl. Morous! Jeho manažer — tlustý och s rybíma očima a tmavým plochým obličejem — se s těmi dvěma u nás zastavil a s těžkým akcentem utrousil: „Chytří hošani, že?“

Lony stál s rukou za zády. „Ten chytrák jsem já. Kid bojuje podle mých instrukcí.“

Manažer si nás jednoho po druhém obhlídl a Lonymu řekl: „M-m-m, tak je to teda.“ Minutu rozmejšlel, až dodal: „Dobře, že to vím.“ Přitáhl si klobouk těsněji, obrátil se a vypochoďoval i s jeho průvodem.

„Co se mu stalo?“ zeptal jsem se bráchy.

Zasmál se, ale spíš ironicky. „Nesnáší porážku.“

„Nač máš tu zbraň v —“

„Och, známý mě požádal, abych mu ji podržel. Půjdu mu ji vrátit. Nemusíš spěchat — zdržím se. Dicku, vezměte si vůz, víš, kde parkuje. Hele, pojď sem!“

Zavedl Dicka do rohu a něco mu šeptal. Dick kýval hlavou nahoru a dolů a tvářil se čím dál ustaraněji, i když se to snažil skrývat. Lony zvolal „Ahoj“ a odešel.

„Co se děje?“ obrátil jsem se na něj. Zavrtěl hlavou. „Nestarej se, tebe se to netýká,“ a to bylo vše, co jsem z něho vymáčkl.

O pět minut později vběhl do šatny Bob Kirby a křičel: Ježíši, Lonyho zastřelili!“

Já ho zabil. Kdybych nebyl tak pitomý, byl by naživu, ať se na to dívám z jakéhokoliv úhlu. Dlouhou dobu jsem vinu svaloval na paní Schiffovu, ale myslím, že jsem si jen nechtěl připustit, že vina spočívala na mně. Míním tím, že jsem si nikdy nemyslel, že vystřelila ona, jako lidi, kteří tvrdili, že když mu ujel vlak, kterým spolu chtěli uprchnout, vrátila se k aréně a když vyšel, sdělil jí, že si to rozmyslel a ona ho zastřelila. Kladl jsem jí za vinu, že Lonyho obelhala, protože vyšlo najevo, že Velkýho Jaka nikdo o ní a o Lonym neinformoval. Lony jí ten nápad vložil sám do hlavy tím, že jí pověděl o střetu s Petem, a tak si vymyslela lež, aby s ní Lony odjel. Jenže kdybych nebyl takovej blbec, Lony by byl ten vlak chytil.

Potom se začalo povídat, že bráchu zabil Velkej Jake a proto prej policie případ nevyřešila, protože využil svého vlivu na radnici. Faktem bylo, že ten večer se Jake vrátil domů dřív než pí. Schiffová předpokládala a našel její lístek se vzkazem, že odjela pryč s Lonym. Klidně moh dojet k ulici nedaleko arény, kde Lony skončil, a zabít ho, protože na nádraží by to do odjezdu vlaku nestihl, a kdybych nebyl upínej idiot, nemusel Lony zemřít.

Většina lidí včetně policie soudila, že střelení mají na svědomí Perelmanovi muži, museli je však propustit pro nedostatek důkazů. Kdybych nebyl tak blbej, byl by mně Lony moh říct: „Hele, Kide, musím pryč odtud a jediný způsob, jak sehnat peníze je dohoda s Perelmanem, že prohraješ a sázet vysoko proti tobě.“ Proč, bože proč? Já bych pro bráchu prohrál milión utkání, ale jak měl vědět, že mně může věřit, když jsem tak pitomý?

Kdybych byl aspoň tužil, co chtěl, mohl jsem se v pátém kole po Perelmanově háku složit, bejvalo by to bylo tak snadný! Tak snadný!

A kdyby nic jiného, moh jsem se naučit boxovat líp a i kdybych s Námočníkem prohrával, což bylo stejně nevyhnutelný, nerozsekal by mě na kusy tak zle, že Lony to už nemoh dýl snášet a všeho se vzdal, když mi řekl, abych přestal boxovat a začal bojovat. A kdyby byl nečekal s odchodem do poslední chvíle, aby na mě dohlídl a ochránil před Perelmanovou pomstou, — aby těm chlapům dal najevo, že já s podrazem nemám nic společného.

Přál bych si, abych byl mrtvěj já a ne Lony. Lony!

ASISTENT VRAŽDY

Zlatá, černě lemovaná písmena na dveřích hlásala ALEXANDER RUSH, SOUKROMÝ DETEKTIV. Za nimi seděl ošklivý muž s nohama na žluté desce psacího stolu.

Jeho kancelář nebyla luxus v žádném směru. Nábytku bylo pár kusů a to co bylo, vypadalo ošuměle jak ze second-handu. Roztřepený čtverec koberce neurčité barvy kryl část podlahy. Na jedné zahnědlé stěně visel certifikát, který Alexandra Rushe licencoval k provozování praxe soukromého detektiva ve městě Baltimore, a to v souladu s červeně očíslovanými regulami. Na další stěně visela mapa města. Pod mapou byla umístěna otlučená knihovna a jak byla malá, zívala poloprázdnými poličkami. Obsahovala ohmataný jízdní řád, kapesní seznam hotelů a služeb plus telefonní seznamy pro Baltimore, Washington a Filadelfii. Viklavý dubový stojan na kabáty zdobil černý tvrdák s

černým pláštěm. Vedle viselo bílé umyvadlo. Mezi čtyřmi židlemi nebylo mimo věku žádné přibuzenství. Na zjizveném stole ležel krom majitelových nohou telefon, kalamář se zaschlými skvrnami, kolísavý stoh dokumentů týkající se zločinců, kteří uprchli z toho či onoho vězení a zešedlý veliký popelník přetékající popelem a nedopalky černých doutníků.

Ohavná kancelář. Majitel byl ohavnější.

Hlava měla tvar přičaplé hrušky značně těžké a široké v čelistech, jež se směrem k nízkému zkosenému čelu úžila, a koronoval ji nakrátko ostříhaný prošedivělý ježek. Pleť měla hutný narudlý nádech, tuhá pokožka napnutá přes ducaté tukové polštářky.

To byl pouze základ jeho ošklivosti, rysy poznamenal ubíhající čas.

Kdybyste se na jeho nos dívali z určitého úhlu, řekli byste, že je křivý. Z jiného křivý nevypadal — neměl vlastně definitivní tvar. Ať už jste si o jeho tvaru učinili jakýkoli názor, nemohli byste popřít zabarvení. Popraskané žilky na už i tak dost pórovitém povrchu kreslily brilantní rudé hvězdičky a matoucí meandry, které vnukaly myšlenku, že musejí mít jakýsi tajný význam. Rty měl odulé a mezi nimi se blýskaly dvě souvislé řady zlatých zubů, spodní řada překrývající horní ve zjevném předkusu vlivem vystouplé brady.

Oči — malé, světle šedé, hluboko v důlcích — byly podlité krví, jako by měl silnou rýmu. Uši dosvědčovaly, čím se kdysi zabýval — byly to rozbité květákovité uši boxera.

Muž kolem čtyřicítky, ošklivý, sedící v zakloněné židli s nohama na desce stolu.

Dveře se zlatými písmeny se otevřely a vpustily do kanceláře dalšího muže. Byl nejen asi o deset roků mladší než muž za stolem — byl, obrazně řečeno, vším, čím ten první nebyl. Poměrně vysoký, štíhlý, se světlou pletí a hnědýma očima, v kasinu či obrazárně byste si ho sotva všimli. Jeho šedý oblek byl elegantní a jako jeho klobouk dokonce módní v nenápadném stylu, jaký někteří lidé preferují. Obličej měl celkem všední, což bylo dost překvapivé, když se uvážilo, že by byl přitažlivý, nebýt úzkých stažených rtů — známky velmi opatrného člověka.

Po dvou krocích zaváhal, hnědé panenky přejely ošuntělou místnost a ustálily se na nevzhledném detektivovi. Zdálo se, že tolik ošklivosti muže v šedém odradilo. Na rtech se objevil omluvný úsměv, jako by se chystal šeptnout:

„Promiňte, zmýlil jsem si dveře.“

Když však nakonec promluvil, dopadlo to jinak.

Nejistě postoupil ještě o krok s otázkou:

Jste pan Rush?“

„Baže. Kdo jiný?“ Hlas detektiva sípal s dusivou drsností, jako by už nestačil jeho studený pohled. Sundal nohy na koberec a tlustou rukou mávl k židli. „Posaďte se, pane.“

Muž v šedém usedl zkusmo na krajíček židle.

„Čím vám mohu posloužit?“ zachroptěl Alec Rush vlídně.

„Chci — přál bych si — „ To bylo všechno, víc neřekl.

„Snad byste mi měl sdělit, co se stalo,“ navrhl detektiv. „Abych věděl, co ode mne očekáváte.“ Usmíval se. V úsměvu Aleca Rushe se jevila takřka neodolatelná laskavost. Pravda, jeho úsměv připomínal hrůznou grimasu z noční můry, ale v tom tkvěl jeho šarm. Usměje-li se dobrácká tvář, nezmění tím mnoho: potvrdí jen to, co už prozradila vizáž. Když však Alec Rush jeho strašnou masku zdeformoval tak, že z divošsky rudých očí koukala žoviální přívětivost, potom navzdory hrozivému šiku kovu v ústech vyhlížel srdečně a důvěryhodně.

„Ano, asi by to bylo lepší.“ Návštěvník v šedém se v židli pošoupal dozadu, usadil se pohodlněji. „Včera jsem na Fayette Street potkal — ech — jednu známou. Já ji ne-, neviděli jsme se několik měsíců. To ale není podstatné. Když jsme se rozešli — pár minut jsme si povídali — všiml jsem si muže. Tedy... on vyšel ze dveří a vydal se stejným směrem jako ona. Připadalo mi, že ji sleduje. Zahnula na Liberty a on také. Spousta lidí kráčela tímtež směrem a nápad, že ji sleduje, se zdál tak fantastický, že jsem ho zavrhl a šel si po svém.

Toho dojmu jsem se však nedokázal zbavit. Zdálo se mi, že za ní šel úmyslně a ať jsem si říkal, jak chtěl, že ten dojem je absurdní, budil ve mně obavy. Minulý večer jsem neměl co dělat a rozjel jsem se k bydlíšti oné mladé dámy. A toho muže jsem tam znovu viděl. Stál na rohu dva bloky od jejího domu. Byl to tentýž člověk, tím jsem si jist. Chtěl jsem ho pozorovat, jenže zatímco jsem hledal místo na parkování, zmizel a už se neobjevil. Toť vše. Podíval byste se na to a zjistil, jestli ji skutečně sleduje — a proč?“

„Samozřejmě,“ zachroptěl detektiv. „Vy jste té dámě nebo její rodině nic neřekl?“

Návštěvník v šedém se v židli zavrtěl, stočil pohled dolů na odraný koberec.

„Ne, neřekl. Nechtěl jsem ji rušit a snad zbytečně vyděsit. Může se jednat o bezvýznamnou náhodu, a — a — nu — nechci — Zhola nemožné! Víte, myslel jsem, že byste mohl vyšetřit, co se děje, jestli se děje něco nekalého, aniž bych v této záležitosti figuroval.“

„Možná. Tím neříkám, že to vezmu. Napřed bych musel mít víc informací.“

„Víc? Miníte tím víc — „

„Víc o vás i oni.“

„Pane! Mezi námi nic není!“ protestoval návštěvník v šedém. „Je to přesně tak, jak jsem vám již vysvětlil. Mohu jen dodat, že ona dáma je vdaná a od svatby jsem ji včera viděl poprvé!“

„Takže váš zájem je — ?“

„Pouze přátelský — z minulosti.“

„Ja. A teď, kdo je tato mladá žena?“

Muž v šedém se opět zavrtěl.

„Hleďte, Rushi,“ děl s uzarděním. Jsem ochoten vám to říct, ovšemže vám to povím, ale pod podmínkou, že se této věci hodláte ujmout. Chci říct, že do toho nechci zatahovat její jméno, pakliže mne odmítnete. Tak jak?“

Alec Rush se tlustým krátkým ukazovákem podrbal ve strništi na hlavě.

Já nevím. Nemohu vzít práci, ze které se může vyklubat ledacos. Musím vědět, co jste zač, co zamýšlíte.“

Jasnou hněd' očí mladého muže zkálil zmatek.

„Nemyslel jsem, že budete — „ Nedopověděl. Díval se stranou.

„Chápu, že jste nemyslel,“ detektiv se sípavě uchechtl. Tohle už dávno přebolo. Pozdvihl dlaň, neboť jeho perspektivní klient se chystal vstát ze židle. „Hádám, že jste se s vaším případem obrátil na některou z velkých agentur. Nechtěli s tím nic mít, pokud jim neobjasníte pár podezřelých bodů. Někde jste narazil na moje jméno, vzpomněl si, že mě před několika lety vykopli od policie. Tohle je můj člověk/ řekl jste si, „tenhle trouba nebude tak vyběravý!“

Mladík vrtěl zamítavě hlavou, že tomu tak není, ačkoli rozpačitě zrudl.

Alec Rush se znovu drsně zasmál. „Nevadí, nejsem urážlivý. Můžu mluvit o politikaření, kdy ze mě udělali vola a kdoví co všechno, jenže v zápisu stojí, že policejní komise mi dala vyhazov kvůli seznamu zločinů, který by sahal odtud až k mysu Hatteras. Dobrá, pane! Vezmu váš případ, ač zní nepravděpodobně, ale možná... Bude vás to stát patnáct dolarů denně plus výdaje.“

„Chápu, že se vám zdá podivný, ale určitě jsem si ho nevymyslel,“ ujistil ho nyní zákazník. „Budete ovšem žádat zálohu.“

„Ano, řekněme padesátku.“

Muž v šedém vyňal náprsní tašku, odpočítal pět nových desetidolarových bankovek a položil je na stůl. Alec Rush sáhl po účtence a začal si na okraji kreslit kolečka.

„Vaše jméno?“

„Ne, prosím! Víte, nechci se v tom objevit. Moje jméno přece nehraje roli, ne?“

Rush odložil pero. Mračil se.

„Ale! Ale!“ zabručel dobromyslně. Jak mám s mužem, jako vy, uzavřít byznys?“

Klient litoval, dokonce se omluvil, leč zarputile trval na svém: jméno neudal. Alec Rush vrčel a stěžoval si, ačkoli bankovky shrábl a dal do kapsy.

„Možná je vám to ke cti,“ připustil detektiv odevzdaně, „ke kreditu už méně. Stejně, kdybyste zamýšlel něco ne právě košer, asi byste měl i dost rozumu a udal falešné jméno. Teď k té dámě. Jmenuje se?“

„Paní Hubert Landowová. Tedy Sára.“

„No vida! Konečně máme jméno. A kde bydlí?“

„Na Charles-Street,“ odvětil ochotně a dodal číslo domu.

Její popis?“

Je jí dvaadvacet, maximálně třidvacet, dost vysoká, štíhlá jako sportovkyně, kaštanové vlasy, modré oči a velice bílá plet.“

„A její manžel? Znáte ho?“

„Viděl jsem ho. Je starý jako já — kolem třiceti, vysoký, mohutný, se širokými rameny — takový ten čistě řezaný blond typ.“

„A váš tajemný špicl — jak vypadá?“

„Mladě, nejvýš jednadvacet roků. Nevelký, spíš střední velikosti či něco pod. Je velmi tmavý, s vysedlými lícními kostmi a velkým nosem. Má rovná vysazená ramena, ale ne široká. Chodí drobnými krůčky.“

„Oděv?“

„Když jsem ho včera odpoledne viděl na Fayette, měl na sobě hnědý oblek a bezovou čepici. Snad v tom byl i v noci, ale pozitivně to nevím.“

„Předpokládám, že nemáte vaši adresu, budete si pro výsledky šetření chodit sem.“

„Ano.“ Neznámý v šedém vstal a napřáhl ruku. „Pane Rushi, jsem vám za vaši diskrétnost velice vděčný.“

Detektiv řekl okay, potřásl si pravicemi a klient odešel.

Ošklivý muž poskytl návštěvníkovi čas, aby došel do chodby k výtahům, pak čile vyskočil, z věšáku sundal tvrdák, zamknul kancelář a utíkal k zadnímu schodišti. Běžel s klamnou těžkopádností medvěda. I v postavě měl cosi medvědího. Modrý oblek na otlém těle volně visel z pokleslých ramen, ve skutečnosti značně širokých a statných. Do přízemí se dostal včas — šedivá záda právě vycházela na ulici, a Alec Rush klusal v jejich brázdě. Zmizela ve dveřích investiční společnosti v přízemí nedaleké administrativní budovy. Zbývalo už jen podstrčit vrátnému půl dolaru: Muž v šedém byl Ralf Millar, asistent pokladníka.

Šeřilo se, když Alec Rush v černém sedanu vjížděl do Charles — St. Avenue a hledal udané domovní číslo. V soumraku se vila jevila značně velká, od chodníku i od sousedů oddělená slušnými plochami oploceného trávníku.

Jel dál, na první křižovatce zabočil doleva, na příští znovu, půlhodinu vedl vůz podél mnoha ulic a zatáček, než zastavil v dohledu Landowovy residence. To se již obeznámil s celým okolím.

Mladého tmavého Millarova muže s rovnými rameny nezahledl.

Rozhořelo se pouliční osvětlení a noční ruch začínal směřovat na jih do středu města. Detektiv se za volantem pohodlně rozložil, krví podlitýma očima trpělivě hlídal to, co z vily viděl a plnil přitom sedan čpavým dýmem černého doutníku.

Minulo třičtvrtě hodiny a dům ožil. Zezadu přijela limuzína, u hlavního vchodu zastavila. Z domu vyšel muž se ženou, z té vzdálenosti víc nerozeznal. Nastoupili a vůz se zapojil do proudu k city. Ve třetím vozidle za limuzínou jel Alec Rush. Krom nepřehledného chumlu na neřízené křižovatce, kde se už obával, že je ztratí, probíhalo vše hladce.

Před divadlem na Howard Street cestující z limuzíny vystoupili. Pomladší muž s mladou ženou, oba ve večerním, odpovídali popisu nového klienta.

Manželský pár se odebral do potměšlého hlediště a Rush odchvátal k pokladně pro vstupenku. Ve světlech první

přestávky je objevil v zadní řadě parteru. Zvedl se a v uličce si vyhledal místo, odkud je mohl pár minut pozorovat, než začnou lustry pohasínat.

Během hlavní přestávky je dost dlouho hledal v záplavách diváků ve foyer, až zahlédl Landowovu blondátou hlavu. Připadala mu k jeho vysoké postavě dost malá a pečlivě ulízané vlasy hrozily, že každým momentem z účesu uniknou a stočí se do vln a kudrlinek. Zdravě zardělý obličej byl svalnatým způsobem hezký, ač nevyzařoval příliš ducha. Jeho žena byla obdařena krásou, která nepotřebovala žádné katalogizování. Nicméně vlasy měla opravdu kaštanové, oči modré a bílou pleť. Zdála se starší než Millarových třidvacet let.

Hubert Landow manželce cosi nadšeně vyprávěl a jeho zářící oči byly očima milence. Ženě do očí neviděl, jen že mu tu a tam odpovéděla. Z jejího profilu usoudil, že se nenudí.

V půli posledního dějství se pracně, s mnoha tichými omluvami protlačil do uličky a vyšel ven, aby si pro vůz našel vhodnou pozici, odkud by pokryl jejich odjezd. Když však z divadla vyšli, nevyzvedla je limuzína — šli kousek pěšky po Howard a zapadli do poněkud okázalé druhořadé restaurace.

Alec Rush přeparkoval auto a potom si vybral příhodný stůl, odkud mohl subjekty pozorovat a sám nebýt viděn. Na nízkém pódiu se tužila kapela, která skromný počet hudebníků nahrazovala rámusením. Hubert se ženě stále dvořil vzrušeným dychtivým hovorem. Ona byla zdvořile netečná. Oba se v jídle jen ponímali. Jednou si šli zatančit, ač tváře ženy se nedotkl žádný zájem, žádné potěšení. Chovala se stejně, jako když naslouchala manželovým slovům. Nádherná a prázdná slupka sošné dokonalosti.

Minutová ručička jeho kapesních hodinek šplhala pomalu k půlnoci, když se Landowovi zvedli. O limuzínu se o dvoje dveře dál opíral mladý černošský šofér. Dopravil je domů, a on sám obrátil sedan a jezdil sem a tam širokým okolím. Millarova špeha nikde neviděl, tak se jel domů vyspat.

V osm ráno černý sedan ošklivého muže stál svůj post na Charles — St.Ave. Jak ráno stárnulo a stíny se krátily, provoz na avenidě se mu v leččem podobal. Osmá hodina patřila mladým, štíhlým a bryskním. Půl devátá méně, devátá ještě mň a desátá — to byly zadní voje: nemladé, málokdy štíhlé a častěji pomalé než bryskní.

Do těchto zadních vojů, ač fyzicky patřil do periody okolo půl deváté, vjel modrý sporták s Hubertem Landowem — na rozměrných ramenech modré sako, na blond hlavě šedou čepici; ve voze seděl sám. Alec Rush se bedlivě rozhlédl, aby se ujistil, že ve stínech nečihá Millarův nosatý slídič a obrátil sedan do směru modrého roadsteru. Vříteli se do city, do finančního centra, kde Hubert svůj sporták opustil před makléřovou kanceláří na Redwood St. Než se zas objevil, ráno se proplížilo k poledni. Nastartoval a vyrazil k další ztřeštěné jízdě směrem na sever.

Když špeh a špehovaný opět zastavili, byli na Mount Royal Avenue. Landow vystoupil z vozu a rychle kráčel k činžovnímu domu. O blok pozadu si Alec Rush zapálil černý doutník a oddal se čekání. Uplynulo třicet minut, otočil hlavu a málem doutník překousl. Ne málem, překousl si ho.

Ani ne šest metrů za ním se v otevřených vratech autodílny klackoval tmavý mládenec s vysedlými lícními kostmi, rovnými rameny, s nosem jako Cyrano, v hnědém obleku, oči přimhouřené proti dýmu cigarety přilepené mezi rty.

Alec Rush vyňal doutník z úst, zalovil v kapse po nožíku a ukousnutý koneček zarovnal. Pak doutník rozdýmal a když hořel, vrátil nožík do kapsy a Mount Royal ho přestala zajímat, stejně jako tmavého výrostka. Jeden klimbal ve vratech, druhý v automobilu a odpoledne se přesouvalo přes jednu hodinu. V jednu a třicet minut Landow odjel.

Poté tmavý výrostek vjezd do dílny opustil a krátkými krůčky se beze spěchu blížil k sedanu. Když mjel parkující vůz, mohl vidět, kdyby měl zájem, pouze zadní stranu detektivova tvrdáku. Přešel kolem, zahrnul ke vchodu činžáku, z něhož Landow před chvílí vyšel, vystoupal pár schodů a zmizel uvnitř.

Krátce poté se Alec Rush protáhl, vyhodil doutník z okna a zívaje probudil motor. Odbočil z Mount Royal a o čtyři bloky dál na parkovišti šedého kamenného kostela z auta vystoupil a zamknul jej.

Musel čekat další půlhodinu, než se tmavý výrostek znovu objevil. Alec Rush si u okénka trafiky kupoval doutník, když ho mjel. Na North Ave nastoupil mladík do tramvaje a našel si místo k sezení. Detektiv naskočil do téže tramvaje o zastávku dál a zůstal na plošině. Varován pohyby sledovaného byl prvním cestujícím, co vystoupil. Tuto hru si zopakovali ještě dvakrát, než mladík definitivně vystoupil na Franklin, překřížil vozovku a zašel do dveří laciného penzionu.

Detektiv zatím zakotvil u výlohy obchodu s divadelními líčidly a poctivě tam stál do půl čtvrté, kdy se mladík opět vynořil, a pak kráčeli na Eutaw, nastoupili do tramvaje a vezli se až k nádraží Camden Station.

V čekárně se tmavý automechanik setkal s dívkou, která na něho zamračeně vyštěkla:

„Kde kčertu vězíš?“

Když šel kolem nich, zaslechl vzdorný pozdrav, ale mladík potom ztišil hlas. Nezachytil co říká, ani dívčinu odpověď. Hovořili spolu asi deset minut stojíce v opuštěném rohu, takže se k nim nemohl přiblížit, nechtěl-li být nápadný.

Dívka netrpělivě a podrážděně mlela pusou, mladík ji jakoby uklidňoval a cosi vysvětloval, oháněje se rukama se zažraným olejem. Jeho společnice se utišila. Byla malá, statná, jakoby úsporně vytesaná z kostky. Navíc neměla čtverhrannou bradu a odpovídající krátký nosík. Nyní, když se pousmála, měla veselý živý obličejík vyzařující neúnavnou vitalitu, která byla zapsaná v každém rysu od pružných hnědých vlasů po pevný postoj nohou na cementové podlaze. Co měla na sobě byly drahé a nenápadné věci, leč lajdácky neupravené, jako by je na sebe naházela ve spěchu.

Mladík posléze několikrát důrazně pokývl, ležérně se dvěma prsty dotkl štítku Čapky a vyšel do ulice. Alec Rush ho nechal jít. Když však dívka prošla okolo turniketů a podél úschovny zavazadel k venkovním dveřím, měla za zády stín. Držel se jí, i když vplula do nakupujících davů na Lexington a poté do otáčecích dveří u Hechta. Probírala se vystaveným textilem s bezstarostným potěšením člověka, kterého nic netíží. V druhém obchodním domě ji nechal prohlížet vystavené krajkové podprsenky a kalhotky a jak nejrychleji to šlo, proplétal se zákaznicemi k šedovlasé hranaté ženě v černém, která postávala poblíž schodiště, jako by na někoho čekala.

„Hleďme, Alec!“ uvítala ho, když se dotknul její paže. Očividně měla radost, že vidí jeho nevzhlednou vizáž. „Co děláš v mém teritoriu?“

„Mám pro tebe chmataka,“ pronesl tiše. „To podsaditě děvče u pultu s krajkovým prádlem. Vidiš ji?“

Strážný anděl obchodního domu se podíval a přikývl.

„Ano, díky, Alecu. Viš jistě, že něco čmajzla?“

„Minnie!“ řekl dotčeně, drsný hlas ztlumený do kovového vrčení. „Dal bych ti falešný tip? Pod svetrem má nacpané hedvábné prádlo a teď už určitě čmajzla pár kalhotek.“

„Och? No, čapnu ji jen co vyleze na chodník,“ odvětila Minnie stejně tiše.

„Sledoval jsem ji. Potřebuju vědět, kdo je. Co bys řekla, kdybychom se na ni pověsili a zjistili, co je zač? Než ji zatrhnu tipec?“

Jestli to nevezme celý den,“ souhlasila. Nakonec dívku sledovali do dalšího obchodu. Drželi se vpovzdálí a neviděli, co a jestli vůbec krade; spokojili se s tím, že ji mají pod dozorem. Tento obchod byl zřejmě poslední, neboť kořist zamiřila do oblasti, kde Pratt Street byla nejubožejší a vešla do zanedbaného tříposchodového činžáku s nájemními zařízeními byty.

O dva bloky dál patroloval strážník.

„Pohlídej tuhle blehárnou, přivedu tamtoho poldíka,“ požádal ji Rush.

Když se s ním vrátil, Minnie čekala v závětrí.

„Druhé patro,“ oznámila jim.

Otevřenými dveřmi vchodu bylo vidět do temné haly a na patu schodiště s rozedraným kobercem. Z příšeří haly se vynořila ucouraná hubená bába ve zmuchlaných bavlněných šatech a jak se k nim blížila, kvílela: „Co chcete? Mám počestný dům. Musíte chápat — já — „

„Bydlí tu silná, tmavooká holka,“ chroptěl Alec Rush. „Druhé poschodí. Ukážete nám dveře. Tak jdeme!“

Jeho drsný hlas ženu vyděsil. Vrásčité obličej zešedl a kulila bledé oči, jako by užěla strašidlo.

„Proč — co — „ vykoktala, a pak si vzpomněla, že s policií se nedá diskutovat a odpor se nevyplácí.

„Zavedu vás tam.“ Sebrala zmačkanou sukni do hrsti a šlapala nahoru.

Zaklepala na jedny ze dveří.

„Kdo je to?“ zeptal se ženský hlas.

„Domáci.“

Podsaditá dívka v modrém, teď už bez kloboučku, jí otevřela. Alec Rush do škvíry okamžitě vsunul botu, aby tak také zůstaly.

Domáci řekla: „Tohle je ona.“ Minnie do toho řekla: „Drahoušku, chceme si s vámi promluvit.“ A policista přidal:

„Budete muset jít s námi.“

„Proboha!“ křiklo děvče. „Kdybyste sborově zaječeli ‚Bú‘, dávalo by to lepší smysl!“

„To není náš způsob,“ zasmál se Alec Rush přátelsky, vykročiv vpřed. „Pojďme si o tom v klidu pohovořit.“

Soupal nohama — krok sem, půl kroku tam a s nimi nesl i jeho zavalitou neohrabanou postavu, poháněje své malé stádečko tam, kde je chtěl mít. Zvědavou domácí poslal pryč, ostatní dotlačil do dívčina bytu a zavřel dveře.

„Nemám ponětí, o co vám jde,“ řekla dívčina, když se octli v jejím obývacím pokoji, úzké místnosti, kde modrá zápasila s červenou, aniž se dohodly na fialové. Jsem tolerantní a jestli si myslíte, že tohle je hezké místo, abyste si prohovořili to, o čem si chcete popovídat, tak jen račte! Ale jestli počítáte i se mnou, pak mě radši napřed zasvěťte.“

Jde o zlodějnu, drahá,“ řekla Minnie. Poklepala dívce na ruku. „Pracuji u Goodbody’s.“

„A vy se domníváte, že jsem tam něco šloha?“

Já. Přesně to.“ Alec Rush ji nenechal na pochybách.

„Nic proti tomu,“ prohlásila. Jestli to Goodbody’s chtějí svést na mě, a ukáže se, že to není pravda, zazaluje přinejmenším o milión. Nemám co dodat. Tak můžeme jet.“

„Žádný strach, sestro, mýváš svezeme,“ sípál ohava dobroduš-ně. „O tu radost vás nehodláme připravit. Vadilo by vám kdybych se tu krápět porozhlédl?“

„Máte nějaké lejštro podepsané soudcem, v němž stojí, že smíte?“

„Ne.“

„Takže se ani nemrknete!“

Alec Rush se uchechtl, vrazil ruce do kapes kalhot a vydal se na vandr jejími pokojíky. Zanedlouho vyšel z ložnice, v ruce fotografii ve stříbrném rámečku.

„Kdo je to?“ zeptal se děvčete.

„Zjistěte si to sám. Najděte — „

„O to se právě pokouším,“ usmál se.

„Prevíte!“ vyjekla. „Vy byste nenašel ani vodu v oceánu!“ Alec Rush se srdečně řehnil. Mohl si to dovolit. Fotografie představovala Huberta Landowa.

Když si majitel konečně vyzvedl opuštěný sedan, na šedých kamenech kostela se usazovalo šero. Silná dívka — udala jméno Polly Vannessová — byla zatčena a umístěna do cely v Jihovýchodní policejní stanici, neboť v jejím bytě se našly hromady ukradených věcí, a když ji Minnie s policejní dozorkyní prošacovaly, odpolední žen měla ještě při sobě. Detektiv jí pochopitelně zamlčel, že subjekt na fotografii zná, stejně jako fakt, že ji viděl s podezřelým tmavým automechanikem v železniční čekárně. Nálezy v bytě však nepřinesly žádnou průkaznou spojitost s tím, či oním.

Než se vrátil pro vůz, stávil se na večeri, a nyní se rozjel na Charles-Street. Landowova vila zářila rozsvícenými okny. Přejel kolem, hodný kus za ní obrátil vůz do protisměru a zastavil na tmavém místě mezi dvěma pouličními světly a s dobrým výhledem na dům.

Noc ubíhala a z vily nikdo neodešel, ani do ní nevstoupil.
Na dveřní okénko zaťukaly nehty.
Stál u něj muž, víc se o něm potmě nedalo říct — snad jen, že nebyl vysoký; musel se k autu přikrást tak tiše, že unikl detektivově pozornosti.
Alec Rush stiskl kliku a dveře otevřel.
„Nemáte sirky?“ zeptal se cizí hlas.
Zaváhal, řekl „Já“ a podal mu celou krabičku.
Zápalka škrtla a plamínek osvětlil mladistvý obličej, velký nos, vyčnělé lícní kosti. Mechanik, jehož odpoledne sledoval.
A ten se také hned ozval.
„Myslel jsem, že jste to vy,“ prohlásil prostě a přiblížil plamínek k cigaretě. „Asi mě neznáte, ale viděl jsem vás, když jste ještě sloužil u policie.“
Ex-detektiv-seržant odvětil skoupým „Já“.
„Myslel jsem si, že jste to byl vy v tom fáru na Mount Royal, ale nebyl jsem si jistý,“ pokračoval, vklouznuv do vozu vedle detektiva. Přivřel dveře, zaotálel a přibouchl je. Jmenuje se Scuttle Zeipp. Nejsem proslulej jak Napoleon, takže se neurazím, jestli jste o mně nikdy neslyšel.“
Já-
„Tak je to správný! Když jednou vykoumáte dobrou vodpověď, držte se jí.“ Potáhl z cigarety a jeho tvář se v matném zazáření proměnila v bronzovou masku. „Klidně s ní vystačíte i na můj dotaz. Zajímáte se vo tyhle Landowovy? Já,“ dodal v sípavé imitaci Rushova hlasu.
Tvář osvětlilo další vdechnutí. Než zář pohasla, z úst mu vycházela kouřem obalená slova.
„Možná byste chtěl vědět, co tady dělám, proč jsem se na ně pověsil. Nejsem stydlivej — povím vám to. Dostal jsem už půl tácu, abych tu maďam voddělal — dvakrát. No, není to krásný? Co vy na to?“
„Slyším tě,“ zavrčel Alec Rush. „Každý, kdo má hubu, může kecat, co mu slina na jazyk přinese.“
„Kecat? Baže,“ připustil Zeipp vesele. „Ale když soudce řekne ‚pověšenej za krk, až zemřeš a Bůh buď milostiv k tvý duši‘, to je taky kecatí? Namluvit se dá leccos, jenže to, co vám říkám, je pravda — tvrdá skutečnost.“
„Já? Nu, a já jsem Červená Karkulka.“
„Já, brácho, já!“ přešel sarkasmus. „Teď si poslechněte tohle: Před pár dny ke mně přijde jistá strana s návrhem. Poslal ji za mnou jeden kámoš. Ta jistá strana chce vědět, co žádám za vodbouchnutí jedny coury. Řek jsem si vo tisícovku — mně se to zdálo akorát. Přej je to moc. Dohodli jsme to teda na pět set. Hned na ruku jsem dostal dvě sta padesát a zbytek, až ta Landowova káča kejchne. To není tak špatný za malej trik — kulku skrz bok vozu, že?“
„Fakt? Na co tedy čekáš? Až bude mít narozeniny, nebo na státní svátek?“
Scuttle Zeipp mlaskl a šťouchl detektiva prstem. Tiše se uchichtl.
„Ani to, ani ono, brácho! Přemejšlíím mnohem dál než vy. Poslyšte tohle: Shrábnu zálohu a jdu sem, abych si to dobře vobhlíd a do něčeho nevlítnul. A jak se tu poflakuju, narazím na jinou stranu — taky se tu rozhlíží. Tahle druhá strana mě napřed zvalčuje, já zachytračím, a bingo! Než se vzpamatuju, přijde s návrhem. Chcete hádat, s jakým? Chce vědět, kolik požaduju za voddělání jedny coury. A je to ta samá! I vonaji chce sprovodit ze světa! Věřil byste tomu? Nejsem blbej, ne? Tak shrábnu další dvě stovky plus padesátku se slibem, že můžu vočekávat jednou tolik, až to provedu. No
• ale kdo by ničil zlatou studnu?! Já teda ne! Vonaje my zajiště ní. Jestli se dožije dne, kdy ji voddělám, bude starší než vy. Už jsem na ní vydělal pět stovek! Neměl bych si teda počkat na dal ší vraždychtivý zákazniky? Když ji už dva chtěj připravit vo život, proč ne víc? Odpověď na to je Já! * A k dovršení všeho tu vokolo ní šmejdíte vy. Takže tak je to, brácho, abyste si to moh vočíchat a vychutnat.“
Temný interiér sedanu tonul několik minut v tichu, než je porušil chraptivý hlas se skeptickým dotazem: „Kdo jsou ty dvě strany, které ji chtějí odstranit?“
„Co si vo mně myslíte?“ pokáral ho Zeipp. „Stačí, že je ždímám já! Přece vám je nepředhodím!“
„Proč mi to tedy vykládáš?“
„Proč? Protože v tom jedete taky. A když si budem dělat vobštrukce, žádněj z nás na tom nic ne trhne. Jestli se nespřáhнем dohromady, akorát to jeden druhýmu zruinujem. Už jsem na ty holce trhnul dost — to je mý, ale další prachy jsou v merku pro každýho, kterej ví, co dělá. Dobrá. Navrhuju rozdělit se půl na půl vo cokoliv, co přijde. Ale my strany z toho vynechte! Nevadí mně, že je voholím, ale taková krysa zas nejsem, abych vám je voznačil.“
Do tmy zasípal další pochybný dotaz.
„Čemu vděčím za tolik důvěry?“
Najaty zabiják se vědoucne zasmál.
„Proč ne? Jste správněj chlap. Poznáte, kde je chleba namaza-nej máslem. Od policie vás nevykopli, protože jste si nevzal předepsaný ponožky. A mimoto, kdybyste mě chtěl podrazit, co zmůžete? Nic mně nedokážete. Rek jsem vám, že tý ženský neublížím. Ani nenosím zbraň. Ale nač ty řeči! Jste chytrá hlava
• víte, co je co. Já a vy, Alecu, na tom mužem trhnout slušný prachy!“
Opět nastalo ticho, až se detektiv zamyšleně otázel: „Zaprvé je třeba zjistit důvody, proč ty dvě strany chtějí to děvče odstranit. Máš zdání, proč?“

„Ne.“
„Soudím, že obě jsou ženy.“
Scuttle Zeipp byl navážkách.
„Ano,“ připustil. „Víc vám neřeknu. Jednak nic víc nevím, a i kdybych věděl — ale vo tom jsme už mluvili.“
„Ja,“ kvákl detektiv, jako by chápal a souhlasil s perverzní představou loajality svého společníka. „Takže jsou-li to ženy, pak jim jde nejspíš o muže. Co si myslíš o Landowovi? Je to docela přitažlivý chlapík.“
Zeipp se natáhl a znovu detektiva šťouchl prstem, tentokrát do prsou.
„Vy jste to vyhmát, Alecu! To by mohlo bejt vono, no to ať jsem — „
Já,“ souhlasil Alec, otočiv klíčem startéru. „Vypadnem odtud a necháme toho, dokud se mu nepodívám na zoubek.“
U Franklin Street, půl bloku od penzionu, k němuž chlapce odpoledně stopoval, přibrzdil.
„Nechceš si vystoupit?“
Zeipp po něm hodil kosým, spekulativním pohledem.
„Okay,“ řekl, „ale stejně umíte zatraceně dobře hádat.“ Odmlčel se s rukou na dveřích. Takže jsme domluvený, ne?
Fifty — fifty?“
„Neřekl bych.“ Alec Rush na něj vycenil zlatý chrup. „Nejsi špatný chlapec, Scutde,“ děl dobrácky. „Jesdi je v tom nějaká šťáva, dej si, mne z toho však vynech.“
Mladíkovy oči se sevřely do úzkých štěrbin, ohrnul rty.
„Zkus mě prodat, gorilo zatracená a já tě — „ Najednou se rozesmál, tmavý obličej opět veselý a bezstarostný. „Ať je teda po vašem, Alecu. Nebyla to chyba, že jsem se s várnou setkal. Co jste řek, platí.“
„Ja,“ přisvědčil ohavný muž. „Šmírování prozatím odlož, dokud ti neřeknu. Snad by bylo lepší, kdyby ses u mne zítra stavil. Adresu kanceláře najdeš v telefonním seznamu. Tak servus, chlapče.“
„Servus, Alecu.“
Hned zrána se dal do vyšetřování všeho, co se týkalo Huberta Landowa, leč hned první stopa ho svedla jinam. Prvně se stavil v radnici na matričním úřadě v evidenci sňatků. Hubert Britman Landow se oženil se Sárrou Falsonerovou — dozvěděl se z obrovského černého foliantu — a to před šesti měsíci.
Krhavé oči ulpěly na nevěstině rodném jménu, tiše hvízdli. „Ja, to je ono! Ja!“ vyjekl tak hlasitě, že hubeňoučká úřednice přehrabující se v zápisech hned vedle, k němu uleknuté vzhledla a odsunula se o kus dál.
Z radnice zajel do dvou redakcí místních novin, kde z archivního skladu zakoupil náruč šest měsíců starých výtisků. Odvezl náklad do kanceláře, hodil stoh papíru na stůl a zaútočil na něj nůžkami. Když skončil, na stole zůstal menší stoh výstřižků.
Napřed je chronologicky seřadil, zapálil si černé cigáro, usadil lokty na stůl, neforemnou hlavu sevřel do dlaní a začal číst.
Příběh, když se vypustilo nepodstatné i s dřívějšími odchylkami, zněl v základu takto:
Jerome Falsoner, svobodný pětáctýřicátník, bydlel sám v bytě na Cathedral Street; měl víc než slušný příjem. Byl to vysoký člověk delikátního zdraví, snad následkem nezřízeného života ničícího už tak dost slabou konstituci. Znal ho — alespoň od vidění — každý baltimorský noční pták a stejně dobře ho znali v hernách, u dostihů i tajných kohoutích zápasů, které se tu a tam konaly v okruhu čtyřiceti mil mezi Baltimorem a Washingtonem, D.C.
Nějaká Fanny Kidová přišla jeho byt uklidit jako obvykle ráno kolem desáté a našla ho, jak leží na zádech v obývacím pokoji, upíraje mrtvé oči na jasný bod na stropě, jenž byl odrazem slunce na kovové rukojeti jeho perořízku, který mu čněl z hrudi.
Vyšetřující se shodli na čtyřech bodech:
1) Když uklízečka Jeroma Falsonera našla, byl mrtev asi čtrnáct hodin. Byl tedy zavražděn kolem 20. hodiny předešlého večera.
2) Poslední známá osoba, která ho viděla živého, byla slečna Madeline Boudinová, s níž se intimně stýkal, a její tři přátelé. Viděli ho někdy mezi 19.30 až 20. hodinou, přibližně půl hodiny před smrtí. Jeli na chatu u řeky Severn a M. Boudinová jim řekla, že než odjedou, chce se u Falsonera na moment stavit. Přátelé zůstali ve voze. Zazvonila, Jerome Falsoner ji otevřel a zašla dovnitř. Za deset minut vyšla a nasedala, když J. Falsoner, stojící ve dveřích, zamával na jednoho muže ve voze, jménem Frederick Stoner. Stoner pracuje v kanceláři státního žalobce a Falsonera trochu znal.
3) Falsonerovou dědičkou a jedinou blízkou příbuznou byla jeho neteř Sara Falsonerová, která se nějakou vrtošivou shodou náhod vdávala za Huberta Landowa právě v době, kdy uklízečka nalezla pánovo mrtvé tělo. Neteř se se strýcem stýkala zřídkakdy. Neteř — na níž nakrátko tkvělo podezření — byla ten večer, kdy k vraždě došlo, prokazatelně doma ve svém bytě na Carey St., a to od 18 hod. do 8.30 příštího rána. Její manžel — tehdy snoubenec — s ní tam byl od 18 do 23 hod. Dívka byla před svatbou zaměstnaná u téže společnosti jako Ralf Millar.
4) Jerom Falsoner, povahou cholerik, se dva dny před vraždou pohádal v herně s Islandanem, jménem Einar Jokumsson. Jokumsson mu vyhrožoval — malý, statný muž, černé vlasy, černé oči. Jbkumsson v den, kdy bylo tělo objeveno, zmizel z hotelu, zanechav tam zavazadla. Od té doby ho nikdo nespatriil.
Alec Rush dočetl poslední výstřižek, zaklonil se s rukama propletenýma v zátylku a zamyšleně civěl do stropu. Po chvíli vstal, zalistoval v telefonním seznamu a vytočil číslo Millarovy investiční společnosti, ale jakmile se ozvala, rozmyslel si to a sluchátko zaklapl do vidlice.
„Nevadí,“ řekl přístroji a zavolal Goodbody’s. Když Minnie přišla k telefonu, sdělila mu, že Polly Vannesová byla identifikována coby Polly Bangsová, zatčená v Milwaukee pro krádež v obchodě a odsouzená na dva roky, leč nedávno propuštěná pro dobré chování.
Odložil sluchátko a zalistoval ve výstřižcích, hledaje adresu Madeline Boudinové — ženy, která se s Falsonerem

stýkala a navštívila ho krátce před smrtí. Byt byl na Madison, tak se tam vydal.

Ne, slečna Boudinová zde není. Ano, bydlela tu, ale odstěhovala se, je to čtyři měsíce. Možná, že paní Blenderová ve třetím patře bude vědět, kde teď bydlí. Paní nevěděla — slečna Boudinová se sice přestěhovala na Garrison, ale už prý tam nebydlí.

V činžáku na Garrison: Slečna Boudinová se před měsícem a půl odstěhovala někam na Mount Royal Avenue, ale číslo nevím.

Sedan svého otlého pána spolehlivě dopravil na Mount Royal k činžáku, který předchozího dne navštívil Hubert Landow, a po něm Scuttle Zeipp. V manažerově kanceláři se sháněl po paní Boydenové, která tu má bydlet. Manažer takovou dámu neznal. V 604 bydlí slečna Boudinová, jejíž jméno se píše B-o-u-d-i-n-ová, odhláskoval pečlivě.

Alec Rush nasedl do vozu. Na chvilku zavřel nevyspalé palčivé oči, a pak spokojeně pokývl hlavou, prstem ve vzduchu načrtl kolečko, načež se vrátil do kanceláře.

Znovu zavolal investiční společnost a nechal se spojit s Ralfem Millarem, asistentem pokladníka.

„Zde Rush. Mohl byste teď hned zaskočit do mé kanceláře?“

„Cože? Och, zajisté. Ale jak — jak — ? Ano, budu tam za minutku.“

Millar vešel do detektivovy kanceláře, nedávaje najevo nic z překvapení projeveného na telefonu. Ani se nezeptal, jak zjistil jeho identitu. Dnes byl v hnědém obleku — rovněž úpravně nenápadný jako v šedém.

„Pojďte dál a posaďte se,“ uvítal ho ošklivec. „Pane, musíte mi dát víc podkladů.“

„Myslel jste, že to jsme už včera — „

Mračil se na klienta s poněkud strach nahánějící umíněností.

„Vím, co jste říkal,“ přerušil ho. „To bylo tehdy, ale toto je nyní. Váš případ se pořádně zapletl a musím si dát setsakra pozor, abych v těch kličkách neuvázl. Vašeho tajemného špeha jsem našel a mluvil s ním. Skutečně paní Landowovou sledoval. Bal najat, aby ji zabil.“

Millar vyletěl ze židle, natáhl se přes stůl, nevěřicně na detektiva třeštil bulvy.

„Bože, Rushi! Co to povídáte?! Aby ji zabil?“

„No, no! Jen klid. Nehodlá ji zabít, ani nemá zbraň, tvrdí pouze, že byl najat, aby to učinil.“

„Zatknul jste ho? Našel jste člověka, co ho najal?“

Detektiv zúžil napuchlá víčka, zkoumaje klientův zbědovaný rozčilený výraz.

„Popravdě,“ kvákl chladně, když zkoumání skončil, jsem neudělal nic. Momentálně není v nebezpečí. Možná mě ten chlapec tahal za nos, možná že ne, ale rozhodně by se mi s tím nesvěřil, kdyby jí mohl ublížit. Pane Millare, rozvažujte — chtěl byste, aby ho vyslýchala policie?“

„Ano! Vlastně...“ Millar se narovnal a zvadle sklesl na židli. Zakryl si obličej, ruce se mu viditelně trásly. „Můj Bože, Rushi, já nevím!“ vydechl.

„Právě,“ pokývl Rush. „Ten mišmaš vypadá v kostce takto: Pí. Landowová byla neteří Jeroma Falsonera, jeho dědičkou. Pracovala ve vašem podniku. Landowa si brala to ráno, kdy byl její strýc nalezen mrtev. Včera byl Landow v domě, kde nyní bydlí Falsonerova bývalá milanka, Madeline Boudinová — byla poslední, kdo ho viděl živého. Její alibi je stejně vzduchotěsné jako Landowovo. Najatý zabiják navštívil tentýž dům, jako Landow, tentýž v němž bydlí M. Boudinová. Viděl jsem ho vcházet. A nato jsem ho viděl s jinou ženou — krámskou zlodějkou a později jsem v její ložnici našel Landowovu fotografii. Váš mazaný slidič se pochlubil, že si ho k vraždě najaly hned dvě ženy, a že jedna o druhé neví. Nechtěl prozradit jejich jména — ani nemusel.“

Sípavý hlas zmlkl. Detektiv čekal na Millarovu odpověď, ten však nebyl schopen slova. Z očí mu zíralo holé zoufalství. Rush měkce plácl do stolu.

„Tak tady to máte, pane Millare. Pěkná zamotanina. Když mi řeknete, co jste mi zatajil, urovnáme to. Žádný strach. Budete-li mlčet — končím!“

Millar se probral z šoku.

„To byste neučinil! Nemůžete mě — nás... teď dezertovat. To není fér — vy — „

Alec Rush neústupně vrtěl neforemnou hruškovitou hlavou.

„Tady jde o vraždu, a bůhví o co ještě. A já nenávídím hru na slepou bábu. Jak mám poznat vaše úmysly? Nejsem jasnovidce. Řekněte mi tudíž všechno, co víte, nebo si jděte hledat jiného hlupáka. Přes to vlak nejede!“

Millar nevěděl co s rukama. Lámal si prsty, kousal se do rtů; úpěnlivé oči se snažily detektiva obměkčit.

„To nemůžete! Hrozí jí nebezpečí, i když jí ten chlapec nechce ublížit... protože když to neudělá on, ženy si najdou jiného vraha. Rushi, potřebuje vás,“ prosil ho na pokraji pláče. „Musíte ji chránit.“

„Ja? Pak vy musíte mluvit.“

„Musím...? Dobře, řeknu vám cokoliv, na co se zeptáte, ale o moc víc, než co jste vypátral, nevím. Opravdu.“

„Pracovala v investiční?“

„Ano, v mém oddělení.“

„Odešla odtud kvůli svatbě?“

„Ano — vlastně ne. Propustili ji. Nebylo to její vinou — „

„Kdy to bylo?“

„Den před tím, než ona — než se vdala.“

„Povězte mi o tom.“

„Byla... napřed bych vám měl vysvětlit její situaci. Sára je sirotek. Její otec — Ben Falsoner, žil v mládí pěkně divoce. Asi nejen v mládí. Myslím, že Falsonerové to mají v krvi. S otcem — Howardem — nevycházel a ten ho vyškrtl z poslední vůle. Tedy ne docela, ale... Otec doufal, že se Ben časem umoudří a v tom případě ho chtěl finančně zabezpečit. Naneštěstí to nechal na vůli Benova staršího sourozence Jeroma.“

Starý pán zanechal vůli, v níž veškerý majetek přešel na Jeroma s jedinou výjimkou — že bude Benovi vyplácet tolik, kolik uzná za vhodné. Měl tedy naprosto volnou ruku. Mohl se s bratrem o příjem podělit stejným dílem, dát mu almužnu — nebo také nic, podle toho, jak se Ben choval. Po Jeromově skonu se mělo dědictví rozdělit stejnoměrně mezi vnoučata starého pána.

V teorii to vypadalo jako celkem rozumné rozhodnutí, ale v praxi a v Jeromových rukou? Znal jste ho? Nu, on byl poslední člověk, jehož byste něčím takovým pověřil. Bratrovi prostě nedal ani šesták. Ben před třemi roky zemřel, a vnučka Sára zaujala jeho pozici potažmo k dědictví po dědovi. Její matka je též pochovaná, ale ani ji na živobytí nikdy ničím nepříspěl. Nevyplatil jí ani cent.

Taková byla situace, když u nás před dvěma roky nastupovala. Víte, nese v sobě určité znaky jejích předků — jejich lehkomyšlnost a extravaganci. Představte si dědičku nějakých dvou miliónů — Jerom se nikdy neoženil a ona byla jediné vnouče — z nichž jí neplynul žádný příjem! Měla pouze svůj plat a ten nebyl nijak skvělý.

A tak upadla do dluhů. Myslím, že občas se s platem snažila vyjít, věčně však měla před očima ty milióny. Skrblit se jí zdálo pod úroveň, ani to neuměla. Nakonec se vedení naší investiční společnosti dovědělo, nakolik je zadlužená, neboť jednoho dne se na ředitelství ukázal výběrčí. Bylo mou povinností ji varovat, protože pracovala v mém oddělení. Slíbila, že dluhy splatí a další nenadělá a věřím, že se snažila. Naše vedení je staromódní a konzervativní. Dělal jsem, co bylo v mé kompetenci, abych ji zachránil, bylo to však marné, nechtěli mít ve stavu zaměstnance, který byl po krk v dlužích, a přitom obhospodařoval senzitivní investice.“

Millar se odmlčel, chvilku zasmušile koukal do země. „Samozřejmě, že bylo na mně, abych jí oznámil, že ji společnost propustila. Já... bylo to strašně nepříjemné — den nato si vzala Landowa. To bylo — „učinil pauzu, a jako by nevěděl, co dodat, opakoval — „ano, bylo to den předtím, než se provdala za Landowa.“ Utrápeně civěl na podlahu.

Během výkladu seděl Rush nehnutě jako strašlivé kamenné monstrum z gotické katedrály. Nyní se naklonil nad stůl a zachraptěl:

„Co o něm víte? Čím se živí?“

Ralf Millar potřásl svěšenou hlavou.

„Nevím, nic o něm nevím. Jen jsem ho viděl.“

„Mluvila o něm někdy? Když u vás ještě pracovala?“

„Možná,... nevzpomínám si.“

„Takže když jste se o svatbě doslechl, nevěděl jste, co si o ní myslet, ne?“

Muž k němu polekaně vzhledl.

„Kam tím míříte, Rushi? Snad se nedomníváte — Ano, ovšemže mě to překvapilo. Co tím sledujete?“

„Svatební licence,“ řekl detektiv, ignoruje klientův opakovaný dotaz, „byla Landowovi vystavena čtyři dny před obřadem, čtyři dny před tím, než uklízečka objevila mrtvolu Jeroma Falsonera.“

Millar si hryzal nehet, nechápavě pohodil hlavou.

„Nevím, kam míříte,“ mumlal. „Vážně nevím.“

„Pane, a není pravda,“ detektivův drsný hlas plnil kancelář s důraznou naléhavostí, „že jste se se Sárrou Falsonerovou spřátelil víc, než je pro vedoucího sekce žádoucí?“

Dotázaný zvedl hlavu a hleděl mu přímo do očí neuhýbavým pohledem měkkých hnědých zorniček.

„Faktem je,“ pronesl stísněně, „že jsem ji ten den, kdy ji propustili, požádal o ruku.“

„Já. A ona — ?“

„Ona — asi mě špatně pochopila, počínal jsem si zbrkle — byl jsem rozčilený. Bůhvíjak si to vyložila... snad že šiji chci vzít ze soucitu... nebo hůř, že ji propouštím, abych ji ke sňatku se mnou přiměl, protože vím o jejích dlužích. Mohla si myslet cokoliv. Bylo to šíleně trapné. Ponižující.“

„Míníte tím, že vás nejen odmítla, ale byla — nu, uražená?“

„Přesně.“

Alec Rush se v židli zapřel, groteskně svěsil koutek odulých rtů, krhavé oči upíraje na strop.

„Zbývá jediné východisko,“ rozhodl. „Zajít za Landowem a celou záležitost mu předložit. Všechno, co víme.“

Jste si jist, že on — ?“ namítl Millar.

„Pokud není setsakra zkušeným hercem, je do své ženy zamilovaný až po uši,“ prohlásil pevně. „Musíme ho s případem konfrontovat.“

Muže nepřesvědčil.

„Je to moudré?“ namítl.

„Ja. Můžeme s tím jít pouze ke třem stranám — k němu, k ní, nebo na policii. Já hlasuji pro něho, ale je to na vás.“

Millar váhavě přikývl.

„Dobře. Jen vás prosím, mne do toho nezatahujte, ano?“ vyhrkl poplašeně. „Můžete s ním vyjednávat tak, aby se o mé účasti nedozvěděl? Chápete — je to jeho manželka, bylo by to — „

„Ovšem,“ zavázal se detektiv. „Proč ne?“

Hubert Landow, otáčeje detektivovu vizitku v prstech, přijal návštěvu v luxusně zařízeném pokoji v prvním poschodí vily na Charles-Street Avenue. Stál — vysoký, pohledný, v rozkvětu mužnosti — uprostřed salonku, když k němu uvedli Aleca Rushe — otlého, utahaného, prošeďivého a navíc ošklivého.

„Přál jste si se mnou mluvit? Posadte se.“ Netvářil se mrzutě, ani srdečně, ani vyplašeně, že ho navštívil detektiv.

„Děkuji,“ kvákl Alec Rush, když se usadili. „Víte, přišel jsem vás informovat o jisté věci — je poněkud, jak bych se vyjádřil, divoká. Možná že vás překvapí, možná že ne. Každopádně je naprosto pravdivá. Nechci, abyste si myslel, že jsem si ji vykonstruoval.“

Hubert Landow se zaujatě pousmál.

„Nebudu. Tak pokračujte.“

„Před několika dní jsem dostal avizo na člověka, který by mohl být zapleten do případu, který vyšetřuji. Je to gauner. Pověsil jsem se mu na paty a zjistil, že se o vás a vaši paní nadmíru zajímá — špehoval vás a ji též. Klackoval se po Mount Royal, až včera vešel do stejného činžáku jako vy — jen o něco později.“

„Proč, k d'asu!“ vzkřikl. „Co má — „

„Počkejte,“ doporučil mu ohava. „Počkejte, až vám to dopovím, pak bych rád slyšel váš náhled. Když odtamtud vyšel, jel na Gam den Station, kde se setkal s mladou ženou. Chvilku spolu hovořili a později odpoledne byla ona dívka přistižena v obchodním domě při krádeži. Jmenuje se Polly Bangsová a ve Wisconsinu byla zatčena pro tentýž přečin. Na prádelníku měla vaši fotografii.“

„Moji fotku?“

Vyskočil z křesla. Detektiv přikývl.

„Vaši. Vy tuto Polly Bangsovou znáte? Podsadité děvče kolem pětadvaceti, či tak nějak, s hnědýma očima a tmavými vlasy; celkem je docela půvabná.“

Výraz Huberta Landowa vyjadřoval zmatek.

„Ne! Jak se kčertu dostala k mé fotce? Víte jistě, že představuje mne?“ Nervózně usedl na krajíček křesla.

„Na sto procent. Možná je to dívka, na niž jste dávno zapomněl. Leda že by fotku někde našla, líbila se jí a tak si ji ponechala.“

„Nesmysl!“ Blondýn se při té chvále rozpačitě zavrtěl a zarděl se tak, že proti němu dokonce i Rush vypadal poblehle.

„Ja, teď je venku na kauci. Ale nechtě mne dokončit. Minulou noc jsem se s tím ostrým hochem setkal. Tvrdí, že byl najat, aby vaši paní zabil.“

Hubert Landow vyletěl jako střelený, červený obličej zesinal. V místnosti zavládlo ticho — kromě tlumeného vzdechu. Urostlý blondýn jej nepostřehl. Detektivův zrak se na zlomek času zaostřil na zavřené dveře v protější zdi.

Landow k němu přiskočil, zaryl mu prsty do ramene.

„To je hrůza!“ vykřikl. „Musíme — „

Dveře, k nimž Alec Rush kradmo pohlédl, se otevřely a vešla jimi vysoká žena — Sára Landowová. Kaštanové vlasy vroubily bílou pleť měďnatou svatozáří, ač oči měla vyhaslé a prázdné. Pomalu se k nim vlekla mírně sehnutá jakoby proti větru.

„Nemá smysl déle zapírat, Huberte.“ Hlas měla vyhaslý jako oči. Jen si to přiznej. Je to Madeline Boudinová. Přišla na to, že jsem strýce zabila já.“

„Tiše, drahoušku. Mlč!“ Landow svou paní objal a pokoušel se ji uklidnit. „Nevíš, co říkáš.“

„Och, hloupost.“ Setřásla objímající paže a klesla do křesla, které jí Alec Rush uvolnil. „Ty víš, že je to Madeline. Ví, že jsem zabila jejího drahého Jeroma.“

Landow se stočil, oběma rukama detektivovi mačkal biceps.

„Neposlouchejte ji, Rushi,“ úpěl. „Není jí dobře. Neví, co říká.“

Sára se hořce, vyprahle usmála.

„Ze mi není dobře? Ne, není mi dobře od chvíle, kdy jsem ho zabila. Nebo se mám cítit, jako by se nic nestalo?“ Prázdný zrak zvedla k detektivovi. „Zatkněte mne. Zabila jsem Jeroma Falsonera.“

Alec Rush, nohy rozkročené, na ni chmurně hleděl — a mlčel.

„To nesmíte, Rushi!“ cloumal mu Landow loktem. „Člověče, to nemůžete! Směšné! Vy— „

„Proč Madeline Boudinová?“ zasípal. „Vím, že byla s Jeromem sčuchnutá, ale proč by vaši paní chtěla odstranit?“

Landow otálel, přešlapoval, a když odpověděl, učinil tak se zřejmou neochotou.

„Byla Jeromovou milenkou, má s ním dítě. Když se to Sára dověděla, trvala na tom, že se musí na majetku podílet. Proto jsem ji včera navštívil.“

„Ach tak. Zpátky k Jeromovi. Pokud se pamatuji, vy jste byl s vaší paní v době vraždy v jejím bytě, ne?“

Sára povzdychla.

„K čemu tato diskuse?“ otázala se tichým unaveným hlasem. „Zabila jsem ho já, nikdo jiný. Nikdo tam nebyl — najednou se na mne sápal. Napadl mě, a když jsem ho bodla, řekl ‚Ne! Nedělej to!‘ Padl na kolena a rozplakal se, a já jsem utekla.“

Alec Rush se z dívky ohlédl po muži. Landowův obličej se leskl potem, ruce svíral do pěstí, oddechoval jakoby ho někdo honil, dotkl se dívčina ramene.

„Sáro, počkáš tady, dokud se nevrátím? Musím na chvíli odejít, jen na hodinku. Počkáš a nebudeš nic dělat, ani zařizovat, pokud tady nebudu?“

„Ano,“ řekla naprosto bez zájmu či zvědavosti. „Ale nemá to cenu, Huberte. Měla jsem ti říct hned zpočátku, že to nemá smysl.“

„Počkej na mne, Sáro,“ zaprosil. Poté se naklonil k detektivovu zdeformovanému uchu. „Probaha, zůstaňte u ní!“ šeptl a kvapně odešel.

Domovní dveře třeskly, naskočil motor.

„Kde je telefon?“ zeptal se Alec Rush.

„V sousedním pokoji,“ odvětila bez vzhlednutí od zmuchlaného kapesníku.

Odchvátal do vedlejší místnosti. Hodiny na stěně ukazovaly 15.35. Přitáhl si telefon, zavolal investiční a požádal o spojení s Ralfem Millarem.

„Zde Rush. Jsem u Landowových. Přijďte sem — okamžitě!“

„Nemohu. Pochopte, že — „

„Kčertu nemůžete! Pospěšte si! Rychle!“

Mladá žena s vyhaslými očima pořád bezmyšlenkovitě rovnala lem kapesníku. Oba mlčeli. Detektiv se postavil k oknu, vyhlížel ven, dvakrát vytáhl kapesní hodinky a v duchu zaklel.

Ze zdola zaklínal zvonek. Vyrazil ze dveří a valil se dolů ze schodů jako lavina. Ve vestibulu stál Ralf Millar, ve tváři mu zápasil strach s rozpaky a koktavě se omlouval služebné, která mu otevřela. Rush ji bryskně odsunul, vtáhl Millara dovnitř a pobídl ho nahoru.

„Říká, že zabila Jeroma,“ mumlal klientovi u ucha.

Millar strašlivě zbledl, překvapeně však nevyhlížel.

„Vy jste o tom věděl?“ zavrčel Alec Rush.

Muž dvakrát rozlepil rty a nic z nich nevyšlo. Byli na podestě, než chytl dech.

„Viděl jsem ji té kritické noci... šla k jeho bytu.“

Detektiv zběsile odfrkl a postrčil ho správným směrem. „Landow šel ven,“ vrčel překotně. Jdu pryč. Zůstaňte u ní. Je načisto na dně, nemůže zůstat sama. Mohla by něco vyvést. Kdyby se Landow vrátil dřív než já, ať na mne počká.“

Než se muž vzpamatoval a opřel, překročili práh. Žena otočila hlavu. Její tělo se zvedalo z křesla jakoby neviditelnou mocí, až stála v plné výšce. Millar strnul. Hleděli si do očí jako v transu, vábení k sobě jakousi mocí, ač jiná jim v tom bránila.

Detektiv pádl dolů a do ulice.

Na Mount Royal, před domem, kde bydlela Madeline Boudinová, parkoval prázdný modrý sport'ák. U sousední budovy zajel k chodníku. Ještě nestačil vůz srovnat, když z čínžáku vyběhl Landow, skočil za volant a odjížděl. Zacouval tedy a pověsil se za něho. Dojeli k hotelu ‚Charles‘.

Landow zamířil rovnou k pisárně. Půl hodiny seděl shrbený nad stolem a popisoval chvatně jeden list papíru za druhým, zatímco detektiv, skrývající se za novinami, hlídal východ. Landow z pisárny vyšel s naditou obálkou čouhající z postranní kapsy, vzal vůz a zamířil k doručovací kanceláři na St. Paul.

Zdržel se tam sotva pět minut. Vůz pak nechal stát u chodníku a pěšky se vydal ke Calvert, kde naskočil do tramvaje. Černý sedan se zvolna šinul za ním. U Union Station — hlavním městském nádraží — Landow vystoupil a zmizel uvnitř. U okénka si právě objednal jízdenku do Filadelfie, když mu Alec Rush poklepal na záda.

Pomalu se obrátil, peníze na lístek v ruce, opálený obličej bez známky údivu.

„Ano,“ řekl klidně. „Copak?“

Rush kývl hlavou k okénku, k přichystaným bankovkám.

„Nikam nepojedete!“ zavrčel.

„Pane, zde je vaše jízdenka!“ Prodáváč vykukoval mřížkou, nechápaje zdržení. Mohutná madam v růžovém a fialovém kostýmku dupla Landowovi na nohu a nestydatě ho vystrčila z fronty. Poodešel stranou.

„Neměl jste nechat Sáru bez dohledu, Rushi,“ vyčetl mu. „Není ve stavu — „

„Není sama. Sehnal jsem náhradníka.“

„Snadné— ?!“

„Myslíte-li policii, tak tu ne.“

Landow zvolna vykročil. Náhle se zastavil a ostře po Rushovi zhlídl.

„Snad u ní není ten Millar?!“

Je.“

„To on si vás najal?“

„Já.“

Landow znovu zamyšleně vykročil. Až na opačném konci obrovité haly se konečně otázal:

„O co mu jde?“

Alec Rush pokrčil silnými svislými rameny a neodpověděl.

„A o co jde vám?“ zeptal se blondýn nasupeně, obrátiv se k detektivovi.

„Nechci, abyste odjel.“

Landow se zamačal.

„A co když na tom budu trvat? Jak mi v tom chcete zabránit?“

„Zadržím vás pro spoluúčast na Jeromově vraždě.“

Dlouhé odmlčení nakonec porušil Landow.

„Pohledte, Rushi. Pracujete pro Millara, a ten je teď v mém domě. Napsal jsem Sáře dopis — posílček ho už jistě doručil. Dejte jim čas, aby si ho stačili přečíst, a pak se Millara zeptejte, jestli si přeje, abyste mě zadržel či nikoliv.“

Alec Rush zavrtěl hlavou.

„Rozhodně ne!“ odsekl drsně. „Millar je vyděšený. Nemíním spoléhat na bláboly po telefonu. Pojedem zpátky, ať si jeho názor vyslechnete na místě.“

Teď se zas vzepřel Landow.

„Ne! To tedy ne!“ Chladně studoval ohavný obličej před sebou. Nadhodil: „Rushi, dal byste se uplatit?“

„Ne, Landowe. Nedejte se mýlit mým ksichtem, ani pošramocenou pověstí.“

„Myslel jsem si, že ne.“ Rozhlédl se po hale a dlouze vydechl. „Promluvme si zde, někde v klidu.“

„Fáro stojí venku. Nikdo nás nebude rušit.“

Nasedli do vozu. Hubert Landow si zapálil cigaretu, detektiv jedno ze svých černých cigár.

„Polly Bangsová — „ řekl blondýn bez úvodu, je moje manželka. Jmenuji se Henry Bangs. Ujišťuji vás, že u policie nemám žádný záznam. Když Polly před pár lety zatkl v Milwaukee, odjel jsem na východ. Začal jsem chodit s Madeline Boudinovou. Byli jsme dobrý tým. Zapalovalo jí to. Když mám někoho, kdo za mne myslí, dokážu leccos. Koukněte!“

Ušklíbl se, ukázal si cigaretou na obličej a jak se detektiv díval, zarděl se jak školačka. Široce se zasmál a ruměncem začal ustupovat.

„Tohle je můj nejlepší trik. Když máte ten dar, je to snadné — prostě si naplníte líce, uzavřete larynx, a snažíte se vydechnout. Je to zlatý důl! Divil byste se, jak na to každý naletí. S Madeline jsme se topili v penězích. Měla ostrý mozek, pevné nervy a přitažlivý vzhled. Já mám jenom ten vzhled a dobré nervy. Pár triků nám skvěle vyšlo — nějaký ten podraz a vydírání — až narazila na Jeroma Falsonera. Zprvu jsme ho chtěli pouze zmáčkout. Madeline brzy objevila, že Sára je jeho dědičkou, tone v dlužích a se strýcem je na kordy, a vykoumali jsme parádní plán. Madeline se postarala, abych byl Sáře představen. A já začal hrát obdivovatele — plachého a zbožňovaného nápadníka.

Jak jsem říkal, Madeline to zapalovalo, tentokrát se do toho opravdu opřela. Já se motal okolo Sary, posílal jí knihy, květiny a bonboniéry, doprovázel ji do divadla a vodil na večere. Knihy a divadlo byly součástí Madelinina plánu. Dvě z knih obsahovaly informaci, že při soudním procesu nemůže být jeden z manželů donucen svědčit proti druhému. Jedna hra probírala totéž téma. Nu, zaseli jsme semínka — mým červenáním, a hlavně stydlivým chováním. Přesvědčilo Sárku, tedy lépe — nechal jsem ji, aby ona sama objevila, že jsem ten nejneobratnější lhář na světě.

Nato jsme akt ještě vybrousili. Madeline si pěstovala Jeroma a Sára upadala hluboko do dluhů. My jsme jí v tom vydatně pomáhali. Sehnali jsme šikovného zloděje — momentálně sedí za jinou krádež — a ten jí z bytu odnesl nejen všechny peníze, ale i většinu cenností, které by mohla dát do zastavárny. Potom jsme zamíchali s jejími věřiteli. Rozeslali jsme jim hloupoučké anonymní dopisy s varováním, aby s dědictvím příliš nepočítali. Naivní metoda, leč účinná. Vyplašení věřitelé uvědomili investiční společnost a žádali obstavení jejího platu.

Jeromovi byl vynos z majetku vyplácen čtvrtletně. Madeline i Sára znaly datum, a tak den před výplatou Madeline věřitele znovu poškádila. Nevím, co jim napovídala, ale stačilo to, aby se na Sáriny zaměstnavatele sesypali jak kobylinky. A výsledek? Sárku propustili s náhradou za dvoutýdenní mzdu. Čekal jsem na ni už od rána a když vyšla, jako by náhodně jsem se jí připlétl do cesty. Vzal jsem ji na vyjížďku za město. Do jejího bytu jsme se vrátili kolem šesté. Tam na ni čekal dav frenetických věřitelů, tak jsem je vyhnal a zahanbeně jí nabídl všestrannou pomoc. Což ovšem odmítla. Viděl jsem, jak se jí v hlavě rodí plán. Věděla, že Jerome ten den obdržel čtvrtletní šek a rozhodla se ho navštívit a požadovat alespoň splacení jejích závazků. Nesvěřila se mi, kam jde — nebylo třeba. Byl jsem si jist, že se na něho obrátí.

Rozloučil jsem se, na ulici počkal, až vyjde, a pak Madeline zavolal, že je na cestě do strýcova bytu.“

Cigaretu mu spálila prsty. Vyhodil ji z okna a zapálil si novou.

„Je to dlouhý výklad, Rushi,“ omlouval se. „Už se však dostávám ke konci.“

Jen povídejte, synu,“ ponoukl ho Alec Rush.

„Když jsem jí telefonoval, byla u ní návštěva — chystali se vyjet si na venkov a Madeline se uvolila jet s sebou, protože jí poskytovali lepší alibi, než to, co si připravila. Řekla jim, že než odjede, musí s Jeromem mluvit. Zavezli ji tedy k jeho domu, ale dovnitř nešli, nepozvala je.

V kabelce měla malý vzorek nadopovaného koňaku. Nalila ho Jeromovi do sklenky, s tím, že je z nové tajné palírny, a že by se od nich dalo koupit pár beden za výhodnou cenu. Koňak byl prvotřídní a Jerome ji hned dal objednávku na větší množství. Madeline ho nepřetržitým žvaněním dovedla až k východu, aby všichni viděli, že je živ a zdrav.

Nevím, co do koňaku dala, jestli mi to řekla, tak jsem to zapomněl. Nebyl to jed, ale mocná vzrušující droga. Sára musela k bytu dojít nějakých patnáct minut po Madeline. Říká, že její strýc byl brunátný, cítila z něj alkohol. Byl to však křehký člověk, zatímco ona je vysoká a silná — nezalekla by se ani čerta. Šla tedy dál a požádala ho, aby uhradil její dluhy, když už se neuráčil poskytovat jí z výnosu majetku nějakou apanáž.

Oba byli Falsonerovi. Pohádali se a na Jeroma začla působit droga. Vrhel se na nijako maniak. Sára není jedna z těch ubrečených — ze stolu shrábla perořízek, bodla ho a utekla.

Když vyběhla, stál jsem na schůdcích jeho domu. Zastavil jsem ji a ona ze sebe vychrlila, co se stalo — že strýc zabila. Řekl jsem jí, aby počkala, že se podívám, jestli je opravdu mrtvá. Odvedl jsem ji pak domů a svou přítomnost u Jeromových dveří jsem vysvětlil svým chlapeckým neobratným způsobem tak, že jsem se obával, aby neprovedla něco nepředvídaného. A že jsem se domníval, že bych na ni měl radši dohlédnout.

Chtěla zavolat policii. Upozornil jsem ji, že policie jejímu tvrzení, že ji strýc napadl, určitě neuvěří. Navíc jí přitíží fakt, že je jeho dědičkou a k tomu ji pronásledují věřitelé. Byla v šoku, nebylo těžké jí přesvědčit. Další krok byl snadný. Policie ji bude vyslýchat, i kdyby ji nepodezírala. Byl jsem jediný člověk, jehož výpověď ji mohla usvědčit. Byl jsem loajální, ale zároveň jsem byl ten nejhorší lhář pod sluncem. Cožpak jsem při sebemenší lži nezrudl jak bolševická vlajka? Cestu z této potíže vyřešilo téma oněch darovaných knížek: kdybych byl jejím manželem, nemusel bych proti ní svědčit. Byli jsme sezdáni příštího dne, neboť licenci jsem už několik dní nosil v kapse.

Nu, najednou jsem byl její manžel, a až se záležitosti strýcovy pozůstalosti urovnají, bude milionářkou. Zdálo se, že nemůže uniknout zatčení a usvědčení. I kdyby ji nikdo neviděl vejít nebo opouštět Jeromův byt, stejně všechno ukazovalo na ni, na její vinu. Zvlášť když se nechala přemluvit k sňatku — čímž si zničila šanci na prohlášení, že jednala v sebeobraně. Kdyby ji popravili, ty dva milióny by připadly mně. Kdyby ji zavřeli, měl bych k nim aspoň přístup, mohl bych s nimi disponovat.“

Landow rozdrtil zbytek cigarety v popelníku na přístrojové desce a zahleděl se kamsi do dálky.

„Rushi, věříte v Boha, Prozřetelnost, nebo v Osud? Nu, někdo věří. Věří i na Pomstu. Sárku nezatkli, ani ji vlastně nepodezírali. Zjistilo se, že Jeromovi vyhrožoval jakýsi Fin či Švéd. Nejspíš se o vraždě doslechl, někam se zašel a podezření tudíž ulpělo na něm. Sárku ovšem také vyslýchali. Zřejmě ji, ale ani nás dva nikdo z dotazovaných na ulici neviděl — nebo si nás prostě nevšiml.

Tak vidíte. Oženil jsem se do bohatství a vpravdě jsem neměl nic, čím bych vyplatil Madelinin podíl. Navrhovala počkat do doby, až se dědictví vyřídí, že bychom pak mohli Sárku udat. Jenže potom se vyskytl další zádrhel — mým

přičiněním. Já — já — nu, víte, nechtěl jsem žádnou změnu. Ne kvůli výčitkám svědomí. Chápete? Prostě — ech — chtěl jsem Sáru, bez ní... Vůbec mě nemrzelo, co jsem udělal, protože jinak bych ji nikdy neměl.

Nevím, Rushi, jestli vám to dokážu vysvětlit, ale ani teď žádné z těch intrik nelituju. Kdyby to šlo jiným... získat jsem ji mohl jediné tak — nebo vůbec ne. Měl jsem aspoň těch šest měsíců. Jsem ničema, vetřel jsem se jí do života podvodem, ale stejně jsem pořád hloupě doufal, že jednoho dne se — se na mne podívá tak, jak jsem na ni hleděl já... přestože jsem věděl, že je to marné. Byl v tom muž, váš Millar. Teď je volná. Naše manželství je neplatné, protože je zde Polly, a já doufám, že Sára — doufám... Madeline chtěla svůj podíl a tak jsem Sáře namluvil, že měla s Jeromem dítě. Ochoťně souhlasila s nějakým vyrovnáním. Madeline to neuspokojilo, chci říct, jí se nejednalo o city ke mně, jí šlo o mamon. Chtěla z této šance vytlouct každický cent, a částka, již byla Sára ochotna vyplatit, jí byla málo.

S Polly je to podobné, snad o to horší, že na mne asi nemohla zapomenout. Nevím, jak mě tu vystopovala, když ji propustili z wisconsinské věznice. Chápu, jak si to představuje: oženil jsem se s bohatou ženou, a kdyby zemřela — zastřelená při pokusu o loupežné přepadení — dostal bych její majetek a Polly by měla oboje, mne i žok peněz. Já jsem ji neviděl, netušil jsem, že je v Baltimoru, dokud jste mi to neřekl, ale takhle nějak uvažovala.

Pomyšlení na vraždu mohlo snadno napadnout i Madeline. Řekl jsem jí, že hra se Sárou skončila. Věděla, že jestli v ní bude pokračovat, prozradím celý ten podraz. Kdyby však Sára zemřela, byl bych boháč a Madeline by dostala své.

Jak tady sedím, Rushi, přísahám, že jsem o úmyslech těch dvou furií nevěděl, dokud jste mi to neřekl. Myslete si o mně co chcete, ale tohle je svatosvatá pravda. Nuže, to je asi tak všechno. Sledoval jste mě, když jsem jel k hotelu?“

„Já.“

„Tušil jsem to. V dopise jsem Sáře dopodrobna vysvětlil totéž, co vám. Chtěl jsem ji očistit a zmizet. Bude volná, zato já budu čelit... Víte, Rushi, nechci se s ní setkat, chápete?“

„Není divu, když jste z ní učinil vražedkyni,“ pokývl detektiv.

„Počkejte,“ protestoval Landow. „Ona není. Do dopisu jsem to napsal, ale vám jsem to opomněl říct. Jerom Falsoner nebyl mrtvý, když jsem kolem ní vyběhl nahoru do jeho bytu. Ani neumíral. Ostří v něm vlezlo příliš vysoko. Zabil jsem ho, vbodnuv nůž do těžké rány, ale směrem dolů. Proto jsem šel dovnitř — abych zajistil, že bude po něm!“

Alec Rush zúžil krhavé oči a nadlouho se zahleděl do tváře muže, který se právě přiznal k těžkému zločinu.

„To je lež,“ zasípal nakonec. „Decentní lež. Víte jistě, že na ní chcete trvat? Děvče byste ospravedlnil — vás snad ani nepověsí.“

„Je v tom nějaký rozdíl?“ otázal se jeho společník. „Stejně jsem vyřízený. Aspoň ji zbavím výčitek svědomí, bude moci žít v míru sama se sebou. A zároveň ji zbavím jakéhokoli dalšího obviňování ze strany zákona i klepařské společnosti. Uvázl jsem a tím je to dané.“

Na moment ztichl, pokuřoval a civěl do prázdna.

„Rushi, řekl jsem vám, že Madeline měla bystrý mozek. Měl jsem z ní strach. Jistě by zas něco vyšpekulovala jak nás — Sáru zničit. Nestálo by ji to žádné velké úsilí. Nemohl jsem to riskovat.“

Zasmál se detektivovi do ošklivého obličeje a poněkud teatrálním gestem si vyhrnul rukáv saka. Manžetu košile hyzdila vlhká rudá skvrna.

„Před hodinou jsem ji zabil,“ pronesl Henry Bangs, alias Hubert Landow.

KDO JINÉMU JÁMU KOPÁ

Na cestě domů z obvyklé středeční noční partičky pokeru u Bena Kampsyho jsem se stavil na nádraží, abych viděl příjezd 2:11 — říkali jsme tomu uložit město k spánku — a toho chlápka jsem poznal, sotva vystoupil. V jeho obličeji jsem se nemohl mýlit — bledé oči se spodními víčky zarovnanými jak podle pravítka, nápadný kostnatý nos se splácnutou špičkou, v bradě hluboký důlek a mímě propadlé tvář. Byl vysoký, štíhlý, velmi decentně oděný do šedého obleku, dlouhého tmavého pláště a klobouku; nesl černou cestovní tašku. Vypadal o pár let starší než na čtyřicítku. Přesl okolo mne k venkovnímu schodišti.

Otáčel jsem se, abych ho sledoval, když z čekárny zrovna vyšel Wally Shane. Zachytil jsem jeho pohled a pokývl k muži s černou taškou. Wally ho bedlivě pozoroval. Nemohl jsem vidět, zda muž si toho nevšiml. Ve chvíli, kdy jsem k Wallymu došel, scházel po schodech na ulici.

Wally si olízl rty, oči tvrdě rozsvícené. „Hele,“ trousil koutkem, „to je ten chlap z — „

„Je to on,“ potvrdil jsem. Vydali jsme se za ním.

Náš muž se zastavil u jednoho z taxíků čekajících u chodníku, načež o dva bloky dál zahlédl hotelové neony, na taxikáře zavrtěl hlavou a dal přednost chůzi.

„Co teď?“ zeptal se Wally.

„Co by! Zadržíme ho. Jdi pro vůz — stojí na rohu uličky.“

Dal jsem Wallymu pár minut potřebných k vyzvednutí auta a přidal jsem do kroku. „Haló, Furmane,“ děl jsem vysokému muži těsně za zády.

Škubl hlavou ke mně. Jak víte — „zarazil se. „Nemyslím, že vás — „ Podíval se ulicí nahoru a dolů. Měli jsme celý blok pro sebe.

Jste Lester Furman, ne?“

„Ano,“ vyhrkl.

„Z Filadelfie?“

Upřeně na mne zíral v mizerném osvětlení pouličních lamp.

Jsem Scott Anderson, šéf místní policie,“ řekl jsem. „Já — „ Jeho taška buchla na chodník. „Co se jí stalo?“

zachroptěl.

„Stalo? Komu?“

Než stačil co říct, Wally prudce zabrzdil vedle nás, až zapištěly gumy. Furman, ve tváři děs, ode mne odskočil. Sel jsem po něm. Chytí jsem ho a přirazil ke zdi domu. Bránil se a tahal se se mnou, jenže pak spatřil Wallyho uniformu a okamžitě toho nechal.

„Promiňte,“ vykoktal. „Myslel jsem — myslel jsem, že nejste policie. Nemáte uniformu — bylo to ode mne hloupé. Omlouvám se.“

„V pořádku,“ pokývl jsem. „Pojedme, než se okolo nás seběhne dav.“ Dva vozy zastavily kousek za mým a z hotelu k nám utíkal zřízenec a jakýsi muž bez kabátu, jen ve vestě.

Furman zvedl tašku a ochotně nastoupil dozadu. Wally řídil. Chvilku jsme jeli mlčky, pak se Furman otázel: „Vezete mě na ústředí?“

„Ano.“

„Ale proč?“

„Filadelfie.“

„Já — „musel si odkašlat, neboť hlas mu nesloužil. „Já pořád nechápu.“

„Měl byste. Ve Filadelfii jste stíhán pro vraždu.“

Dotčeně se ohradil. „To je směšné. Vražda? Ale já — „Položil mi ruku na paži a z jeho hlasu se vytratil uražený tón. Zněla z něj zoufalá vážnost. „Kdo vám tohleto namluvil?“

„Nevymyslel jsem si to. Nu, jsme tu. Pojdte. Ukážu vám to.“

Vzali jsme ho do mé kanceláře. George Propper, který seděl v přední kanceláři a spal, se k nám zvědavě připojil. Našel jsem v papírech na stole oběžník detektivní agentury Trans-American a podal ho Furmanovi. Agentura — tak jako u jiných hledaných zločinců — v něm nabízela patnáct set dolarů za zatčení Lestera Furmana, alias Lloyda Fieldse, alias J. D. Carpentera, stíhaného pro vraždu Paula Franka Dunlapa, spáchanou šestadvacátého října ve Filadelfii.

Furman si odstavec pozorně četl, ruce držící oběžník se ani nehuly, až v obličeji zešedl. Nehnul svařem, dokud neotevřel ústa. Je to lež,“ snažil se říct klidně, nevzhlednuv od tištěného ortelu.

Jste přece Lester Furman, že ano?“

Kývl, ale nepodíval se na mne.

Je to váš popis, ne?“

Kývl.

„A vaše fotografie, ne?“

Kývl. A pak zíraje na svou fotku v oběžníku, začal se třást — zprvu rty, nato ruce i nohy.

Postrčil jsem za něj židli a vybídl ho, aby se posadil. Padl do ní a zavřel oči, stisknuv víčka usilovně k sobě. Z ochablé ruky jsem mu odebral oběžník.

George Propper, opírající se o veřej, stočil pohled od zadrženého k Wallymu. „Takže teď si vy dva klikaři rozdělíte jeden a půl tácu odměny,“ poškleboval se. „Klikař Wally! Dovolena v New Yorku za prachy města. To se každému nes —“

Furman vyletěl ze židle. Je to lež!“ ječel. „Falešné obvinění! Nic nemůžete dokázat, protože není co! Nikdy jsem nikoho nezabil. Nenechám se krivě obvinít! Já se ne — „

Vtlačil jsem ho zpátky do židle. „Uklidněte se,“ domlouval jsem mu. „Setřte si dech pro policii ve Filadelfii. My jsme vás pro ně pouze zadrželi. Jesli je to omyl, došlo k němu tam, ne tady.“

„Ale mne přece nehledá policie — je to Trans-American. Oni — „

„Mýváš předáme přímo policii.“

Chystal se cosi říct, místo toho zavzdychal, beznadějně mávl rukou a pokusil se o úsměv. Je něco, co bych mohl učinit, abych vás přesvědčil?“

„Nikdo nemůže. Musíme počkat do rána. Budeme vás muset prořacovat, ale pak už vás, než si pro vás přijedou, nebudeme otravovat. Odpočiňte si u nás a nedělejte si starosti — snad se to zítra vysvětlí.“

V černé tašce jsme našli čisté prádlo, toaletní věci a nabitou automatickou pistoli .38. V peněžence měl sto šedesát dolarů plus drobné. Šeková knížka zněla na filadelfskou banku. Navštivenky a dva dopisy se zdály dokazovat, že má realitní kancelář.

V kapsách měl obvyklé drobnosti. Wally jeho věci zavřel do trezoru a Georgovi jsem přikázal, aby ho odvedl.

George, věčný vtípálek, zaštrachal v kapse klíči. „Tak pojdte, drahouši. Naše králikárna už tři dny neviděla hosta. Budete ji mít celíčkov pro sebe — apartmá jako v Ritzu.“

Furman se uklidnil. Usmál se a dokonce mi popřál dobrou noc.

George se vrátil, opět zaujal své oblíbené místo, opřený o veřeje. „Co říkáte, hoši, že byste se se mnou o ten krvavěj mamon podělili?“

„To jistě,“ opáčil Wally. „To mám jako zapomenout na moje dvě a půl kila, co mi dlužíš už přes tři měsíce?“

„Georgi,“ přerušil jsem je, než se začnou dohadovat, „postarej se o něho, ať má pohodlí. Bude-li chtít něco k jídlu, okay.“

„Je to cenná kořist, hej? Kdyby to byl nějakej pobuda, kterej by vám nepřines ani niklák... asi bych mu měl dát svůj polštář, aby se mu dobře spinkalo.“ Plívl do vzdáleného plivátka a minul. „Pro mně je lump jako lump.“

V duchu jsem si pomyslel: Není daleko den, kdy zapomenu, že tvůj strýc je předsedou správy kraje a zkopu ti zadek do špice atd. Nahlas jsem odsekl: „Mluv si, co chceš, ale udělaš, co jsem nařídil.“

Domů jsem se dostal okolo čtvrté — moje farma je dost daleko za městem — a nějaké půl hodiny trvalo, než jsem se

uložil. Telefon zařinčel pět minut po šesté.

Hlas Wallyho: „Scotte, radši by ses měl probrat. Ten chlapík, Furman, se oběsil.“

„Co?“

„Říkám, že Furman se oběsil — na opasku — na okenní mříži — mrtvější než nevím co.“

„Ach Bože! Dobrá. Zavolej Benovi Kampslymu — vyzvednu ho po cestě.“

„Tomuhle člověku už žádné doktor není co platnej.“

„Neuškodí, když se na něho podívá,“ trval jsem na svém. „A zavolej taky Douglassville.“ Což bylo sídlo krajské správy.

„Okay.“

Telefon naléhavě řinčel znovu, když jsem se oblékal. Wally mi hlásil, že lékař je na druhém konci města u těžce chorého pacienta, ale že jeho paní zná číslo telefonu a dá mu vědět, aby se na cestě domů stavil na ředitelství.

Jak jsem jel do města, asi dvacet metrů přede mnou z restaurace Red Top vyběhl Heck Jones s revolverem v ruce a jal se pálit po dvou chlapech v černém sportáku, jenž mě právě minul.

Vyklonil jsem se ven a obracíje vůz do protisměru jsem na něho křikl „Co je?“

„Přepad!“ hulákal. „Počkej na mne!“ Cválal ke mně, zástěra se mu třepotala a lepila na tlustá stehna. Vypálil ještě jednou a minul mě přední kolo nanejvýš o palec.

Otevřel jsem mu dvířka, vmáčknul jeho masu vedle mne a vyrazili jsme za lupiči.

„Co mě tak naštvalo,“ uplivil, když se vydýchal, „že ti grázli to provedli jak v grotesce. Přišli, nechtěli nic než jen vejce se šunkou a kávu, a pak se spolu potichu bavili a chichotali se, až na mě jakoby žertem vytáhli zbraň.“

„O kolik tě obrali?“

„Asi o šedesát a nějaký drobný, ale to mě tak neštve. Štve mě, že z toho měli srandu.“

„Nevadí, myje dostánem.“

Skoro nám to nevyšlo. Zatáhli nás do pěkné honičky. Párkrát jsme je ztratili a nakonec — víc náhodou než čím jiným — jsme je dostihli pár mil za státní čarou.

Při zatýkání nečinili potíže, jenže věděli, že překročili státní hranici a trvali na regulérním vydání zdejších autoritám — nebo šmítec, takže jsme je museli dopravit až do Badingtonu a strčit je za mříže, než dojdou papíry potřebné pro převoz. Než jsem se mohl ohlásit mému úřadu, bylo deset hodin.

Sluchátko zvedl Hammill a oznámil mi, že v kanceláři je Ted Carroll, nás prokurátor, a předal mi ho. Nedostal jsem se ke slovu — víc mluvil on.

„Poslyš, Scotte,“ vyhrkl rozčileně. „Co to všechno znamená?“

„Co všechno?“

„Tenhle mišmaš, ty techtle-mechtle.“

„Nechápu, co míníš. Copak to nebyla sebevražda?“

„To byla, ale volal jsem na Trans-American a před pár minutami mi sdělili, že Furmana nemají v žádném obězníku a neví o žádné vraždě, kvůli které by měl být stíhán. Vše, co o něm věděli, je, že býval jejich klientem.“

Nevěděl jsem, co říct — snad jen, že dřív než v poledne to zpátky do Deerwoodu nestihnou.

Ted seděl u mého stolu se sluchátkem přilepeným k uchu a pořád bručel „Ano... Ano... Ano.“ Když mě uviděl, zavěsil a vybafl: „Kam ses poděl? Co se stalo?“

„Párek hochů vybral Red Top. Honil jsem je skoro do Badingtonu.“

Jedním koutkem se poťouchle usmál. „Město se vymyká z ruky zákona?“ On a já jsme stáli na opačných stranách politického plotu, a my — v okrese Candle — bereme politiku velmi vážně.

Otevřeně jsem se zaculil. „Vypadá to tak — s jedním zločinem v šesti měsících.“

„Plus tohle.“ Škubl palcem k zadní části budovy, kde byla věznice.

„Co tohle? Promluvme si o ‚tomhle‘.“

„Strašná bota,“ prohlásil. „Zrovna jsem skončil hovor s policií ve Filly. Nevědí o žádné vraždě týkající se Paula Franka Dunlapa — mají jen jednu nevysvětlenou vraždu z šestadvacátého minulého měsíce.“ Cívil na mne, jako by to byla moje chyba. „Co jste z Furmana vytáhli, než jste ho nechali, aby se oběsil?“

„Zeje nevinen.“

„To jste ho ani neposmažili? Nezeptali se ho, co tady chtěl? Ani— „

„Na co? Připustil, že je Furman, odpovídal popisu, na fotce to byl on, a Trans-American je slušná agentura, žádní ranáři. Já ho nechtěl, ale Filadelfie. Jistě — kdybych byl věděl, že se hodlá oběsit — Říkáš, že byl klientem Trans-American. Zeptal ses jich, proč si je najal?“

„Před několika lety ho opustila manželka. Pět či šest měsíců se po ní sháněli, ale nepodařilo se ji najít. Večer sem má přijet jejich člověk, aby se na to podíval.“ Zvedl se. Jdu na oběd.“ U dveří přes rameno prohodil: „Vypadá to na pěkný průšvih.“

To jsem taky věděl — trable nastanou vždycky, když někdo zemře včele...

Dovnitř nakoukl George Propper, na tváři šťastný úsměv. „Tak kde teď máte tu patnáctistovkovou persónu?“

„Co se tu v noci dělo?“

„Nic. Oběsil se.“ Pokročil do kanceláře.

„Vy jste ho našel?“

Zavrtěl hlavou. „Wally se tam stavil, než mu skončila služba a objevil ho.“

„Předpokládám, že jste spal.“

„No, myslím, že jsem si zdříml,“ huhlal mrzutě. „Všichni to občas dělají — i Wally mezi pochůzkama, ale vždycky se vzbudím, když zazvoní telefon či co. A i kdybych byl vzhůru, nemoh bych slyšet, že se ten chlap věší.“

„Zmínil se doktor, jak dlouho je mrtvý?“

„Hádal, že to proved okolo pátý. Kdybyste chtěl vidět ostatky, jsou v pohřebním ústavu u Fritze.“

„Nechci. Radši sejděte domů dospat, aby vám vaše insomnie večer nekazila dřímání.“

Ušklíbl se. „Pomalu se cejtím stejně ukrivděnej jak vy a Wally, že těch patnáct kilo zmizelo v nenávratnu,“ řekl a s posměšným uchechtnutím odešel.

Ted Carroll se z oběda vrátil s nápadem, že mezi chlapy, kteří okradli Hecka Jonese a Furmanem by mohla být nějaká spojitost. Byl to nesmysl, ale slíbil jsem mu, že se na to podívám. Žádnou jsme samozřejmě neobjevili.

Večer přijel zástupce manažera z Trans-American, jménem Riesing. Přivedl s sebou Furmanova právníka, vyzábělého astmatika. Představil se jako Wheelock. Po identifikaci mrtvého jsme se vrátili na ředitelství k poradě.

Povědět jim vše, co jsem zjistil, netrvalo dlouho. Měl jsem jednu novinku, již jsem si odpoledne ověřil, a to, že policejní okrsky většiny měst v naší oblasti obdržely kopie téhož oběžníku s odměnou. Riesing jej teď prozkoumal a vyjádřil se, že je vynikajícím padělkem: papír, styl a písmo byly téměř totožné s tím, co používala jeho agentura.

Dozvěděl jsem se, že mrtvý byl ve Filly váženým a prosperujícím podnikatelem, v roce 1938 se oženil s dvaadvacetiletou Ethel Brianovou, dcerou z bezúhonné, ač nezámožné rodiny. V roce 1940 se jim narodilo dítě, žilo však pouze šest měsíců.

Rok nato Furmanova paní zmizela a od té doby o ní neslyšeli ani její rodiče, ani on, přestože na její nalezení obětoval značné částky. Riesing mi ukázal její snímek: hezká blondýnka s drobnými rysy, slabošskými ústy a velikými kukadly.

„Rád bych měl kopii,“ řekl jsem mu.

„Vezměte si tenhle. Máme jich dost. Její popis je na rubu.“

„Dík. On se s ní nerozvedl?“

Riesing zamítavě potřásl hlavou. „Ne, pane. Velice ji miloval. Stále opakoval, že se ze smrti dítěte poněkud pomátla a neuvědomovala si, co činí.“ Obrátil se na právníka. „Mám pravdu?“

Wheelock vydával jakési astmatické zvuky a chvíli mu trvalo, než byl s to odsípat: Jsem téhož názoru.“

„Říkáte, že byl zámožný. Kolik měl a kdo bude dědit?“

Ubohý právník lapal usilovně po dechu. „Odhaduji jeho majetek přibližně na půl milionu. Vše odkázal manželce.“

Čímž mi dal látku k přemýšlení. Vpravdě zbytečnému.

Nedovedli si vysvětlit, proč jel právě do Deerwoodu. Nikomu se nesvěřil, služebnictvu prostě oznámil, že den nebo snad dva bude mimo město. Riesing, ani Wheelock nevěděli, že by měl nějaké nepřátele. Což byla žeň naší debaty.

Nazítíři, při předběžném soudním vyšetřování, žeň nijak nepovyrostla. Výsledky nasvědčovaly, že kdosi neznámý Furmana křivě obvinil, aby ho dostal do našeho vězení a tím ho dohnal k sebevraždě. Nic víc se neprokázalo. Něco v tom však muselo vězet — k smrti je vždycky nějaký důvod.

Jeden se vyjevil hned poté. Doktor Ben Kampsly čekal před pohřební síní, v níž se vyšetřování konalo a vytáhl si mne z davu. „Musím s tebou mluvit.“

„Půjdeme tedy do kanceláře, stejně se tam musím vrátit.“

Když jsme tam přišli, pečlivě za sebou zavřel dveře, běžně stále otevřené, a vysadil kýtu na roh stolu. Ztlumil hlas do šepotu. „Dvě z oněch pohmožděnin jsou dobře viditelné.“

Jakých pohmožděnin? O čem to mluvíš?“

Vteřinu na mne zvláštně hleděl, nato si přiložil ruku k temeni hlavy. „Furman — tady pod vlasy měl dvě podlitiny.“

Ovládl jsem se, abych na něho nezařval. Proč s mi to neřekl?“

„Říkám ti to teď. To ráno jsi tu nebyl. Od té doby jsme se neviděli.“

Proklínal jsem ty dva lupiče, kteří mě zdrželi. Možná už po sté. „Proč jsi s tím sakra nevyšel při vyšetřování?“

Zamračil se. Jsme přátelé. Měl jsem tě postavit do takového světla, že by si lidi začli šuškat, že s toho chudáka zmlátli tak, že se raději oběsil?“

„Jsi osel. Bylo to vážné poranění?“

„To ho nezabilo, narážíš-li na tuto možnost. Lebka není poškozená — jen několik podlitin, kterých by si, pokud by nerozdělil vlasy, absolutně nikdo nevšiml.“

„Stejně ho stály život,“ brblal jsem. „Ty a tvé přátelství —“

Telefon zvonil. Byl to pohřebák Fritz. „Hele, Scotte, jsou tu dvě dámy a chtěly by se na toho chlapíka mrknout. Můžou ho vidět?“

„Kdo je to?“

„Neznám je — jsou cizí.“

„Proč ho chtějí vidět?“

„Nevím. Počkej chvíli.“

Ze sluchátka se ozval ženský hlas. „Prosím, nemohla bych se s ním rozloučit?“ Jemný, velmi vážný hlásek.

„Ale proč?“

„Nu, víte, já“ — nastala dlouhá odmlka — „já jsem“ — kratší odmlka, a když se odhodlala větu dokončit, mluvila tak potichu, že jsem jí sotva rozuměl — Jeho manželka.“

„Och, zajisté. Hned tam budu.“

Před budovou jsem potkal Wallyho. Neměl službu, byl v civilu. „Hej, Scotte!“ Chytl mě za loket a vtáhl zpátky do vestibulu, z dohledu ulice.

„Před chvílí jak jsem odcházel, přišly k Fritzovi dvě ženský. Ta starší je Hotcha Randallová — baba s policejním rejstříkem delším než tvá paže. Víš, je to jedna z toho newyorského gangu, kterej jsem na tvý přání vloni sledoval.“

„Zná tě?“

Vycenil chrup. „Samo, ale ne pod pravým jménem. Pokládá mě za hrdlořeza z Detroitu.“

„Poznala tě?“

„Myslím, že mě nezahlídla. Aspoň to nedala najevo.“

„Tu druhou neznáš?“

„Ne. Je to blončka — hezká.“

„Dobře. Zůstaň poblíž, ale z dohledu. Možná se budu vracet s nimi.“

Přešel jsem vozovku k pohřebnímu ústavu.

Ethel Furmanová byla ve skutečnosti hezčí než na snímku. Její průvodkyně byla o pět-šest roků starší, vyšší, přehroublým způsobem dost pohledná. Obě byly oděné módním stylem, který do Deerwoodu zatím ještě nepronikl.

Velká žena se mi představila coby pí. Crowderová. „Žil jsem v přesvědčení, že se jmenujete Randallová.“

Smála se. „Proč vás to zajímá, šéfe?“

Jakýpak šéf,“ namítl jsem. „Dámám velkého světa musím připadat jako tesař.“ Což prošlo bez komentáře. Málem jsem se urazil.

Madam Furmanovou pohled na mrtvého manžela příliš nedojímal. Asi tři minuty se mu vážně koukala do tváře, načež se odvrátila a poděkovala mi.

„Budu vám muset položit pár otázek,“ děl jsem zdvořile. Jestli mě laskavě doprovodíte... je to jen pár kroků.“

Přikývla. „Také bych se vás ráda zeptala — „podívala se na svoji společnici. Jestli paní Crowderová nic — „

Jmenuje se Hotcha,“ upozornil jsem ji. Jsme přece všichni přátelé. Ovšemže může jít s námi.“

Randallová se do mne zavěsila. „Nejste vy zlato?“

Nabídl jsem jim židle. „Než začnu s otázkami, musím vám oznámit, že Furman se nezabil sám. Někdo mu pomohl.“

Ethel vytřeštila oči. „Byl zavražděn?“

Hotcha, jak kdyby to měla nachystané předem, prohlásila: „Byly jsme v New Yorku. Máme alibi a můžeme ho prokázat.“

„Taky že k tomu budete mít příležitost. Jak jste se tu tak najednou octly?“

Ethel omámeně mumlala: „Zavražděn? Kdo chtěl — „

„Víte o někom, kdo by měl větší právo?“ vyjela po mě Hotcha. „Byla stále jeho ženou, že? Měla by dostat část jeho majetku, ne?! Má snad právo dohlížet na své zájmy, ne?!“

Cosi mi připomněla. Zvedl jsem telefon a přikázal Hammillovi, aby se spojil s právníkem Wheelockem dřív, než odjede z města, a vyřídil mu, že s ním chci mluvit. „A je tu někde Wally?“

„Není. Prý jste mu poručil, aby se držel stranou. Zkusím ho najít.“

„Dobře. Pověz mu, že večer pojede do New Yorku. Masona pošli domů, ať se vyspí. Převezme jeho noční šichtu.“

„Ok,“ hlesl a já se opět věnoval mým hostům.

Ethel Furmanová se z omámení rychle probírala. Úzkostně se ke mně naklonila. „Pane Andersone, snad se nedomníváte, že — že s Lesterem — že s jeho úmrtím mám něco společného?“

Jak to mám vědět? Vím, že byl zabit. Vím, že vám odkázal zhruba půl milionu.“

Randallová tiše hvízdla. Přistoupila ke mně a položila mi na rameno její vymanikurovanou, odiamantovanou ruku. „Dolarů?“

Když jsem přikývl, z tváře jí vyprchal úžas i potěšení. „V pořádku, šéfe,“ děla velice vážně. „Teď konec šaškování. Ať už se stalo cokoliv, děvče se na tom nepodílelo. Včera jsme se v raníku dočetly, že spáchal sebevraždu a že se kolem ní vyskytly nějaké otázky. Přemluvila jsem ji tudíž, aby sem — „

Ethel ji přerušila. „Pane Andersone, nikdy bych Lesterovi neublížila. Odešla jsem od něho, protože jsem chtěla, ale nikdy bych mu kvůli penězům neublížila — kvůli čemukoliv. Proč bych to dělala? Kdybych toužila po jeho penězích, bylo by stačilo, abych ho o ně požádala. Vždyť dával do novin inzeráty, abych mu dala vědět, když budu cokoliv chtít! Nikdy jsem to neučinila. Můžete — jeho právník — každý, kdo ho znal, vám to potvrdí.“

Randallová se hbitě vložila. „Je to pravda. Věčně jsem jí říkala, že je hloupá, proč mu nepustí žilou, ale nikdy na to nepřistoupila. Dalo mi práci, než jsem ji přemluvila, aby se přihlásila o svůj podíl teď, když je po smrti. Neměl nikoho, komu by byl mohl majetek odkázat.“

Ethel znovu opakovala. „Neublížila bych mu.“

„Proč jste ho opustila?“

Pozvedla ramena. „Nevím, jak vám to vysvětlit. Nelíbil se mi způsob, jak jsme žili, chtěla jsem něco jiného. Chtěla jsem - nevím už, co vlastně. A do toho zemřelo naše dítě aťko a já to už nemohla snést. Opustila jsem ho a nic jsem po něm nechtěla, doufajíc, že na mne spíš zapomene. Aby se zbytečně netrápil. Vážila jsem si ho, ale žít jsem s ním nedokázala, přestože byl tak hodný. Možná že právě — „

Zvonil telefon. Hammill. „Našel jsem oba dva. Wally je doma, vyřídil jsem mu váš vzkaz. Ten starý dědek, Wheelock, se k vám zakrátko došmatlá. Ještě něco?“

„Ne, nic.“ Ze složky jsem vylovil padělek oběžníku a podal ho Ethel. „Tohle ho dostalo za mříže. Znáte tu fotografii? Viděla jste ji někdy dřív?“

Chystala se vyslovit „Ne“, když se jí na tváři zjevil úlek. „Ach — tohle — není možné. Je to starý snímek — zvětšený — pořád ho ještě mám — měla jsem...“

„Má ho ještě někdo jiný?“

Vypadala zděšeně, leč odvětila: „Ne, o nikom nevím.“

„Kdy jste ten váš viděla naposled?“

„Och, nevzpomínám si — je uložený v krabici se starými dopisy a doklady — dávno jsem je nepřehlížela.“

„Víte, paní Furmanová, tohle jsou věci, které je třeba důkladně prošetřit. Není vyhnutí — pro vás, ani pro mne. Dá se to vyřídit dvojím způsobem. Mohu vás tu zadržet jako podezřelou, dokud na prošetření nebudu mít čas. Nebo s vámi

do New Yorku pošlu svého člověka, aby zjistil, jak je to s vašim alibi a s touto fotografií. Chtěl bych vás ušetřit pobytu v cele a jsem ochoten to učinit, ale s podmínkou, že budete spolupracovat. Zaručíte se mi, že se nepokusíte o žádné triky?“

„Slibuji,“ špitla. „Také bych ráda, aby se — „

„Dobrá. Čím jste přijely? Vlákem?“

„Ne, řídila jsem,“ odvětila Randallová. „Můj vůz je tamhleten velký, zelený, na druhé straně ulice.“

„Fajn. Takže pojedete s námi. Ale žádné žertíky!“

Do jejich ujišťování, že na nic takového nepomýšlejí, zazvonil telefon. Hammill ohlašoval příchod pana Wheelocka. Když právník uviděl Ethel Furmanovu, div že její jeho astma nezadusilo. Zahartusil jsem na něj, dřív než jeho záchvat pominul. Je tato dáma opravdu paní Furmanová?“

V plicích mu hvízdalo, pokývl tedy hlavou nahoru a dolů.

„Dobře. Počkáte tu. Za chvíli budu zpátky.“ Pokývl.

Zeny jsem vyvedl ven k zelenému autu a Randallové u volantu jsem poručil: „Přímě k první křižovatce, pak doleva přes dva bloky.“

„Kam jedeme?“ zeptala se.

„Vyzvednout Shana, muže, který s vámi pojedete do New Yorku.“

Otevřela nám Wallyho bytná, pí. Doberová.

Je Wallydoma?“

„Ano, ovšem, pane Andersone. Račte nahoru.“ Užasle si přitom prohlížela cizí nastrojené dámy.

Šli jsme nahoru. Zaklepal jsem na jeho dveře.

„Kdo je?“ zvolal.

„Scott.“

„Tak jen dál.“

Otevřel jsem dveře dokořán a ustoupil, dáváje ženám přednost jako každý slušně vychovaný džentlmen.

Ethel Furmanová se zarazila. „Hany,“ vydechla.

Wally měl ruku za zády. Moje zbraň na něho již mířila.

„Myslím, že‘ s vyhrál,“ utrousil zvadle.

Ujistil jsem ho, že se nemýlí a šiboval celou skupinku zpátky k vozu.

„Nejsem já idiot?“ postěžoval si, když jsme v kanceláři osaměli. „Hned jsem věděl, že je to v čudu — v tu ránu, jak jsem ty dvě ženské spatřil jít do pohřebního ústavu! Pak, když jsem se zdekoval a narazil na tebe, měl jsem strach, že bys mě táhl s sebou. Tak jsem ti řekl, že ta větší mě zná. Předvídal jsem, že mi stejně řekneš, abych se prozatím neukazoval. A já tu dobu, já blbec, kdy jsem moh pohodlně zmizet, profláknul! Jako bych neměl dost rozumu a vytratil se z města, dokud je čas!“

Jel jsem domů sbalit si pár věcí, a pak přišel Hammill s tvým vzkazem a já na něj pitomě nalít. Myslel jsem, že mi to přece jen vyjde, že ses nedomákl, že se v tom vezu a posílá mě do New Yorku jako prve — jako detroitského gaunera — abych zjistil, co se z těch ženských dá vytáhnout, co o vraždě jako vědí. Pěkně jsi mě oblbnul, brácho, nebo — Scotte, poslyš, tys na to nepřišel jen tak náhodou, že ne?!”

„Ne. Furmana musel zavraždit policajt. Nikdo jiný neznal oběžníky tak dobře, aby je mohl padělat. Kdo ti je vytiskl?“

Jeden chudák, co potřeboval prachy. Zapomeň na něj, nemíním ho utopit zároveň se mnou. Tak dál.“

„Okay. Jedině polda mohl znát rutinu — vědět, jak se zadrženým naložíme. A jediné polda — někdo z mých lidí — se mohl dostat do cely, praštit ho párkrát po hlavě a pak ho pověsit. Našly se podlitiny.“

„Fakt? Obalil jsem pendrek ručníkem. Myslel jsem, že po něm nezůstanou stopy, nota bene pod vlasy. Vypadá to, že jsem to totálně zvorál.“

„A ne? Podezření se tudíž zúžilo na mé poldy,“ pokračoval jsem. „A — nu — tys mi řekl, že znáš tuhle Randallovou — a tím to prasklo. Vjednom jsem se zmýlil — zprvu jsem věřil, žeš vraždu naplánoval s těmi dvěma ženami. Řekni mi, prosím tě, co tě to popadlo?“

Svěsil koutky. „Co pitomce pitomý nejčastěj dostane do trablu? Touha po snadno získaným mamonu. Vzpomeň si na New York, na Duttonův gang. A teď si mně představ mezi hráči, mafiány, ranaři — a já figuruju jako jeden z nich. Viděl jsem, že moje práce vyžaduje tolik filipa jako jejich, je stejně tvrdá a nebezpečná jako jejich, jenže oni rejžou velky prachy — a já vydělám léta tak na kafe s koblihama. Taková věc se ti dostane pod kůži.“

Setkal jsem se s Ethel a ona po mně vyjela jak hasič k požáru. Taky se mi líbila — byla hezká a milá. Jednou v noci mi vyprávěla o jejím manželovi, jak je zazobanej, že je do ní blázen a pořád se jí snaží najít. Začal jsem přemýšlet. Byla do mě zabouchnutá — dost na to, aby si mě vzala. Myslím, že by se i teď za mě v tu ránu provdala, kdyby ovšem nevěděla, že jsem to byl já, kdo ho zabil. Kdyby se s ním byla rozvedla, nebylo by to k ničemu, protože by od něj nejspíš nevzala ani floka, a i kdyby, byla by to jen část. A tak jsem dumal, co by se stalo, kdyby zemřel. To by bylo ternó.

Párkrát jsem zajel do Filly, abych si ho obhlídl, a všechno vycházelo fajn. Neměl žádný příbuzenstvo, blízký lidi, kterým by moh něco zanechat. Tak jsem to udělal. Ovšemže ne hned. Pracoval jsem pomalu na detailech, nebyl žádnéj spěch, a dopisoval si s Ethel přes kámoše v Detroitu.

Konečně jsem vše připravil. Po oblasti jsem rozeslal ony oběžníky — no, nechtěl jsem, aby ukazovaly přímo sem. A nato jsem mu zatelefonoval, že kdyby mezi dvěma určenými dny přijel do Deerwoodu, do hotelu u nádraží, dověděl by se o Ethel. A jak jsem správně soudil, když se jednalo o ni, spolkl návnadu i s navíjákem. Žes ho na nádraží poznal a sebral ho, byla přímo klika. Nebýt tebe, byl bych musel zjišťovat, jestli se v hotelu ubytoval a ve kterém pokoji. Tak či onak, stejně bych ho oddělal a pak bych začal nasávat či co, až bys mě vyhodil. A já bych se s Ethel oženil pod

detroitským pseudonymem.“ Tvářil se, jako by ho bolel zub. Jenže asi nejsem tak chytřej, jak jsem myslel.“

„Možná že jsi, ale chytrost někdy nestačí. Benův tatínek měl jedno oblíbené přísloví: Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá. Viš, Wally, hrozně mě mrzí, žeš to udělal. Měl jsem tě rád.“

Zmoženě se usmál. „Já vím,“ řekl. „Počítal jsem s tím.“

SMRT NA PINE STREET

Otevřela mi kyprá služebná s drzýma zelenýma očima, s plnými ochablými rty, a vedla mne po schodech do prvního patra a do budoáru, kde u okna seděla dáma ve smutku. Byla to velice štíhlá žena okolo třiceti, tato vdova po zavražděném. Vypadala strhané, obličej měla bílý a utrápený.

Nebyl jsem ještě ani dva kroky v místnosti, když na mne vyhrkla: Jste z Kontinentální detektivní agentury?“

„Ano.“

„Chci, abyste našel manželova vraha!“ Vysoký ječivý hlas doprovodila divým pohledem. „Policii to nezajímá. Čtyři dny, a nic neučinili. Říkají, že to byl lupič, ale oni ho nenašli, nikoho a nic nevypátrali!“

„Ale, paní Gilmorová,“ začal jsem, poněkud rozladěn jejím výbuchem. „Musíte — „

Já vím! Já vím!“ vložila se. Jenže nic nedělají — říkám vám, že nic! Nevěřím, že se vůbec namáhali. Nevěřím, že j-jej chtějí najít!“

Jej?“ zeptal jsem se, protože začala s ji. Myslíte si, že vrahem byl muž?“

Skousla si ret a odvrátila se ode mne k oknu, za nímž se v odpoledním slunci třpytila modř San Francisco Bay s loděmi, jež vzdálenost zmenšila na miniatury.

„Nevím,“ vydechla váhavě. „Mohla to být i — „

Stočila ke mně hlavu, víčka se jí nervózně chvěla. „Vám to řeknu, úsudek si učíte sám.“ Načež na mne vychrlila kulometnou palbu slov, jedno za druhým. „Bernard mi byl nevěrný. Tentokrát s jakousi — říká si Cara Kenbrooková. Nebyla první, ale o téhle jsem se dověděla teprve minulý měsíc. Pohádali jsme se a Bernard slíbil, že se s ní rozejde. Možná, že slib nesplnil. Jestli ho však dodržel, myslím, že — že se mu chtěla pomstít. Ženská jako tahle je schopna čehokoliv — všeho. Já — já věřím, že to byla ona!“

„Domníváte se, že policie ji nechce zatknout?“

„Ne, to ne. Jsem zoufalá, asi mluvím z cesty. Víte, Bernard se pletl do politiky — a jestli to policie zjistí, začne z toho bodu vycházet — já vlastně nevím, co tím chci říct. Je ze mne zlomený člověk, v hlavě se mi honí spousta šílených nápadů.“ Vztáhla ke mně kostnatou ruku. „Prosím! Najděte vraha, který Bernarda zabil! Ať toto trápení skončí!“

Přikývl jsem, ač nervozita klientky se mi moc nelíbila.

„Znáte tu slečnu Kenbrookovou?“

„Viděla jsem ji na ulici a hned jsem poznala, co je zač!“

„Řekla jste o ní policii?“

„Ne-e.“ Opět se dívala z okna a pak, protože jsem mlčel, dodala na obranu: „Přišli mě vyslýchat detektivové z okrsku a chovali se, jak kdyby si mysleli, že jsem Bernarda zabila já. Nemohla jsem jim říct, že jsem na něho žárlila. Snad jsem jim tu ženu neměla zamlčet, bála jsem se však... napadlo mě to vlastně teprve až když policie nemohla vraha vypátrat — pak jsem si řekla, že to musela být ona. Kdybych s tím za nimi přišla teď, obvinili by mě, že jsem zatajila informace. Víte, co by si mysleli. Tak já — nemohl byste jim to nějak sdělit vy? Vypadalo by to, jako že já o ní nevěděla, ne?“

„Snad. Tedy — jak jsem pochopil, váš manžel byl zastřelen na Pine Street, v bloku mezi Leavenworthovou a Jonesovou, a to v úterý kolem třetí zrána, pravda?“

„Ano.“

„Kam nebo odkud šel?“

„Asi šel domů, kde však byl, nevím. Nikdo neví — ani policie. V pondělí večer mi řekl, že má obchodní jednání — měl stavební firmu. Odešel něco před desátou s tím, že se vrátí za čtyři či pět hodin.“

„Na obchodní schůzku se mi to zdá dost pozdě.“

„Och, často si vodil návštěvníky i o půlnoci.“

„Nemáte tušení, kam tu noc šel?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „O svých záležitostech se mnou nehovořil. Lidé v kanceláři zřejmě také nevědí, kam měl namířeno.“

Což bylo celkem normální. Většina smluv Gilmor Construction Co. se týkala státních zakázek a s tímto druhem práce často souvisí tajné schůzky a konference, neboť se týká politiky.

„Měl nepřátele?“

„Nevím o nikom, kdo by ho tak nenáviděl, že by mu přál smrt,“

„Kde bydlí tahle Cara Kenbrooková?“

„Na Bush Street, v Garford Apartments.“

„Sdělila jste mi vše, co víte? Na nic jste nezapomněla?“ otázal jsem se s důrazem na nezapomněla.

„Ne. Určitě jsem nic nevynechala.“

Sel jsem po ulici a sumíroval si v hlavě, co jsem se o B. Gilmorovi kdy doslechl. Vzpomněl jsem si, že opoziční tisk ho vždycky před volbami propíral — což tedy nikam nevedlo. Znal jsem ho trochu od vidění: živelný člověk s brunátným obličejem, který se takřka z ničeho domohl vlastnictví prosperujícího půlmilionového podniku a hezkého postavení v politice. „Zedník s manikúrou,“ nazval ho kdosi; muž s mnoha nepřáteli a ještě více přáteli, veselý, dobromyslný, ale tvrdý maník.

Naskočil jsem na tramvaj do centra a dosednuv na děsně úzké venkovní sedátko, vybavoval si útržky skandálů, v nichž figuroval, aniž mu kdy cokoliv dokázali. V souvislosti s ním se taky šušalo o syndikátu pašeráků alkoholu, který měl vést...

Na Kearny jsem vystoupil a stávil se v soudní budově. V zasedačce detektivního ansámblu jsem vyhledal detektiva-seržanta O'Gara, šéfa oddělení Vyšetřování vražd — robustního čtyřicátníka se zálibou v černých širácích filmových šerifů na kulaté lesklé lebce a s chytrými pomménkovými očkami.

„Potřebuju něco, cokoliv, kolem Gilmorovy vraždy,“ požádal jsem ho.

„To já taky,“ opáčil. Jestli chceš jít se mnou, to málo, co vím, ti povím při obědě. Mám hlad.“

V „Sutter Street“, jídelně, kam jsme spolu občas chodívali, nás nikdo nemohl poslouchat, protože tam bylo věčně plno a hlučno. Mezi lžicemi smetanové krabí polévky mi vyřikal tu trošku, co o vraždě vyšetřili.

Jeden z chlapců, Kelly, šel na noční pochůzce z kopce dolů po Jones — z California Street k Pine. Bylo okolo třetí — žádná mlha či co — jasná noc. Kelly je asi dvacet kroků od Pine, když slyší výstřel. Maže k rohu a na severním chodníku Pine Street, v půlce mezi Jones a Leavenworth, leží umírající. A nikdo na dohled. Kelly k němu běží a vidí, že je to Gilmor. Zemřel dřív, než stačil něco říct. Doktoři řekli, že byl napřed sražen k zemi a pak teprve zastřelen, protože měl odřený čelo a kulka do hrudi vnikla šikmo — zespodu nahoru. Musel ležet na zádech, když to dostal, s nohama k útočníkovi. Zbraň byla osmatřicítka.“

„Byl oloupen?“

O'Gar si do papuly naládoval dvě lžice nádherně husté, voňavé polévky. Záporně trhl hlavou.

„Nic dotčeno — hodinky, pár stovek, diamantovej prsten — všechno v pořádku.“

„Co tam kčertu dělal ve tři ráno?“

„Bůhví, brácho. Nejspíš cvakal k domácímu krbu, ale nejsme s to zjistit, kde byl předtím. Ani nevíme, kterým šel směrem, když ho kulka dostihla. Ležel přes chodník s nohama k obrubníku. To nic neznamená — než skonál, moh se párkrát přesunout.“

„Všude okolo jsou činžáky, že?“

„Ba — a k jihu vybíhají dvě slepý uličky. Kelly říká, že na jejich ústí viděl dřív, než obtočil roh, ale nikde nikdo.“

„Myslíš, že ho zabil někdo z těch činžáků?“

Než odpověděl, O'Gar nahnul miskou, pečlivě vyškrábl poslední zbytky, dal je do úst a zabručel: „Možná. Zatím nic nenaznačuje, že v nich měl známý.“

„Seběhlo se tam hodně lidí?“

„Málo. Vždycky někdo příběhne, když se něco stane. Kelly říká, že tam byl normální noční dav — nikdo nevypadal podezřele. Chlapci pročesali celé sousedství a nic z toho.“

„Co auta?“

„Na Pine je zákaz parkování, a nikdo prej neprojel. Kelly by ho musel vidět.“

„Co si o tom myslíš?“

Blýskl po mně nahněvanými očkami a vstal.

„Já nemyslím,“ odsekl popuzeně. Jsem policejní detektiv.“

Dovtípil jsem se, že dostal kapky, že vraha okamžitě nevypátral.

„Mám tip na jeho milenku,“ řekl jsem, abych ho utěšil. „Pojď se mnou, chceš?“

„Chtěl bych, ale nemůžu. Odpoledne musím být u soudu,“ brblal rozmrzele.

V zádveří Garford Apartments jsem vytrvale mačkal knoflík zvonku se jménem Cary Kenbrookové, než se vchod s bzučením otevřel. Vyběhl jsem schody a prošel chodbou k jejím dveřím. Otevřela je vysoká dívka — vypadala na tři či čtyřicet — v černobílých šatech z krepu.

„Slečna Cara Kenbrooková?“

„Ano.“

Podal jsem jí vizitku — jednu z těch, které udávají o mé maličkosti pravdivá data.

„Rád bych vám položil několik otázek. Dovolíte?“

„Prosím, pojďte dál.“

Ustoupila, abych mohl vejít, zavřela za mnou a uvedla mě do obývacího pokoje. Všude se povalovaly části dámského oblečení, noviny a cigarety ve všech stádiích upotřebenosti, od nezapálených až po vychladlý popel. Z jedné židle smetla punčochy a klobouk — tu nabídla mně a sama usedla na časopisy, okupující druhou.

„Vyšetřuji okolnosti smrti Bernarda Gilmora,“ zahájil jsem výslech. Prohlížel jsem s ní a odhadoval.

Nebyla hezká, ačkoliv jednotlivé rysy měla perfektní, hladkou bílou plet', takřka enormně velké hnědé oči. Ty oči však byly tupě vyhaslé, obličej bez výrazu jak porcelánová panenka. Nezměnil se ani po mém úvodu.

„Bernard Gilmor.“ Vyslovila to bez špetky zájmu. „Och, ano.“

„Byli jste přece úzkými přáteli, nebo ne?“ zeptal jsem se, zmatený její reakcí.

„Ano — bývali.“

„Proč říkáte, že bývali?“

Líně si uhladila kadeř krátkých hnědých vlasů.

„Minulý týden jsem mu dala vale,“ lhostejně pronesla, jako by hovořila o někom z dávné minulosti.

„Kdy jste se viděli naposled?“

„Minulý týden — myslím, že v pondělí — týden před jeho smrtí.“

„Tehdy jste se nadobro rozešli?“

„Ano.“

„Rozešli jste se jako přátelé nebo ve zlém?“

„Ani jedno, ani druhé. Prostě jsem mu oznámila, že je konec.“

„Jak to přijal?“

„Srdce mu to určitě nezlomilo. Nejspíš to už slyšel víckrát.“

„Té noci, kdy byl zabit — kde jste byla vy?“

„V klubu Coffee Cup — tančila jsem s přáteli asi do jedné. Pak jsem šla domů a do postele.“

„Proč jste mu, jak říkáte, dala vale?“

„Má nesnesitelnou ženu.“

„Prosím?!“

„Je nemožně otravná.“ Pronesla to bez sebemenšího záblesku humoru nebo rozpaků. „Tuhle v noci sem vtrhla a udělala scénu. Berniemu jsem tedy doporučila, že když ji nedokáže zvládnout, aby si na hraní našel jinou partnerku.“

„Máte představu, kdo ho chtěl odstranit?“

„Ne. Leda snad jeho žena. Tyhle hysterky vždycky provedou nějakou hloupost.“

„Když jste se jejího manžela vzdala, mohla mít jiný důvod, aby ho zabila?“

Jak to mám vědět?“ odvětila s bohorovným klidem. „Nebyla jsem jediná, za kterou Bernie brousil.“

„Byly tu tedy další ženy? Víte o nich, nebo se pouze dohadujete?“

Jména neznám, ale je to pravda.“

Radši jsem výrok přešel a vrátil se ke Gilmorovi. Uvažoval jsem, jestli tahle kráska nefetuje.

„Co se dělo, když sem přišla jeho paní?“

„Už jsem vám to řekla. Sledovala Bernieho až ke dveřím, zazvonila a jakmile jsem otevřela, proletěla kolem mne do pokoje, rozbířela se a začla mu nadávat. Potom se pustila do mne. Řekla jsem mu, že jestli ji okamžitě neodvede, dám jí pár facek. Vzal ji domů.“

Další otázky by byly zbytečné. Zvedl jsem se k odchodu. Momentálně jsem s tímhle břevnem nemohl hnout. Určitě mi nepověděla celou pravdu — na druhou stranu jsem neměl dojem, že by takhle apaticky lhala; vůbec se nesnažila, aby mi něco namlouvala — bylo jí prostě úplně fuk, jaký na mne učiní dojem.

„Možná ještě přijdu,“ pravil jsem mezi dveřmi.

„Dobře.“

Po tomto neuspokojivém pohovoru jsem se šel podívat na místo vraždy, jen pár bloků odtud. Okolí odpovídalo mým vzpomínkám i O'Garovu popisu: ulici lemovaly vysoké činžovní domy. Na jih vedly dvě slepé uličky — jedna měla dokonce název, Touchard Line.

Vražda se udala před čtyřmi dny, stopa vychládala. Zbytečně jsem se tudíž nezdržoval, ale nastoupil do tramvaje a znovu šel navštívit dámu ve smutku. Byl jsem zvědavý, proč mi zatajila výstup u Cary Kenwoodové.

Otevřela mi tatáž kyprá služebná jak v časném odpolední.

„Paní Gilmorová není doma,“ oznámila mi. „Povídala, že se zanedlouho vrátí.“

„Nevadí. Počkám,“ rozhodl jsem se.

Uvedla mě do knihovny, rozsáhlé místnosti v prvním patře. Obsahovala tak málo knih, že jsem se divil, čím si vysloužila to pojmenování. Děvče rozsvítilo lustr, neboť okna stínily těžké závěsy. U vypínače chvilku otálelo, přešlo k políčkám, kde urovnalo nějaké svazky a podívalo se na mne zelenýma zpola tázavýma, zpola vyzývavýma očima. Poodešlo ke dveřím, kde se náhle obrátilo.

To jsem už věděl, že ji jazyk pálí a potřebuje jen trochu povzbuzení. Zapřel jsem se do měkkého opěradla a vycenil na ni zoubky. Což byla chyba. Koketně našpulila rtíky a houpavými kroky se vydala ke mně.

„Copak máte na srdci?“ honem jsem se zeptal.

Zůstala stát.

„Dejme tomu, že je tu osoba, která ví něco, o čem neví nikdo jiný; jakou by to mělo cenu?“

„Záleží na tom, je-li to podstatné.“

„Co kdybych věděla, kdo pána zabil?“ Sehnula se, až jsem cítil její dech a dráždivě zašeptala: „To je snad dost důležité, pravda?“

„V novinách stálo, že za takovou informaci je vypsána odměna — tisíc dolarů. Byla by vaše.“

V zelených očích svítila chtivost a pak nedůvěra.

„Když byste ji neshrábl vy!“ Narovнала se.

Pokrčil jsem rameny. Neměl jsem chuť na sáhodlouhé vysvětlování, že Kontinentální, ani její zaměstnanci nikdy žádnou odměnu nepřijali. Ani by se jí nedotkli.

„Dám vám své slovo, že ne,“ ujistil jsem ji. „Je tedy na vás, jestli mi chcete věřit.“

Olízla si rty.

„Asi jste slušný člověk, ale policajtům bych nevěřila, připravili by mě o ni nějakými figly. Myslím, že vám se dá věřit.“ Znovu se sklonila, zírající mi zblízka do obličeje. „Měla jsem přítele, opravdového džentlmena, který vypadal přesně jako vy a byl tím nejlepším — „

„Radši začněte mluvit, než nás někdo vyruší,“ navrhl jsem jí suše.

Vrhl pohled ke dveřím, odkašlala si, opět si navlhčila rty a přiklekla k mému křeslu.

„V pondělí — tu noc, kdy pána zabili — jsem se vracela domů pozdě. Stáli jsme s mým přítelem ve stínu a loučili se, když z domu vyšel náš pán. Došel sotva na roh, když vyšla paní Gilmorová a vydala se za ním. Nepokusila se ho dohnat, chápete, jen ho sledovala. Co si o tom myslíte?“

„Co si o tom myslíte vy?“ opáčil jsem.

„Myslím, že jí konečně došlo, že všechny ty schůze jejího drahého Bernieho neměly se stavebnictvím co dělat.“

„Víte to jistě, že neměly?“

Jestli to vím! Přesvědčila jsem se o tom na vlastní kůži hned nato, co jsem tu nastoupila.“ Zle se usmála. „Pán je sukničkář, líbí se mu každá, která mu skříží cestu.“

„Víte také, kdy se paní tu noc vrátila?“

„Ano,“ pokývla. „O půl čtvrté.“

„Opravdu?“

„Absolutně! Zvědavost mi nedala spát. Vzala jsem si deku a seděla nahoře nad schodištěm. Chtěla jsem zjistit, jestli přijdou spolu a jestli se budou zas hádat. Vrátila se však sama, a když jsem se pak v mém pokoji podívala na budíček, ukazoval za dvacet minut čtyři.“

„Když vešla, viděla jste na ni dobře?“

„Nejenom na temeno hlavy a ramena, než zmizela ve své ložnici.“

Jak se jmenujete?“

„Lina Bestová.“

„Dobře, Lino. Povede-li vaše informace k usvědčení, postarám se, abyste nepřišla zkrátka. Mějte oči otevřené a jestli se něco vyskytne, zavolejte, nebo mi nechte vzkaz v kanceláři Kontinentální. Teď radši zmizte. Nikdo nemusí vědět, že jsme spolu hovořili.“

Osaměl jsem. Opřel jsem si hlavu, civěl do stropu a přemítal Lininu informaci. Brzy jsem to vzdal — nemělo smysl dohadovat se závěrů, které se za chvíli stejně vyjasní. Vybral jsem si knížku a půl hodiny si v ní četl o sladké křehotince a velkém silném hrdinovi.

Potom vešla paní domu, zřejmě přímo z ulice.

Vykulila na mne užaslé oči. Vstal jsem a zavřel dveře.

„Paní Gilmorová,“ uhodil jsem na ni, „proč jste mi zatajila, že jste v onu kritickou noc manžela špehovala?“

„To je lež!“ vykřikla. Její hlas zněl falešně.

„Lež!“

„Rozmyslete si, co říkáte,“ naléhal jsem na ni. „Nebylo by lepší, kdybyste mi celou věc pověřila znovu od samého počátku? A pravdivě?“

Otevřela ústa a místo slov se hlouše rozvzlykala. Přistoupil jsem k ní, jemně ji dovedl k židli a usadil. Začla se hystericky kolébat, prsty stále ještě v rukavičce popotahovaly a všelijak týraly spodní ret. Motal jsem se nad ní jak slepičí máma a hloupě kvokál, abych ji uklidnil. Trapných deset minut... Postupně se sebrala, z očí se vytratila skelná strnulost, rty přestala muchlat.

„Sledovala jsem ho.“ Nebylo ji takřka rozumět.

Sklouzla z židle na kolena, vztáhla ke mně paže a její hlas byl tenoučký výkřik.

„Ale já ho nezabila! Já ne! Prosím, věřte mi, já ne!“

Panebože! Ohleduplně jsem ji zvedl a usadil zpátky.

Jen klid. Přece jsem neřekl, že jste to byla vy. Jen bych chtěl slyšet, mám-li vám pomoci, co se dělo. Nic víc.“

„Když mi řekl, že má obchodní schůzku,“ sténala, „nevěřila jsem mu. Už dřív mi lhal. Špehovala jsem ho, abych se přesvědčila, že jde k té strašné ženštině.“

„A šel k ní?“

„Ne. Vešel do činžovního domu na Pine Street. Nevím přesně do kterého — byla jsem za ním příliš daleko, ale viděla jsem ho jít do schodů a nato v domě zmizel — blízko středu toho bloku.“

„A co bylo pak?“ Šalomounsky jsem se vyhnul otázce, co dělala potom.

„Cekala jsem ve stínu vchodu na druhé straně ulice. Věděla jsem, že byt té ženy je na Bush Street, ale napadlo mne, že se třeba přestěhovala, nebo že se s ním sešla tady. Stála jsem tam velice dlouho — bylo chladno, třásla jsem se zimou a strachem — bála jsem se, aby mě u těch dveří někdo neviděl a nevyvolal poplach. Musela jsem tam zůstat! Přesvědčit se, jestli vyjde sám nebo s tou... měla jsem právo vidět... podváděl mě i předtím.. Bylo to strašné, hrozné — krčit se ve tmě — promrzlá a zděšená. Potom — muselo být po druhé hodině — jsem to už nemohla snést. Rozhodla jsem se té ženě zavolat do bytu a zjistit, jestli je doma. Šla jsem do malé restaurace, otevřené i v noci a vytočila její číslo.“

„Byla doma?“

„Ne! Nechala jsem telefon zvonit patnáct minut nebo i déle, ale nikdo neodpovídal. Takže jsem věděla, že je v onom domě na Pine.“

„A pak?“

„Šla jsem tam zpátky, rozhodnutá čekat, dokud nevyjde ven. Byla jsem na Jones Street, mezi Bush a Pine, když se ozval vystřel. Tehdy jsem se domnívala, že to vystřelil výfuk auta, nyní však vím, že to byl vystřel, kterým Bernieho...“ Otfela si usazené tváře.

„Když jsem došla na roh Jones a Pine, spatřila jsem policistu skloněného nad ležící postavou — a shromáždili se kolem nich lidé. Neměla jsem tušení, že člověk na chodníku je Bernie. Byla tma a z té dálky jsem nemohla ani rozeznat, jestli to byl muž či žena.“

Napadlo mě, že Bernie by mohl vyjít před dům, aby se podíval, co se tam děje, nebo vyhlížet z okna a dostala jsem strach, že mne odhalí. A že policie v okolí zahájí pátrání a bude se mě vyptávat, kdo jsem a proč se na ulici potloukám ve tři hodiny — a vyšlo by najevo, že jsem špehovala manžela. Tak jsem šla dál po Jones ke Californii a domů.“

„A co pak?“ nutil jsem ji, aby pokračovala.

„Ulehla jsem, nemohla jsem však usnout — ležela jsem a myslela na Bernieho, dělala si o něho starosti. O náš vztah. To jsem ještě netušila, že postavou na chodníku byl on. V devět hodin se dostavila policie — dva detektivové a oznámili mi, že byl zavražděn. Vyslýchali mne a počínali si přitom tak hrubě, že jsem se jim bála říct celou pravdu.“

Kdyby byli věděli, že jsem špehovala nevěrného muže, byli by vraždu svedli na mne. Co bych mohla dělat! Každý by soudil, že jsem vinna.

O té... ženštině jsem se tudíž nezmínila. Myslela jsem, že vraha najdou a tím to skončí. Tehdy jsem ji ještě nepodezírala, jinak bych se vám byla se vším svěřila, když jste tu byl poprvé. Jenže čtyři dny uběhly, policie vraha nezatkla a já se začla obávat, že podezírají mne! Bylo to strašlivé! Nemohla jsem jít a přiznat se, že jsem jim lhala. Pořád jsem si byla jistá, že ho zabila ta ženština, a že ji policie nevypátrá, protože jsem jim o ní nepověděla.

Tak jsem pozvala vás — ale i vám jsem se bála říct pravdu. Doufala jsem, že když vám povím, že v tom figurovala jiná žena a její jméno, dokončíte případ, aniž byste musel vědět, že jsem tu noc Bernieho sledovala. Měla jsem strach, že když vám prozradím, jak to opravdu bylo, dojdete i vy k závěru, že jsem ho zabila já a předáte mě policii. A teď mě necháte zavřít. Oni mě pověsí! Já to vím! Vím to!“

Dostala nový záchvat, opět se začla šíleně kolébat ze strany na stranu.

„Š — š,“ tišil jsem ji. „Nikdo vás nezatýká. Š — š.“

Nevěděl jsem, co si z její výpovědi vybrat. Potíž s hysterkami spočívá hlavně v tom, že nelze rozlišit, kdy mluví pravdu a kdy lžou (mnohdy to samy nevědí), pokud nemáte informace odjinud.

Trpělivě jsem vyčkával, až se poněkud uklidní a poté jsem pokračoval: „Když jste zaslechla výstřel, byla jste mezi Bush a Pine na Jones. Dohlédla jste na roh Pine a Jones?“

„Ano. Jasně.“

„Spatřila jste někoho?“

„Ne — ne dokud jsem nedošla až k rohu a nepodívala se do Pine. Pak jsem viděla policistu sehnutého nad Berniem a dva muže, kteří k nim přibíhali.“

„Kde přesně byli?“

„Na Pine, východně od Jones. Neměli kabáty — jako by po zaslechnutí výstřelu vyběhli jen tak z domu.“

„Projížděl tam v tu dobu automobil? Před nebo po výstřelu?“

„Žádný jsem neviděla ani neslyšela.“

„Zbývá ještě několik nevyjasněných věcí, paní Gilmorová. Teď musím odejít. Prosím, nevycházejte z domu, dokud se vám opět neozvu.“

„Dobře,“ slíbila. „Ale — ?“

Na dotazy jsem neznal odpověď. Uklonil jsem se a vypadl z knihovny.

U domovních dveří mě přepadla služebná. V očích jí svítila dychtivá zvědavost.

„Nikam nechodte,“ utrousil jsem bezmyšlenkovitě, obešel ji a vykročil do ulice.

Vydal jsem se do Garford Apartments pěšky, protože jsem si musel v hlavě srovnat spoustu myšlenek, než se znovu setkám, lépe řečeno utkám, s apatií Cary Kenbrookové. A ačkoli jsem šel schválně pomalu, nebyly seřazeny zrovna v abecedním pořádku, když jsem tiskl zvonek. Vyměnila krepové černobílé šaty za ostře zelený sametový župan, ač její prázdný obličej loutky se nezměnil.

„Mám pár dodatečných otázek,“ vysvětlil jsem, když otevřela.

Vpustila mne bez pokynu či slova a opět mě zavedla do nepořádku obývacího pokoje.

„Slečno Kenbrooková,“ zeptal jsem se ještě než jsem usedl na nabídnutou židli. „Proč jste mi řekla, že v době Gilmorovy vraždy jste byla doma a spala?“

„Protože je to pravda.“ Nehnula brvou. „Spalajsem.“

„Takže byste zvonek u dveří nechala prostě vyzvánět?“

Musel jsem trochu přizpůsobit fakta. Gilmorová sice telefonovala, ale nakonec zvonění jako zvonění.

Vteřinu otálela.

„Nu — protože jsem ho neslyšela.“

Tohle baby bylo hotový kus ledu! Nebyl jsem s to si ji zařadit. Nevěděl jsem (a nevím to dodnes), zda se narodila s tvář profesionálního hráče pokeru, nebo byla velkolepě stupidní. Nechal jsem dohadů a přikročil k výslechu.

„Takže byste neodpověděla ani na telefon?“

„Nezvoni — nebo ne dost hlasitě, aby mě vzbudil.“

Uchechl jsem se — nuceně — protože Gilmorová mohla vytočit špatné číslo. Nicméně...

„Slečno, váš telefon tu noc zvonil ve dvě-třicet a dvě-čtyřicet,“ lhal jsem. „A zvonek u dveří nepřetržitě vyzváněl od dvou-padesáti až do tří, či o něco déle.“

„Snad,“ odtušila. „Nechápu, proč by se ke mně kdosi dobýval ve tři ráno.“

„Nic jste neslyšela?“

„Ne.“

„Ale byla jste tu.“

„Ovšem. Kdo to byl?“ prohodila netečně.

„Vezměte si klobouk,“ blafoval jsem. „Dole na ředitelství ho uvidíte.“

Pohlédla na svůj zelený župan a vykročila k ložnici.

„Asi bych si měla vzít i plášť,“ poznamenala.

Jistě, a nezapomeňte na zubní kartáček.“

Pomalu se obrátila a podívala se na mne. Na moment se zdálo, že ve velkých hnědých očích blýskne nějaký život — údiv či co — ale nic z toho nebylo. Zůstaly tupé a prázdné.

„Má to znamenat, že jsem zatčená?“

„Zatím nikoliv. Pokud však budete trvat na vaší pohádce, že minulé úterý ve tři ráno jste byla doma, mohu vám zaručit, že budete. Být vámi, vymyslel bych si něco pravděpodobnějšího.“

Zapomněla na plášť a vracela se nazpět — k židli mezi námi. Položila ruce na opěradlo a ještě se nahnula kupředu a zírala na mne, jako by mě předtím nezaregistrovala. Asi minutu jsme stáli a mlčky na sebe civěli, zatím co já se usilovně přemáhal, abych obličej udržel stejně bezvýrazný, jako byl její.

„Vážně si myslíte,“ zeptala se konečně, „že když Bernieho vraždili, já tu nebyla?“

„Mám spoustu práce, slečno Kenbrooková.“ Vložil jsem do hlasu veškerou přesvědčivost, již jsem byl schopen.

„Budete-li trvat na své výpovědi, dobrá. Ale prosím, neočekávejte, že tu budu stát a dohadovat se o její autentičnosti. Běžte si pro plášť.“

Pohodila rameny, obešla židli, o níž se opírala a klidně na ni dosedla.

„Nu, Stanovi to nebude vhod, leč ženy a děti mají přednost.“ Její hlas byl stále plochý a bez emoce. „V Coffee Cupu jsem byla do jedné. A šla jsem odtud přímo domů. Celý večer jsem popíjela víno, které mě pokaždé deprimuje. Takže jsem začla hloubat nad svou situací. S Berniem byl šlus a finance na pováženou. Prohledala jsem kabelky a kapsy — veškerou hotovost představovaly čtyři dolary. Měla jsem platit nájemné... svět mi připadal zatraceně černý.

Napůl opilá — tak jak jsem byla — jsem se rozhodla zaběhnout za Stanem, svěřit mu své potíže a požádat ho o půjčku. Stan je prima — vždycky ochotný pro mne zajít až do krajnosti. Kdybych byla střízlivá, nešla bych ho budit ve tři ráno, jenže tehdy mi to ani nepřišlo...

Ke Stanovi je to odtud jen několik minut. Šla jsem po naší ulici k Leaveworthové, a po ní k Pine. Ke křižovatce to bylo ještě nejmíň půl bloku, když jsem slyšela ránu. A z rohu Pine Street jsem spatřila poldu a ležícího muže přímo před domem, kde bydlí Stan. Stála jsem tam a váhala. Mezitím se okolo muže na chodníku sběhli čtyři muži. Šla jsem tedy k nim jako jedna ze zvědavců.

Byl to Bernie. Došla jsem tam, když polda komusi povídal, že je mrtvý. Pro mne to byl děsný šok — přece víte, jak taková věc člověka dokáže srazit.“

Kývl jsem, ač bych mohl přísahat, že v jejím chování, tváři či hlasu se žádný šok nejevil — stejně dobře mohla mluvit o počasí.

„Byla jsem fakt v šoku, nevěděla jsem si rady,“ pokračovala.

„Nenapadlo mě nic, než jít dál. Přešla jsem kolem Bernieho tak blízko, jak teď stojíte a zazvonila na Stana. Pustil mě dovnitř napůl svlečený. Jeho pokoje jsou v zadní části budovy, takže výstřel tam nedolehl. Nevěděl, že Bernie je mrtvý, dokud jsem mu to neřekla. Úplně ho to omráčilo. Řekl, že Bernie u něho seděl od půlnoci a před chvilíčkou odešel.

Pochopitelně se podívil, co tam dělám a tak jsem mu pověděla o mých strastech. Netušil, že s Berniem chodím, bylo to poprvé, co se dozvěděl, že jsme byli víc než jen přátelé... byl to právě on, kdo nás seznámil.

Stan měl plně gatě strachu, aby nevyšlo najevo, že Bernie u něho byl, protože by ho to dostalo do trablů — dělali spolu nějaký ne právě čistý kšeft — aspoň myslím. To je asi tak všechno. Stan mi dal něco peněz. Zůstala jsem v jeho bytě, dokud policie nevyklidila ulici. Nechtěli jsme se do něčeho zaplést. Nu, a pak jsem šla domů. Tak to bylo, fakt — na rovinu.“

Ač jsem odpověď znal, neodolal jsem, abych se jí nezeptal: „Proč jste to břímě nesvrhla ze svých beder už dřív?“

„Měla jsem strach, co by se stalo, kdybych vám pověděla, že Bernie mě pustil k vodě, a já, namazaná jak dělo, se znenadání octnu blízko místa, kde ho zabili! Kdybych si myslela, že jste mi prve uvěřil, pořád bych vám lhala dál, nebo to zatajila.“

„K vodě vás tedy pustil Bernie a ne naopak.“

„Och, ovšem,“ řekla lehce.

Zapálil jsem si Fatimu a tiše pokuřoval a dívka mne mlčky pozorovala jejíma velkýma telecíma očima.

V případě byly dvě ženy — obě dost nenormální: Vdova po mrtvém — abnormálně nervózní hysterka. Milenka — abnormálně citově otupělá. Každá měla důvod věřit, že ji zavrhl kvůli té druhé. Ve lhaní se shodovaly, a obě se vyskytovaly nedaleko místa zločinu, ač žádná nevypověděla, že se tam viděly. Dle jejich vlastních slov byly v oné době abnormálnější než jindy — Gilmorovou zmítala žárlivost, Cara Kenbrooková byla pod vlivem alkoholu.

Jak zněla odpověď? Každá z obou mohla Gilmora zabít, ale stěží obě — tedy pokud by spolu neuzavřely jakési bláznivé spojení, a v tom případě —

Náhle všechna fakta, která jsem nashromáždil — pravdivá i vylhaná — mi v hlavě klapla dohromady — do jedné jednoduché logické odpovědi!

Spokojeně jsem se usmál a jal se zaplňovat zbylé mezery.

„Kdo je Stan?“

„Stanley Tennant — pracuje pro město.“

Znal jsem jeho reputaci, a —

V hale zarachotil klíč.

Vstupní dveře se otevřely, zabouchly a mužské kroky se blížily k otevřeným veřejným pokojům. Vyplnil je vysoký hromotluk v tweedovém obleku — opálený muž okolo pětaticeti, či tak nějak, jehož světlovlasý atletický zjev kazily blízko sebe posazené, světlé oči s růžovými bělmy.

Hned mě spatřil. Zastavil se.

„Ahoj, Stane,“ pronesla dívka lehce. „Tento pán je z Kontinentální detektivní agentury. Právě jsem mu vyklopila, jak to bylo s Berniem. Chtěla jsem ho zabrzdit, leč nepovedlo se.“

Jeho vodnaté oči přeskakovaly sem tam mezi mnou a děvčetem.

Narovnal ramena a žoviálně se zasmál.

„A váš závěr?“ otázal se mě s podtextem ironie.

Cara si honem za tepla pospíšila s odpovědí.

„Dostalo se mi pozvání k projížďce na ředitelství.“

Tennant se bez varování sehnul, jedním hmatem uchopil židli a hodil ji po mně — sice ne prudce, leč nepředvídaně. Uhnul jsem, židli odrazil stranou — a koukal do ústí poniklovaného revolveru.

Zaměstnal mě vržením kusu nábytku a mezitím odkusil vyčaroval zbraň. Ráže .38. Tentýž kalibr použil i vrah.

Oteklym hlasem přikázal: „Ted' čelem vzad.“

Nastavil jsem mu tedy záda. Po těle mi šátrala ruka, zabavila mi pistoli.

„Dobrá,“ řekl. Otočil jsem se zpátky.

S revolverem namířeným na mě ustoupil k dívce. Svou pistoli jsem nikde neviděl, asi ji měl v kapse. Funěl jak lokomotiva, růžová bělma mu zrudla, na čele vystoupily provazce žil.

„Víte, kdo jsem?“ houkl.

Jistěže. Stanley Tennant, inženýr z městské technické sekce, jehož pověst je na pováženou. „Poslusen teorie, dle níž si má člověk, hledící do černého ústí, zachovat jasnou hlavu a udržovat konverzaci, kterážto mu poskytne jakési výhody (blíže nedefinované), žvanil jsem ostošest. Jste prý ten chlapík, co dodal regiment cvičených opic — chci říci svědků, kteří z loňského vyšetřování korupce ve vašem rezortu udělali komedii. Ano, pane, vím, kdo jste. A vím také, proč měl Gilmor takové štěstí, že dostal městské kontrakty při jeho nabídce jen o směšných pár dolarů nižší než konkurenti. Kdo by vás neznal? Vždyť vy jste onen chytrý junák, který — „

„Tak dost!“ zaječel. „Sklapněte hubu, jestli nechcete, abych vám trochu srovnal fasádu.“ Významně pohnul revolverem.

Nespouštěje mě z očí, poručil Care, aby vstala. Postavila se k jeho pravému boku. Obkročil ji, prsty levé ruky nahmatl výstřih jejího sametového župánku a škulbl, roztrhnul jí ho až k pasu.

„Tohle udělal on! Rozumíš, Caro?“ zavrčel.

Neodporovala.

Chytl okraj bezové košilky a rozerval ji jako župan.

„Udělal i tohle!“

Přikývla.

Krví podlité oči se bleskurychle kosými pohledy na její tvář ujišťovaly, že porozuměla. Byl ostražitý, nedal mi příležitost, abych se na našem sedánku mohl aktivně podílet.

Nato — s pohledem i zbraní upřenými na mne — dívka do netečné bílé tváře vrazil pěst.

S malým zakviknutím se po stěně svezla na podlahu. Její výraz však nedoznal změny. Seděla na koberci a pitomě koukala nahoru na Tennanta.

„Tohle ti také udělal on!“

Přikývla, vstala a vrátila se ke své židli.

„Celá věc bude vypadat následovně,“ řekl chvatně. Ostře mě pozoroval. „Gilmor v mém bytě v životě nebyl, Caro, nebyla jsi v něm ani ty. Tu noc, kdy byl zavražděn, jsi přišla domů krátce po jedné a už jsi z něj nevytáhla paty. Z vína, které jsi vypila, ti bylo tak zle, že sis zavolala doktora. Jmenuje se Howard. Domluvíme to s ním. Přišel o půl třetí a zůstal zde do půl čtvrté.“

Tenhle ten šmirák se někde doslechl, že měla s Berniem poměr. Přišel tě vyslýchat. Dobře věděl, že ho nezabila, ale začal ti činit všelijaké návrhy. Zahřej to dostatečně působivě, chápeš? Mohla bys třeba říct, že tě otravoval už několik měsíců — a dnes, když jsi ho odmítla, vyhrožoval, že tě obviní ze spoluúčasti. Nakonec tě chytil, roztrhl ti šaty, a když ses mu vzepřela, začal tě mlátit.

Měli jsme dohodnutou schůzku, a jak jsem přicházel, uslyšel jsem tvůj křik. Dveře bytu nebyly dovořené, tak jsem vtrhl dovnitř a tohohle chlapa odtáhl a odzbrojil, a držel ho v šachu do příchodu policie. Budeš si to pamatovat?“

„Ovšem.“

„Dobře! Ted' poslouchej: Až se policie dostaví, tenhle chlap jim bezpochyby vysype, co ví, a je docela možné, že nás sbalí zároveň s ním. Chci tedy, abys věděla, co by mohlo následovat. Myslím, že mám dost vlivu, abych nás dostal ven na kauci. V nejhorším případě brnknu právníkovi — obstará potřebné svědky. Tak se pokusím zařídit, aby našeho malého tlustého přítele nechali den či dva v chládku — budu potřebovat čas, abych proti němu něco zaranžoval — víš, myslím, že pár mladistvých prohnáných holek mu udělá reputaci, že by od něho pes kůrku nevzal. Chtěl bych vidět porotu, která by mu pak uvěřila.“

Chvilí uvažoval.

„Nu, co říkáte? Jak se vám to líbí?“ zeptal se triumfálně.

„Šašku!“ uchechtl jsem se. Jste groteskní.“

V duchu mi do smíchu moc nebylo. Navzdory všemu, co jsem o vraždě věděl — a navzdory tomu, že jsem ji prostě a logicky vyřešil, běhal mi mráz po zádech, kolena jsem měl jak z vaty a dlaně mokré potem. Setkal jsem se s lidmi, kteří se mě snažili falešně obvinít — neznám detektiva, jemuž by se to dřív či později nepříhodilo —, ale nikdy jsem si na to nezvykl. Celíte pak životně závažnému problému a nejistě budoucnosti, protože poroty bývají vrtošivé. A vy to víte! A i když vám zdravý rozum říká, že jste v bezpečí, přesto máte pocit, jako by vám po těle lezli mravenci.

„Caro, zavolej policii a pro všechny svaté to nepoplet!“ řekl Tennant.

Na okamžik k ní stočil hlavu.

Dělilo nás ne víc než pět stop.

Skočil jsem — ne rovnou na něho — kousek stranou. Pod paži mi vybuchl revolver. Udivilo mne, že necítím náraz. Připadalo mi, že kulka mě nemohla minout.

K druhému výstřelu nedošlo. Odrazil jsem se, sevřel pěst. Dopadla, jakmile jsem dopadl i já. Zasáhla ho vysoko na lící kosti, nicméně ho hodila pár kroků nazad.

Nevěděl jsem, kam se poděl revolver, v jeho ruce už nebyl. Neměl jsem čas ho hledat. Zatlačoval jsem ho —

nedovolil mu, aby se srovnal — držel se blízko, vyráží proti němu pěstmi.

Byl o hlavu vyšší, měl taky delší paže, nebyl však o nic těžší či silnější. Sem tam mi nějakou utřel, jak jsem do něj bušil, jistě mě musel zasáhnout, ale nic jsem necítil.

Vpracoval jsem ho do kouta, vmáčkl ho dozadu do rohu, což mu omezilo pohyb. Levičku jsem mu vrazil za tělo, abych si ho podržel, kde jsem ho chtěl mít a pak jsem ho začal zpracovávat pravou pěstí.

Moc se mi to líbilo. Na břiše neměl žádné svaly, po každém úderu bylo čím dál měkčí a povolnější. Mlátil mě do obličeje; zabořil jsem mu tedy nos do prsou a zabránil tím totálnímu zruinování své krásy. A mezitím jsem se zapřel o paty a vsolil mu další.

Náhle jsem si uvědomil, že Cara mi šmejdí za zády a připomněl si Tennantův revolver — spadl někde v místech, kde jsem na něho zaútočil. Nezamlouvalo se mi to, ale nemohl jsem s tím nic dělat — leda že jsem do úderu vložil víc váhy. Pomyslel jsem na svou zbraň, byla v některé z jeho kapes, ale žádný z nás neměl čas se po ní teď shánět.

Po příští šupě Tennantovi poklesla kolena.

Ještě jednou, utěšoval jsem se, a ustoupím, přišiju mu hák na nos a budu se dívat, jak padá.

Vítězného finále jsem se už nedočkal.

Něco mě praštilo do temene — já věděl, že to byl ten zatracený revolver! Uder nebyl dost silný, aby mě omráčil, leč mým svalům odebral páru.

A znovu!

Ani tohle klepnutí nebylo dost tvrdé, ač poranit lebku kusem železa nevyžaduje mnoho úsilí.

Příštímú dopadu jsem se pokusil vyhnout a nevyšlo to. Nejen že jsem ho přijmul, ale Tennant se mi vykroutil!

Stočil jsem se k děvčeti, jen abych slízl kovové klepnutí do hlavy a navíc Tennantovu pěst do ucha.

To byl konec.

Šel jsem k zemi zvadlý jak hadr — rváči takovému pádu říkají opuštěák. Oči jsem měl otevřené, jasnou mysl, ale nohy a ruce boj vzdaly, odmítly poslušnost.

Tennant z kapsy vytáhl mou pistoli, namířil na mne, ztěžka klesl do křesla a lapal po dechu, který jsem z něho vytloukl. Cara se též posadila a já — ujistiv se, že to svedu — trůnil uprostřed podlahy.

Ticho přerušil udýchaný hlas.

„Není to prima? Teď jsou tu i náležité známky boje. Podpoří naši výpověď.“

Jestli vám neuvěří, že jste se bil,“ navrhl jsem kysele, bolavou hlavu v dlaních, „vystrčte na ně pupek.“

„A vy jim ukažte tohle!“

Sehnul se, uštědřil mi jednu do zubů, až mi praskl ret a svalil jsem se na záda.

Popadl mě vztek, probudil k životu i ostatní části mého já. Vyskočil jsem. Tennant se zděšeně schoval za křeslo.

„Jen klid,“ varoval mě. „Moje povídačka bude fungovat, i kdybych vás měl zabít — možná bych ji tím dokonce vylepšil.“

Mělo to smysl. Stál jsem bez hnutí.

„Caro, zavolej policii,“ poručil.

Výšla z pokoje a zavřela za sebou. Vše, co jsem z hovoru zachytil, bylo přerušované mumlání.

Po deseti minutách se dostavili tři muži v uniformách. Ten-nanta znali — jednali s ním s respektem. Vyprávěl jim jeho pohádku důkladně okořeněnou výstřelem a popisem rvačky, a děvče vydatně přikyvovalo, kdykoli na ně bělovlasý seržant pohlédl. Tennant mu pak předal obě zbraně.

Nehájil jsem se, nic nepopřel, seržantovi jsem pouze oznámil: „Pracuji s detektivem-seržantem O‘Garem na jistém případě. Chci mu zatelefonovat a pak nás všechny tři vezmete k němu.“

Tennant protestoval. Ne že by tím mohl něco získat, ale jen proto, že se mu naskytla příležitost. Uniformovaný seržant zmateně koukal z jednoho na druhého — na mne s mým odřeným obličejem a rozbitými rty — na Tennanta s rudým otokem pod okem, kde přistála má pěst — a na dívku s podlitinou na tváři a oděvem rozervaným od pasu nahoru.

„Tohle je podivná záležitost,“ rozhodl nakonec. Jak se tak na vás dívám, patříte do vyšetřovny všichni — bez rozdílu. Běžte si zavolat,“ řekl mi a poslal se mnou dolů do haly jednoho ze své posádky.

Bylo něco před desátou. Zastihl jsem O‘Gara doma, když se chystal na lož.

„Vyčistíme případ Gilmorovy vraždy,“ vysvětlil jsem mu. „Potkáme se v soudní budově. Zavolel bys Kellymu, tomu pochůzkáři, který ho našel, a přivezl ho s sebou? Chci, aby se podíval na nějaké lidi.“

„Samo,“ přisvědčil a zavěsili jsme.

„Zelený Anton“, v němž policie odpověděla na Cařin telefonát, nás zavezl k soudní budově, kde jsme se odebrali do úřadovny kapitána detektivního oddělení. Službu měl poručík McTigh.

Znali jsme se, dobře jsme spolu vycházeli, ale já neměl politický vliv, měl ho Tennant. Nechci tím naznačovat, že McTigh by mu vědomě pomáhal v krivém obvinění. Stál jsem však proti asákovi městského inženýra, a věděl jsem, kam se váhy přikloní, vzniknou-li nějaké pochybnosti.

Hlava mi třeštila, bušilo mi v ní všude, kam mne děvče praštilo. Sedl jsem si, mlčel a choval hlavu, zatímco Tennant s Čarou Kenbrookovou — se spoustou detailů, jimiž neplýtvali na uniformované muže — rozkládali svou pohádku s náležitým vystavováním zraněných míst.

Tennant barvitě popisoval hrůznou scénu, s níž se jeho zrak setkal, když veden dívčíným křikem, vrazil do jejího bytu — vtom vešel O‘Gar. Tennanta poznal, vytáhl obočí a posadil se vedle mne.

„K ďasu, oč jde?“ šeptl.

„Nádherný svinčík,“ odvětil jsem také šeptem. „Pohled — v té poniklované bouchačce na stole je prázdná nábojnice. Dones mi ji.“

Pochybovačně si pohladil holou lebku, vyslechl si pár vět z Tennantova žvástu, šlehl po mně pomněnkovým očkem, přešel ke stolu a zvedl revolver.

McTigh se po něm ostře, tázavě ohlédl.

„Týká se to Gilmorovy vraždy,“ odušil a vyklopil bubínek.

Poručík se chystal cosi říct, ale rozmyslel si to, a O'Gar mi přinesl žádané.

„Díky.“ Vystřelenou nábojnici jsem pustil do kapsy. „Poslechni si tamtoho žvanila. Umí to zahrát přímo skvěle.“

Tennant pohádku vyšival jak školený vypravěč: „...Pochopitelně! Člověk, který si vůči bezbranné ženě dovolí takovéhle neodpustitelné jednání, je zbabělec... takže jakmile jsem mu sebral zbraň, nadobro ztratil kuráž. Párkrát jsem ho uhodil a vzdal se — padl na kolena a prosil, abych s tím přestal. Potom jsme zavolali policii.“

McTigh mě spaloval tvrdým mrazivým pohledem. Tennant ho přesvědčil. A nejen jeho — bělovlasý seržant a jeho muži na mne pohlíželi stejně. Zablikal ve mně plamínek podezření, že i O'Gar — s nímž jsem prožil desítky bouřlivých případů — by o mně zapochyboval, kdyby nebylo inženýrova květnatého dodatku o mých kolenech.

„Nuže, máte k tomu co říct?“ vyjel po mně McTigh. Tón jeho hlasu skrýval varování, že ať řeknu cokoliv, bude to vcelku zbytečné plýtvání dechem.

„K této vysněné představě nemám co dodat,“ odvětil jsem stručně. „Tehle nesmysl mě nezajímá — mým zájmem je vyšetřit Gilmorovu vraždu.“ Obrátil jsem se na O'Gara. Je zde ten pochůzkář?“

Detektiv-seržant šel ke dveřím a křikl: „Hej, Kelly!“

Kelly vešel — mohutný vzpřímený muž s ocelově šedými vlasy a masivním inteligentním obličejem

„Vy jste objevil Gilmorovo tělo?“ položil jsem mu nevinnou otázku.

„Ano.“

Ukázal jsem ke Care Kenbrookové.

„Viděl jste ji někdy dříve?“

Pečlivěji studoval šedýma očima.

„Nevzpomínám si,“ odvětil.

„Když jste u Gilmora stál, či ho prohlížel, šla po ulici a vešla do domu, před nímž Gilmor ležel?“

„Ne.“

Vyňal jsem z kapsy prázdnou nábojnici a postavil ji na desku stolu.

„Kelly,“ otázal jsem se, „proč jste Gilmora zabil?“

Kellyho pravice sáhla pod kabát — po zbrani na boku.

Skočil jsem po něm.

Někdo mě uchopil za krk. Kdosi mě třískl do zad. McTigh mi mrštil pěst do tváře a minul. Někdo mi podkopl nohy — tvrdě jsem dopadl na zem — na mě muži.

Když mě škubnutím postavili opět na nohy, Kelly stál u stolu, v ruce vážil služební revolver. Šedé oči se setkaly s mým pohledem. Nato si odepnul odznak a se zbraní jej položil na stůl.

„Byla to nešťastná náhoda,“ řekl prostě.

Konečně těm ptáčkům, kteří mnou cloumali, začínalo svítat, že jim asi ušla hlavní část dramatu — že snad nejsem maniak. Tlapy ze mě odpadaly, jak se pozornost přenesla ke Kellymu.

„Byl jsem tu noc na my obvyklý obchůzce,“ začal vyprávět zvolna a vyrovnaně. Jeho zrak nikdy neuhnul, nikdy se nezakalil. Rozvážný člověk — a nešťastný.

Jak jsem obešel roh z Jones do Pine, viděl jsem muže — uskočil z domovních schodů zpět do zádveří. Lupič, řek jsem si, a k tomu v mém rajónu. Zádveří bylo cihlové, hluboké a temné, a viděl jsem tam cosi, co vypadalo jako chlap, ale jistě jsem si nebyl.

Hej, vy tam, vylezte ven, křikl jsem, ale nedostal jsem odpověď. Výtah jsem zbraň a šel jsem do schodů. Pak jsem viděl, že se pohnul — vycházel ven. A já zakopl o schod. Padal jsem na nos, zbraň spustila a zasáhla ho. Byl už venku, a jak do něj kulka narazila, ohnul se v pase a skutálel se ze schodů dolů na chodník.

Když jsem se naň ho podíval, zjistil jsem, že je to Gilmor. Znali jsme se, vždycky mně říkával Máte se? — proto se asi schoval, když mě viděl přicházet vod toho rohu. Asi nechtěl, abych ho spatřil vycházet z baráku, kde bydlí pan Tennant — nejspíš si myslel, že si dám dvě a dvě dohromady a budu o tom povídat.

Neříkám, že to byla správná věc, že jsem lhal, ale nechtěl jsem nikomu uškodit. Byla to nešťastná náhoda — a on byl člověk se spoustou vlivných přátel. Náhoda či ne, stál jsem před možností, že mě propustějí a snad i zadrátujou. Tak jsem to pozměnil — jak, to už víte. Přizpůsobil jsem výpověď tak, abych nikoho neohrozil a rozhod jsem se, že kdyby pro tu vraždu někoho zatkl a vypadalo to s ním zle, vylezu s přiznáním. Howie, v my skřínce najdeš výpověď — napsal jsem ji pro případ, že by se mi něco stalo — takže nikdo nebude neprávem vobviněnej.

Proto jsem byl nuceně říct, že jsem tady tu dámu nikdáv neviděl. Viděl jsem ji — zašla do domu, z kterého vycházel Gilmor než se stalo to, co se stalo. Nemoh jsem to říct, abych ji nevystavil podezření, tak jsem lhal. Kdybych byl měl víc času, byl bych to vymyslel líp, jenže ten jsem neměl — musel jsem myslet rychle. Každopádně jsem rád, že to skončilo.“

Kelly s uniformovanými policisty z úřadovny odešli, zbyl tam jen McTigh, O'Gar, Cara Kenbrooková, Tennant a já. Tennant se na mne zubil a jal se horempádem omlouvat.

„Doufám, že dovolíte, abych vám dnešní nedorozumění uhradil. Víte, jak to je, když se někdo, na kom vám záleží, octne v bryndě. Řeknu vám, kdybych si myslel, že tím Care pomůžu, klidně bych vás byl zabil. Proč jste mi neřekl, že není na seznamu podezřelých?“

„Nemohl jsem, protože jsem vás dva skutečně podezíral. Vypadalo to, že vinen je Kelly, avšak oba jste si počínali tak, že jsem o něm začal pochybovat. Ze začátku to bylo komické — vy jste se domníval, že to udělala ona, a ona se zas

domnívala, že vy, ač byste bez váhání přísahali na oboustrannou nevinu. Zakrátko to už nebyl žert. Zahnal jste to moc daleko.“

„Jak‘s zjistil, že to byl Kelly?“ vyzvídal O‘Gar.

„Slečna Kenbrooková šla směrem na sever po Leavenworth. Byla v polovině mezi Bush a Pine, když zazněl výstřel. Nikoho nezahlédla, ani auto, dokud nedošla k rohu Pine. Paní Gilmorová šla po Jones, a když se rána ozvala, byla od místa přibližně stejně daleko a také nikoho nespatriřila, dokud se nedostala k Pine Street. Kdyby byl Kelly říkal pravdu, byla by ho viděla na Jones, — přece vypovídal, že roh obkroužil až po zaslechnutí střelby.“

Gilmora mohla zabít každá z žen, sotva však obě. Pochyboval jsem, že by ho ta či ona stačila zabít a zmizet, aniž by se střetla s Kellym či tou druhou. Uvaž! Co jestli mi obě řekly pravdu — co pak? V tom případě zbývala jediná možnost — Kelly. Kelly musel lhát! Stejně byl logickým podezřelým — byl nejbliž k zavražděnému v momentě, kdy vyšel výstřel.

A navíc to podpořil svým zápisem, v němž o slečně Kenbrookové — kterou ve tři ráno nechal projít, aniž ji zastavil a vyslechl — není ani zmínka; nota bene, když mířila k domu, na jehož chodníku ležela čerstvá mrtvola. Vycházelo to, jako by věděl, kdo vraždu spáchal. A tak jsem na něho ušil boudu s prázdnou nábojnicí — jako že tu jeho zahodil a já ji našel. Vyvedl jsem ho z klidu, v rozčilení si honem nevzpomněl, co s ní vlastně — „

Do vysvětlování vpadl sonorní hlas poručíka McTigha.

„Co s tím obviněním z pokusu o znásilnění a napadení?“ zeptal se s decentně odvráceným pohledem. Všichni se k němu obrátili, včetně mne.

Tennant si rozpačitě odkašlal.

„Er — ach — s ohledem na to, jak se věci vyvinuly a s přihlédnutím k citům slečny Kenbrookové, která zajisté netouží vidět své jméno v tisku ve spojitosti s vraždou známé osobnosti, navrhuoval bych, aby se od obžaloby upustilo.“ Široký úsměv sklouzl z poručíka ke mně. „Vždyť se zatím nenapsal ani protokol, že ano.“

„Přinuť toho halamu, ať vyloží karty,“ bručel mi do ucha O‘Gar. „Nedovol mu, aby obžalobu stáhl.“

„Ovšem, bude-li slečna Kenbrooková souhlasit,“ mumlal McTigh pozoruje mne koutkem oka, „myslím — „

„Pakliže každý z vás vyrozuměl, že celá ta záležitost s napadením byla holým výmyslem,“ pravil jsem, „a policisté, kteří byli přítomni, se tady shromáždí a pan Tennant se slečnou jim vyloží, že lhal, jsem ochoten nechat to plavat. Bez tohoto zadostiučinění nedovolím, aby se to ututlalo.“

„Nebud‘ blázen!“ šeptl O‘Gar. „Přitáhni šroub!“

Zavrtěl jsem hlavou. Nemělo smysl nadělat přehršlí trablů sobě a ještě jiným lidem — a co když pak Tennant s pomocí podplacených svědků své povídačky dokáže...

Policisté byli tedy znovu svoláni a tentokrát si vyslechli pravdivou verzi.

Posléze Tennant, děvče a já jsme společně, jako staří přátelé, kráčeli chodbami k východu. Tennant mě nanovo otravoval nabídkami, že mi naše večerní extempore uhradí.

„Musíte mi dovolit, abych se s vámi vyrovnal!“ vnucoval se. Je to jen správné!“

Zanořil ruku do pláště a vytáhl naditou peněženku.

„Dovolte mi, prosím — „

V tom šťastném okamžiku jsme scházeli širokým kamenným schodištěm k chodníku — bylo to asi šest či sedm schodů.

„Ne, prosím. Dovolte mi — „

Byl na druhém stupni odshora, když jsem po něm hrábl.

Složil se dole do poněkud splihlé hromady.

Nechal jsem jeho milou s prázdnou maskou totálního idiota, aby na něho dohlédla a uspokojeně krácel k náměstí Portsmouth a k restauraci, kde mají vysoké šťavnaté stejky.

ANĎEL Z DRUHÉHO PATRA

Carter Brigham — v přehledu obsahu populárních časopisů Carter Webright Brigham — se uleknutě vzbudil, přecházeje z limbu do plného vědomí tak náhle, až zapochyboval, že ho ze spánku vytrhlo cosi zvnějšku.

Měsíc nevyšel, jeho byt byl v zadní části budovy, kam nepronikal odraz pouličního osvětlení a byla v něm tma, že si neviděl ani na vlastní palce u nohou.

Asi se mu něco zdálo, ale přesto zadržel dech, nehnutě ležel a napínal uši. Skoro vzápětí k němu dolehl zvuk z vedlejšího pokoje — snad opakování toho, co jej vzbudilo: kradmé šoupnutí chodidla po parketách. Moment ticha, a židle škrábala o podlahu, jako by o ni zavadila holeň. Opět ticho, a pak slabé zašustění jakoby látky na drsné tapetě zdi. Záblesk baterky.

Carter Brigham nebyl zbábělec ani hrdina, nicméně nebyl ozbrojen a v bytě nebylo nic, čím by se mohl bránit, leda snad dvojice svícňů — v nebezpečí ne tak docela marné zbraně — jenže ty stály na komodě v sousedním pokoji, odkud ony neopatrné zvuky vycházely.

Kdyby ho bylo probralo slaboučké šamoření, či pouhý dech, hluk, jemuž se neubrání ani ten nejschopnější lupič, Carter by byl zůstal raději v posteli a pokusil se ho zastrašit křikem. Nebyl by přehlédl, že při střetu v uzavřeném bytě bude ve výhodě spíš na vše připravený lump než on.

Tento vetřelec však nadělal spousty hluku, dokonce zakopl o židli — při práci se projevoval jako babral. Ze by mohl být stejně nebezpečný jako zkušený profík to muži v posteli nepřišlo na mysl. Byl spisovatel a příčina nejspíš vězela v napínavých příbězích, jež psal. Jeho papíroví zlodějíčkové nebyli žádní vrahouni, pokaždé byli poměrně neškodní, lehce zdolatelní. A protože neznal přísloví, že často opakovaná lež je pravda, postupem času své teorii uvěřil, pokládaje

ji za doložený fakt.

Každopádně své sportovní tělo vymotal z pokrývky a bosky se tiše plížil k otevřeným dveřím a do sousedního pokoje. Vedle veřejí zaujal pozici zády ke stěně a čekal.

Místnost, do níž se přesunul byla stejně černo-černá jako ta, již opustil. Stál tedy nehybně, dýchal mělce otevřenými ústy a vyčkával, až se veřelec prozradí.

Jeho trpělivost nebyla zdaleka vyčerpaná, když se lupič zase pohnul — hlasitě — a nato proti světlejšímu obdélníku okna rozeznal stín lidské postavy plížící se směrem k němu. Stín přešel kolem okna, pohltila ho sametová temnota.

Carter, svaly napjaté, se nehýbal do okamžiku, kdy předpokládal, že zloděj došel k místu, kde nestojí žádný kus nábytku. Pak rozpráhnul paže s nataženými prsty, se vrhl vpřed a málem postavu minul. Vrazil do ní ramenem — oba buchli na podlahu. Cítil závan vzduchu, na hrdlo mu zatlačilo předloktí, tisklo ho k zemi. Odtrhl ho a dostal ránu do tváře. Obtočil paži okolo lupičova těla a volnou pěstí mu to oplatil. Kutáleli se přes celou podlahu, až je zastavily nohy masivního stolu — s lupičem nahoře. S divokým potěšením z vlastní síly, neboť zápas mu ukázal, že je ve značné převaze, se vypnul, vrazil protivníka do tvrdého dřeva.

Nato mu do těla zasadil pěst, vyškřábal se na kolena a šátral po hrdle. Stiskl a zjistil, že sok se nebrání — nehýbe se.

Carter se vítězně uchechtl, vstal a rozsvítil.

Na podlaze byla dívka.

Byla v bezvědomí, zpola ležela, zpola se hrbila proti dřevěné noze, kam ji srazil.

Tichá, zhroucená postavička v přiléhavém černém oděvu, z nějž byl urván rukáv. Krátké rozhozené kaštanové vlasy rámovaly obličej bílý jak plátno, v němž zvolna opuchaly rudé odřeniny. Jedna paže spočívala na podlaze, druhá podél boku. Jednu nohu měla nataženou, druhou složenou pod tělem.

V rohu ležel její černý baret a nedaleko něj malý hasák, jímž si vynutila vstup.

Okno u nouzového požárního žebříku — na noc vždy zamknuté — bylo dokořán a z rámu nakřivo visela zástrčka.

Mechanicky a metodicky — neboť Carter byl donedávna novinářským reportérem a lekce dlouhých roků se nedaly odnaučit v několika týdnech — jeho oči sbíraly detaily a předávaly je mozku, zatímco se snažil přemoci zmatený úžas.

Po chvíli se sebral, přiklekl k dívce a nahmatal puls. Byl pravidelný, ačkoli nejevila žádné známky života. Zvedl ji ze země a přenesl na kožený gauč. Z koupelny přinesl malý ručník namočený ve studené vodě a ze sekretáře brandy. Opatrně se dotýkáje odřených míst jí otřel obličej, mezi rty jí nakapal trochu brandy a konečně se jí zacukala víčka a vzdychla.

Posléze otevřela oči, nechápavě se rozhlédla a učinila pokus se posadit. Jemně jí stlačil hlavu zpátky.

„Radši ležte — dokud vám nebude lépe.“

Zdálo se, že ho vidí poprvé a uvědomuje si, kde je. Setřásla jeho dlaň, sedla si a nohy spustila na podlahu.

„Tak jsem to zase prošvihla,“ pronesla, snažíc se o nenucenost. Moc jí to nevyšlo, z podtónu vyznělo trochu hořkosti. Vzhlédla k němu.

Měla dlouhé, poněkud šikmé zelené oči se žlutými tečkami, bez jejichž měkkého světla by navzdory hladkému uspořádání rysů vypadala dost nevrlé.

Carter se podíval na opuchlou tvář, kde kotníky jeho ruky zanechaly vizitku.

„Je mi líto, že jsem vás uhodil,“ omlouval se. „Přirozeně jsem myslel, že jste muž.“

„Zapomeňte na to,“ odtušila studeně. „To patří k věci.“

„Nicméně — „

„Och, nechtě toho! Nic to není. Jsem v pořádku.“

„To rád slyším.“

Pohled mu padl na bosé nohy a šel si do ložnice pro župan a trepky. Dívka ho mlčky pozorovala, když se vracel, rty vzdorně sevřené.

„Co kdybychom si popovídali?“ Usmál se a přitáhl si židli. „O vás?“

Krátkce se zasmála. „Bylo by to dlouhé povídání, a za pár minut sem stejně vtrhnou poldi. Neměla bych dost času — „

„Policie?“

„A ne?“

„Ale já je nezavolal. Nebo bych měl?“

„Bůhví!“ Rozhlížela se po pokoji a pak přímo do jeho očí. Jestli myslíte, že si hodlám svobodu kupovat“ — hlas mrazivě řezal — jste vedle!“

Jistě že ne. Proč jste se sem vloupala?“

„Pán je celý žhavý slyšet ubrečený životopis?“ posmívala se. „Nu, zde je: Při posledních džobech jsem měla děsný pech a musela jsem všeho nechat a zašít se pěkně hluboko. Tak hluboko, že jsem už dva dny neměla co jíst.“

Představovala jsem si, že udělám nějaký džob, abych odtud na čas zmizela. A dopadlo to takhle! Byla jsem z hladu skoro jak opilá — proto ten zbytečný rámus. Ale i tak,“ pohrdavě se zasmála — „mít u sebe bouchačku, nikdy byste mě nedostal.“

Carter vyskočil.

„V lednici je nějaké jídlo. Povídání odložíme, až se najíte.“ Z vypáčeného okna se ozvalo zaklení. Oba se k němu stočili. V rámu vězel podsaditý brunátný muž v modrém seržovém obleku, na hlavě černý tvrdák. Přehodil tlustou nohu přes parapet, s těžkopádnou medvědí čílostí vtáhl druhou a byl uvnitř.

„Vida, vida!“ Přívětivá slova vyšla z odulých rtů pod krátce zastříženým šedivým knírem. „Esli to není naše stará známá „andílek Grace!“

„Cassidy!“ vyjekla ochable a nato se stáhla do mrzutého stoicismu.

Carter k cizinci váhavě pokročil.

„Co— „

„Je to okay!“ ujistil ho příchozí a ukázal mu vyleštěný odznak. „Detektiv-seržant Cassidy. Šel jsem kolem a na vašem požárním schodišti jsem zahlídl nějaké stín. Rozhod se počkat, až vylezou a lapnout je s ukradeným zbožím. Čekání mě už nebavilo, tak jsem se přišel podívat, co tu jako dělají takovou dobu.“

Žoviálně se na děvče usmál.

„A hle, vono se ukáže, že je to sám náš anděl! Jdem, holka, čeká tě projížďka.“

Odevzdaně se zvedla, učinila k detektivovi dva krůčky, když Carter zvedl dlaň.

„Počkejte! Nemůžeme se nějak dohodnout? Nechci na tuto dámu podat stížnost!“

Cassidy koukal z děvčete na Cartera a zase zpátky, a odmítavě zavrtěl hlavou.

„To nejde! Grace je stíhaná pro několik loupeží. Esli ji obviníte či ne, nečiní žádné rozdíly — půjde sedět za několik jinejch hříchů.“

Děvče souhlasně kývlo.

„Díky, bráško,“ řekla Carterovi s nepříliš vydařeným pokusem o žert. „Oni po mé společnosti zřejmě děsně touží. Nemůžou se beze mne obejít.“

Carter nemínil ustoupit bez boje. Bohové opravdové hochštaplery z masa a krve neselávají spisovatelům detektivek každý den, nedoručují jim je rovnou do bytu. Musí to nějak... Děvče v sobě musí chovat materiál ke stovkám námětů — přemýšlel — a tisíce výrazů zlodějského žargonu. Přece se takového zdroje nevzdá! I její krása byla určitým přínosem, ne?

Hleděl na ni, na odřená místa, která jí na hladké pleti zanechala jeho pěst a probudil se v něm mužný ochranný pud.

„Nemůžete to nějak zařídit?“ zeptal se. „Nemohli bychom se domluvit tak, aby se obžaloby — ech — neoficiálně na čas odložily?“

Cassidyho silná obočí věštila bouři a brunátný obličej potemněl.

„Pokoušíte se mě — „

Umlkl a malá černá očka se zúžila k bodu, kdy skoro zmizela.

„Tak dál! Jen pokračujte!“ štkl.

Podplácení, říkal si Carter, je povážlivá věc a obzvlášť, kde se jedná o představitele zákona. Zákon se nedá jen tak lehce obejít a překroutit. Hodit do jeho gigantické mašinerie pár kousků zeleně potištěných papírků a očekávat, že se odchýlí od svého kurzu, je přinejmenším bláznovství.

Přesto se zákon, jak jej reprezentoval tlustých v utahaném volném obleku, zdál být méně striktní, shovívavější — jako by se zlidštil do aspektu člověka, který má jisté nedostatky a chyby. Zákon právě teď koukal malými černými očima, které — ač usazené ve tváři policejního důstojníka — chtivě svítily.

Carter váhal, hledaje slova, do nichž by svou nabídku atraktivně zabalil, leč detektiv ho sám zbavil nutnosti subjekt vybrousit.

„Hleděte, pane,“ děl otevřeně. „Já vás chápu. Abych byl férovej — nemyslím, že ta holka stojí za to, na kolik by vás přišla.“

„Nakolik?“

„No, vím, že je na ni vypsána vodměna — čtyři sta dolarů.“

Čtyři stovky! Honorář za deset povídek! To bylo daleko víc, než očekával... ale vzato kolem a kolem, mohl by z ní dostat materiál mnohonásobně vyšší hodnoty...

„Dobře!“ řekl. „Čtyři sta!“

„Prr!“ Cassidy zahřměl. „Tým nic nezískám! Zač mě máte? Dyž ju předvedu, dostanu to samý a navejš kredit k povýšení. Co by v tom byl kčertu za smysl, abych ju pustil, a kdyby se to proláklo, riskoval, že mě zavřou taky?“

Carter uznal právoplatnost detektivova přístupu k věci.

„Pět set,“ zvýšil nabídku.

Cassidy důrazně vrtěl hlavou.

„Řeknu vám na rovinu, že za mň než za tisícovku bych se toho nedotkl — a to byste byl pěkný trouba, kdybyste za nu vyhodil takovou částku! Je to bystrá holka, to teda je, ale svět je plnej chytřejch holek a přišly by určitě na mň.“

„Tisíc si nemohu dovolit,“ namítl zvolna Carter. V bance měl jen o pár dolarů víc.

Zdravý rozum ho varoval, aby se kvůli dívce nadobro nezruinoval, varoval ho, že za její svobodu by i těch pět set bylo krokem za hranici racionálního jednání.

Přiznal si porážku. Zvedl hlavu, aby Cassidymu řekl, že si děvče může odvést — když mu oči sklouzly k objektu smlouvání. Stále zápasila, aby si k svému osudu zachovala postoj ironické indifferencie a nasadila bezstarostný úsměv, ač vyzývavě zvednutá ramena poklesla a brada se nekontrolovatelně zachvívala.

Při pohledu na tyto známky bázně a žalu se diktát rozumu vypařil.

Aniž si toho byl plně vědom, Carter se slyšel, jak říká: „Mohu jít až na sedm set padesát. Výš už ne.“

Cassidy bryskně potřásl hlavou, leč koutek spodního rtu stiskl mezi zuby, čímž odmítnutí odňal konečnou platnost.

Dívka se díky jeho nerozhodnosti probrala z letargie, impulzivně mu položila dlaň na paži, dodávajíc ke svodům mamonu váhu své osobnosti.

„Hleděte Cassidy, mějte srdce — dejte mi šanci! Reputace máte dost i beze mne!“

Cassidy se náhle rozhodl. „Vím, že pro změnu ze sebe dělám troubu já, ale okay, tak mi ty prachy dejte.“

Carter sáhl do zásuvky pro šekovou knížku a Cassidy se znovu vzepřel, žádaje hotovost — nebo nic. Nakonec se dal přemluvit a šek přijal.

U dveří se obrátil a pohrozil Carterovi tlustým ukazovákem.

„Pamatujte si,“ pronášel výhružně. Jestli ten šek nebude proplacenej, přibiju vás, i kdybych si měl něco vymyslet!“

„Ujišťuji vás, že bude,“ opáčil Carter.

Nebylo pochyb, že Grace je pořádně vyhládlá. Vrhla se na jídlo jako vlk — salám, rohlíky, salát, moučník a káva, jež před ní postavil, v ní rychle mizely. Pokud jedla, nechal ji v klidu, protože jídlo ji zcela zaměstnávalo, a sám chvatně plánoval, jak by ji

- této příležitosti — nejlépe využil.

U kávy a cigarety se dívka poněkud uvolnila a přemluvil ji, aby mu vyprávěla o sobě, o svém životě. Z jejího chování však jasně vysvítalo, že k němu přílišnou důvěru nemá. Měla se před ním na pozoru — ani to nezastírala. Podle toho také vypadal její příběh — byl stručný a bez podrobností.

„Táta se jmenoval John Cardigan, ale říkali mu John Krabička kvůli jeho zvyku nosit nářadí v nenápadné škatuli od bot. Byl to ten nejlepší zloděj pod sluncem. Na matku si moc nepamatuju. Umřela nebo odešla, či co, když jsem byla mrňous a táta o ní nerad mluvil.

Měla jsem dobrou výchovu — myslím kriminální. Byl tam táta — profesionál — úplný kouzelník. A můj starší brácha Frank — teď si právě kroutí trest v Deer Lodge. Ten by dokázal rozpárat kasu i otvírákem na konzervy. Od nich a jejich gangu jsem dostala pěkně důkladné vzdělání. Tedy do určité míry — teoretické.

Starala jsem se o domácnost, všechno šlo fajn. Táta i Frank mě rozmazlovali, dávali mi všechno, nač jsem si vzpomněla, až tátu jedné noci ve Filadelfii zastřelil noční hlídač. A pak, o několik týdnů později, Franka nachtali při nějaké vloupačce v Montaně. A byla jsem nahraná. Moc jsme nenašetřili, to víte, lehce nabyl — lehce pozbyl, a co bylo, spolkl Frankův právník. Prý že ho dostane ven, ale nevyšlo to. Nachtali ho při činu a šel za mříže.“

„Kde jste se naučila mluvit tak spisovně?“ „Hodně jsem četla a táta na to dbal. Vám to vadí?“

Tak tolik co se tyče žargonu spodních vrstev, myslel si Carter. „Ne, jistěže ne.“

„Potom jsem se o sebe musela starat sama. Měla jsem volbu — buďto se živit tím, co mě naučili, nebo šlapat ulice. Och, nemusela jsem zrovna dělat šlapku — znala jsem dost chlápů, kteří byli ochotni si mě vzít. Tohle je ale hnusný způsob, jak přežít. Nechci, aby mě někdo vlastnil — jak kus nábytku!

Možná si říkáte, že jsem si mohla sehnat práci někde v obchodě nebo fabrice, či kde. Děvče bez zkušeností, bez praxe však nikdo nechce. To zaprvé. A zadruhé — poldi ve městě věděli, kdo byl můj táta, a i kdybych si práci našla, mysleli by, že tam jsem jako špeh pro gang.

Když jsem to promyslela, rozhodla jsem se, že to zkusím v tátově linii. Zpočátku to šlo snadno. Znala jsem všechny figle, uvést je do praxe byla hračka. A pomáhalo i to, že jsem děvče. Párkrát mě sice chytli, ale vždycky mi uvěřili, když jsem řekla, že jsem se tam dostala omylem, že jsem zabloudila.

Být děvčetem má i nevýhody. Jako jediná aktivní zlodějka jsem byla nápadná a netrvalo dlouho, někdo mě udal a poldi věděli, kdo jsem. Znovu mě dvakrát nachtali, měla jsem však dobrého právníka. Nemohli nic dokázat a tak mě pustili. Ale nezapomněli!

A pak se mi na paty pověsil pech. Udělala jsem nějaké džoby, které mi mohli přišít a začli po mně pořádně pátrat. A aby to bylo ještě horší, ranila jsem city několika chlápů, kteří mě chtěli dostat do postele — začli se mstít, říkali, že jsem nadutá, že se nad ně vytahuju. Roztrousilo se to, a lidi, kteří by mi byli mohli pomoci, se ke mně neznali.

Takže jsem se skrývala nejen před poldy! Musela jsem se schovávat před půlkou grázlů ve městě ze strachu, že na mne ukážou prstem — předhodí mě bejkům. Ty žvásty o cti mezi zloději jsou fakt jen žvásty. V New Yorku se na čest moc nedá.

Nakonec to bylo tak zlé, že jsem se nemohla ukázat ani v mém pokoji, kde byl celý zbytek mé hotovosti a šatstvo. Na druhém konci města jsem měla náhradní pokoj. Byla jsem tam zavřená jako v kleci, přes záclonu koukala na poldy, kteří ten barák pozorovali, a věděla jsem, že jestli se ukážu, je se mnou šlus.

Nedalo se to snést už proto, že jsem tam neměla žádné zásoby a nemohla se spojit s nikým, komu bych mohla věřit. Tak jsem dnes v noci podstoupila ten risk a vylezla na střechu s úmyslem vlézt do prvního slibného bejváku, abych našla něco k jídlu a pár pětáků na cestu z města.

No, a vybrala jsem si tenhle, což můj příběh přivádí do přítomnosti.“

Odmělčela se. Ukosem ho pozorovala, jako by chtěla vyčíst, co se mu mele v hlavě, a Carter si v mysli obracel vyslechnutý příběh a obdivoval jeho literární potenciál.

„Nu, starý brachu, nevím, jak se jmenujete. Už jsem vás však varovala, že nic nekupuju.“

Cartera to rozesmálo. „Andílek Grace, ta přezdívka vám sedí — seslala mi vás asi nebesa,“ řekl a dodal kapánek sebevědomě: Jmenuji se Brigham — Carter Webright Brigham.“

Schválně učinil pauzu.

„Snad ne ten spisovatel?“

Ona o něm ví! Ví, kdo je! Zářil na nijak měsíc v úplňku; jeho spisovatelská kariéra nebyla tak dlouhá, nedosáhl dosud stupně slávy, kdy by každý znal jeho díla, jeho jméno.

„Vy jste ode mne něco četla?“ zeptal se, radostí bez sebe.

„Och, ovšem. V časopise Warner's Jed pouze pro jednoho a Dohodu. V National, Nemesis, s.r.o., a nějaké povídky v Cody's“

Její hlas zněl obdivně i bez uvedených detailů a obdiv v jejím zraku potlačil odtazitý chlad. Nebylo pochyb, že se jí jeho příběhy skutečně líbily.

„Tak vidíte,“ smál se. „Peníze, co jsem dal Cassidymu, jsou investice do zlatého dolu. Vaše zážitky se budou psát samy. Časopisy je spolknou jak malinu!“ Zdálo se však, že jeho čistě profesionální zájem jí nečiní žádné potěšení, naopak, v jasné zeleni očí se objevily stíny.

Carter je intuitivně postřehl. Chvatně dodal: „Asi bych to udělal i kdybyste mi nic neřekla — nemohl jsem ho nechat, aby vás odvezl a zavřel do vězení.“

Na to se skepticky ušklíbla, ač oči se vyjasnily.

Jak krásné,“ podotkla, „ale jen odtud-potud. Nezapomínejte, že Cassidy není jediný, kdo po mně pase. A taky že tím, že jste mi pomáhal, se můžete dostat do pěkného maléru.“

Carter sestoupil opět na zem.

„Pravda. Musíme vymyslet, co dál.“

„To vám můžu říct hned teď — vypadnu z města! Zná mě tu příliš mnoho lidí, uštvali by mě, a dřív či později... Nu, což! A jiná věc: Cassidymu můžete věřit jen do chvíle, než peníze utratí — to nepotrvá dlouho. Možná je už utrácí u karetního stolu. Jakmile bude plonk, přijde znovu. Na vás nemůže — prozradil by se, jenže jestli zůstanu ve městě, kde mě může najít, sbalí mě, pokud mu nedáte víc. To by nemělo konce — snažil by se mě přes vás najít, a vy byste platil a platil. Pro mne není jiný únik, než vypadnout — a hezky zčerstva.“

„Dobře. Vybereme tedy nějaké bezpečné místo poblíž, kam byste se mohla uchýlit ještě dnes. Zítra za vámi zajdu a zařídíme něco trvalého.“

Než vypracovali přijatelný plán, vyšlo slunce.

Carter se stavil v bance hned po otevření a vybral z konta celou hotovost krom šeků, které již odeslal, včetně šeku pro detektiva-seržanta. Grace bude potřebovat peníze na jídlo, cestovné a oblečení, neboť si byla jistá, že její byt je pod dozorem.

Carter jí přivolal taxi, aby si zajela koupit oblečení, které policie nezná — prostě jiný styl. Potom si měla najmout další taxi, aby ji odvezlo k železniční stanici za městem, protože se obávali, že detektivové sloužící na městských stanicích by ji mohli poznat i v novém ošacení. Na té vzdálené stanici sedne na vlak k malému městečku, kde se sejdou.

Carter za ní přijede příští den.

Když se loučili, odložila skořápku světáckého cynizmu a pokusila se mu vyjádřit svůj vděk.

V rozpacích opakušoval její vlastní slova: „Och, nechť toho! To nic!“

Ten den se Brigham nebyl s to zabrat do práce. Měl rozdělanou povídku, ale ta mu teď připadala afektovaná, bezduchá a umělá, bez vztahu ke skutečnému životu. Den a noc se nekonečně vlekly, ale bez ohledu na to jak pomalu, přece jen minuly, a posléze vystoupil ze špinavé místní lokálky v městě, kde na něho měla čekat.

Jak se zapisoval do registrační knihy hotelu, přelétl jména hostů, kteří se ubytovali předešlého dne. „Paní H. H. Moorová“ — dohodnuté alias — mezi nimi nebylo. Diskrétním dotazem zjistil, že nepřijela.

Carter dal zavazadla odnést do přiděleného pokoje a zavolal do místních hotelů a do YWCY. Nikde nebyla. V trafice nakoupil náruč newyorských novin. Nenašel v nich žádnou zprávu o jejím zatčení. Což znamenalo, že ji před odjezdem z N. Y. nezatkli, jinak — při její neblaze proslulé pověsti — by to tisk pořádně rozmázl.

Po tři dny se tvrdošíjně utěšoval, že mu neutekla. Doma se bál odejít z bytu, kdyby snad telefonovala. Freneticky v hale u schránek přepadal listonoše. A čekal na poslíčka se vzkazem, který nepřicházel. Občas do onoho hotelu poslal telegram — marně.

Nezbylo mu, než se smířit s faktem: rozhodla se — nebo to stejně zamýšlela — že schůzkou by se vystavovala zbytečnému riziku a našla si úkryt podle svého uvážení. Nejspíš svůj závazek nemínila nikdy splnit — využila jeho pomoci a zmizela.

Další den přešel v hořké sebelitosti, ale pak se pustil do práce, aby z toho fiaska zachránil, co se dá. Naštěstí toho bylo dost. Holý příběh jejího života, tedy to, co mu z něj u kávy povyprávěla, mohl s trochou úsilí zpracovat v zajímavou novelu, jež by se dala s úspěchem uveřejnit, neboť tento typ příběhů se dobře prodával. Obzvlášť bude-li se týkat autentické dívčí lupičky.

Jak se hrbil nad psacím strojem, koncentrovaný na své řemeslo, zklamání vyprchalo. Dívka byla pryč. Zachovala se k němu sprostě, možná to takhle bylo lepší. Ztracené peníze se mu vrátí procenty z prodeje. A jeho osobní vyrovnání? Byla krásná a fascinující — ke konci přátelská — ale pořád to byla zlodějka... spodina.

Celé dny nevstal od stroje krom jídla a spánku, ač i tam šetřil časem.

Konečně byl rukopis hotový a odeslaný. Teď odpočíval tak, jak předtím srotil, polehával v posteli, nebo se flinkal, vynahrazuje si nervózní energii, provázející jakoukoli kreativní tvorbu.

Třetího dne obdržel od vydavatele časopisu, kam rukopis poslal, krátké pozvání, zda by se u něj mohl stavit příštího dne ve 14,30.

Když vstoupil do jeho kanceláře, byli u něho čtyři návštěvníci. Dva znal — Gerald Fulton a Harry Mack náleželi k branži. Byl představen zbylé dvojici: Johnu Deitchovi a Waltonu Dohlmanovi. Znal jejich práce, protože přispívali do několika z těchže časopisů jako on.

Když se všichni usadili, ve vzduchu zavoněl cigaretový dým a tváře se zvědavě upřely na jejich zdroj příjmu, vydavatel se krátce zasmál.

„Tak k byznysu. Zprvu si asi pomyslíte, že je bizarní, ale nebudu vás napínat déle, než bude třeba.“

Obrátil se na Cartera. „Pane Brighame, byl byste tak laskav a řekl mi, jak jste přišel k námětu vaší povídky Anděl z druhého patra? Tedy pokud vám to nevádí.“

„Ovšemže ne,“ souhlasil. „Bylo to dost zvláštní. Jedné noci mě vzbudil zloděj. Rámusil v sousedním pokoji, takže jsem vstal a šel se tam podívat. Popadl jsem ho a chvíli jsme potmě zápasili. Pak jsem rozsvítil a — „

„A byla to žena — děvče!“ promptně dokončil Gerald Fulton.

Carter vyskočil. Jak to víš?“

Náhle si povšiml, že všichni čtyři strnule sedí a ve tvářích mají tentýž výraz ohromeného šoku.

„A za chvíli se objevil detektiv?“

Byl to Mackův hlas, leč k nepoznání temný a chraptivý.
„Jmenoval se Cassidy!“
„A za prachy se věc dala urovnat,“ ujal se niti Deitch.
Následovalo dlouhé ticho. Vydavatel si hrál s kulatým skleněným těžítkem a pět spisovatelů z povolání, obličejů rudé a pokořené, koukalo do prázdna.
Vydavatel sáhl do zásuvky a vyjmul štos rukopisů.
„Tak zde je máme,“ pronesl věčně. „Věděl jsem, že něco nehraje, když jsem během deseti dní dostal pět povídek s toutéž tematikou — a protagonistou v nich byla dívka — vždycky stejné děvče!“
„Tu mou hodte do koše,“ navrhl potichu Mack.
Všichni s návrhem souhlasili mimo Dohlmana, jemuž se cosi nezdálo. Konečně namítl:
„Ale stejně — všech pět verzí je zatraceně dobrých, ne?“
Nakladatel přikývl.
Jistě. Jednu bych vzal. Ale pět?“
„Dobře. Hodíme si čtvrták.“
„Tak do toho,“ usmál se.
Vyhrál Mack.
Gerald Fulton seděl a třeštil jeho vypouklé modré oči víc než kdy jindy.
„Panebože!“ zvolal. „To bych rád věděl, kolik chudáků právě teď mlátí do mašiny a píše ten stejný příběh!“
Cartrovi však v hlavě bzučela zcela jiná otázka.
„Ježíši! To taky líbala tuhle celou bandu?“

STRACH ZE ZBRANÍ

Owen Sack se odvrátil od kamen, neboť dveře jeho chatrče se otevřely a vpustily Ripa Yusta. Rukou, která nedržela plechovou konvici kávy, pohostinně pokynul ke stolu, kde dýmal naložený talíř.
„Zdravičko, Ripe! Sedni si a pusť se do toho, dokud je to horký. Jen co zavřeš, tak si kafe nandám i pro sebe.“
To byl Owen Sack. Malý kompaktní muž samá šlacha, s kulatými porcelánově modrými očima a plnými ošlehanými tvářemi, jehož padesát roků a něco prozrazovaly pouze vlasy jak prořídla sláma. Tichý malý muž, jehož přehnaně dychtivá přátelskost svědčila o nedostatku sebevědomí.
Rip Yust přešel ke stolu, bohaté hostině nevěnoval pohled. Místo toho na jeho desku umístil dvě veliké pěsti, opřel se o ně a šeredně se zamračil. Byl vysoký, tenhle Rip Yust, tělo jako sud, svislá ramena, mohutné ruce a nohy. Obvykle se tvářil zachmuřeně flegmaticky, nyní se však jeho těžké rysy stáhly do hrozivého, bouří věštícího mraku.
„Ráno dostali Luckyho,“ pronesl významně. Hlas novinu neoznamoval. Obviňoval.
„Jezus! Kdo to byl?“
Owenovy oči při otázce uhnuly stranou. Nervózně si navlhčil rty. On věděl, kdo Ripova bratra sbalil.
„Kdo bys řek?“ uplivil s hlubokým opovržením. „Z prohibičního. Ty o tom víš!“
Malý muž se choulił.
„Ach, Ripe, jak bych moh? Vměstě jsem nebyl už víc jak tej-den a sem nikdo nezabloudí.“
„Jo, taky se divím, jak to, že to víš.“
Yust kráčel okolo stolu k místu, kde stál Owen, na čele krůpěje potu, chytl ho za volnou látku košile na prsou a zvedl ho do vzduchu a dvakrát s ním zatřásl. Učinil to bez vehemence, mnohem působivěji než by dokázalo násilí, a postavil ho zpátky na nohy.
„Tys věděl, kde máme tajnej sklad,“ obžaloval ho, v mocné tlapě plnou hrst modré košile. „A nikdo jinej, kdo není v partě. Ráno se z ničeho nic objevili prohibáči a načapali tam Luckyho. Kdopak jim řek, kde hledat? Ty, kryso!“
„Já ne, Ripe! Já ne! Přisáhám —“
Yust mu přitiskl dlaň na ústa a kvílení umlklo.
„Snad ne. Nevím to jistě, žes to byl ty — jinak bych s tebou nemluvil.“ Na sugestivní vteřinu šmíkl kabátem, obnaživ hnědou rukojeť revolveru čouhající z podpažního pouzdra. „Ale vypadá to, že to nemoh bejt nikdo jinej. Nechci ublížit nikomu, kdo neubližuje mně, tak se chvilku porozhlídnú vokolo, abych si byl jistej. A jestli se ukáže, žes to byl ty —“
Sklapl široké čelisti. Pravou rukou naznačil bleskový pohyb pod kabát a k podpaží. S pomalým důrazem kývl a odešel.
Owen Sack se nehýbal. Zkameněle stál a vyvalené modré oči upíral na dveře, v nichž návštěvník zmizel. A jako by zestárnul. V obličejí měl vrásky, jež tam dříve nebyly, a jeho tělo se navzdory strnulosti zdálo křehčí.
Posléze potřásl rameny a obrátil se k plotně, jak kdyby epizodu pustil z hlavy, leč hned nato se zhroutil. Těžce se došátral k židli, padl na ni, odstrčil chladnoucí oběd a hlavu složil do předloktí.
Roztřásl se a kolena se mu klepala, jako se třásl a klepala se mu kolena, když pomáhal odnášet Cardwella. Cardwell — tak šla zvěst — si pustil pusku na špacír o rušném provozu na řece Kootenai. A pak ho jednoho rána našli nedaleko Dimu v křoví s dírou v zátylku, kde kulka vnikla dovnitř, a druhou a větší roztřepenou dírou, kde kulka vyšla. Nikdo nemohl říct, kdo ji vypálil. Klepy v Dimu se dohadovaly, i když před ušima bratří Yus-tů dohady úzkostlivě tajily.
Owen věděl, že nebýt Cardwella, byl by schopen Ripa přesvědčit o své nevině. Jenže mrtvola toho ubožáka se mu zjevila pokaždé, kdykoli uviděl některého z Yustů. A dnes, když Rip vstoupil do jeho chajdy a metl po něm obviňující „Ráno dostali Luckyho“, Cardwell mu z mysli vytlačil všechno ostatní a naplnil ji strachem, pod jehož tlakem mluvil a jednal, jako by byl prohibiční agenty k Yustovu skladišti skutečně navedl. Rip tudíž odcházel zpola přesvědčen, že ho

podezírá právem.

Owen Sack věděl, že Rip je férový chlap, jen kapku omezený.

Nikdy nic nepodnikl, dokud se neujistil, že má pravého muže, a pak uhodil — bez milosti a bez varování.

Ripův přístup k světu byl prostinký: oko za oko, zub za zub. A nepřátele bylo třeba bez skrupulí odstranit.

Nicméně ani vědomí, že Rip neuhodí, dokud se nepřesvědčí, že má pravého vinníka, Owena příliš neutěšilo.

Yust byl poslední člověk, který mohl koho soudit, oddělit zmo od plev. Na takový úkol neměl ani trpělivost, ani rozum — jemu se jako důkaz bude jevit cokoliv, byť to bylo sebenevinnější a malichernější či bezvýznamné.

Owenovy dávné strachy teď znovu vypluly na povrch a postavily ho do role svědka proti sobě samému. Říkal si, že jednoho dne jeho ubohé tělo naleznou tak, jak našli Cardwellovo. Možná že i Cardwell byl bez viny a podezírali ho neprávem.

Napřímil se, zvedl ramena a sevřel rty v chabém pokusu se sebrat. Chvilku si namlouval, že se rozhoduje k akci, plánuje její postup. V srdci však věděl, že se obelhává, že zase uteče. Vždycky utíkal. Čas, kdy by se opřel, dávno minul.

Už před třiceti lety.

Tehdy, po hádce nad kostkami v přístavní krčmě Baltimoru, čelil krátké pistoli v rukou námočníka — londýnského cockneye. Stáli proti sobě a námočníkovi se třepala ruka, bál se stejně jak on. Stačilo, aby stiskl nepatrný kousek kovu a bývalo by bylo po všem. Po vteřině zaváhání se tedy vzdal. Připustil, aby ho cockney vyhnal nejen z herny, ale i z města.

Pro něho byl strach z kulky neúnosný. Nebyl zbabělec — tehdy ještě ne. Nůž, jehož se muži tolik obávali, se mu v oněch dnech nezdál tak hrozný. Pohyboval se po vypočitatelné dráze rozeznatelnou rychlostí. Viděli jste jej a mohli jej odrazit, nebo uhnout — stočit se, aby rána byla mělká. A i když zasáhl a zajel do hloubky, byl tenký a ostrý, vklouzl do masa lehce a tkáň čistě separoval.

Ne tak kulka rozpálená hnačími plyny, spěchající k cíli neviditelnou rychlostí blesku — ne aby si ostřím utvořila škvíru — ale aby si tupým nosem prorvala cestu a prodrala se vším, co bylo v jejím směru. Kus horkého olova, probíjející si tunel skrz svaly, vnitřnosti — a tříštící kosti. S tímhle se neuměl vypořádat, nedokázal se tomu postavit.

Tak, aby se vyhnul šanci opětovaného setkání s námočníkem a jeho pistolí, utekl tehdy v Marylandu z města.

A to bylo jen poprvé.

Kamkoli se hnul, tam dřív či později čelil ústí výhružné zbraně — jako by je jeho strach přitahoval. V dětství mu bylo řečeno, že pes, jemuž ukáže strach, ho kousne. Tak tomu bylo i se zbraněmi.

Každické opakování na něj mělo ještě horší vliv. A nyní ho pohled na hrozící zbraň paralyzoval. Stačilo, aby na ni jen pomyslel a mozek mu zamlžil děs.

V mladších letech — mimo kdy se jednalo o zbraň — nebyl zbabělý. Utíkal však příliš často a rostoucí bázeň se šířila jak metastázy rakoviny, až ponenáhlu se z muže s rozumnou dávkou odvahy a jedním morbidním strachem stal člověkem bez kuráže, posedlým děsem z jakékoli formy násilí.

Zpočátku se tolik nebál, byl by mohl strach překonat. Byl by jej mohl překonat i tehdy v Baltimoru. Bylo by to vyžadovalo enormní úsilí, ale mohl. Mohl jej překonat i v Novém Jižním Walesu, kde místo vysvětlení sedl na koně a jako šílenec ujížděl přes sto mil k Bourke, pryč od zbraní v rukou hraničního strážce — zoufalý úprk cestou necestou a přes kořeny vyvstávající perverzně z prsti jak železniční koleje, s králíky vyplašenými z pásů vysoké tuhé trávy.

Možná nebylo pozdě ani tři měsíce nato — v Queenslandu. Jenže opět utekl. Tentokrát pohořím dolů do Cooktownu a k lodi, daleko od hrozby rezavého revolveru v ruce obřího negra, vedle něhož se, oba po pás v křídově bílé řece, dřel v stříbrnosném bahnitém nánosu.

Potom byl za hranicí uzdravení, strach by již nepřekonal žádné úsilí. Byl poražen a věděl to. Od té doby prchal bez jakéhokoli decentního pocitu hanby a začal utíkat i před jinými věcmi než zbraněmi.

A příklad?

Nechal se žárlivým míšencem vypudit z Morro Velho a z práce v britské důlní společnosti Sao Joao del Rey — a od Tity. Tita nad ním ohrnula rudé rty, jenže ani ona, ani dobře placená práce nezabránila, aby neutekl před nožem garimpeira, jehož by hladce svázal do kozelce i s jeho kudlou. Z olejových polí Bakersfieldu ho vyhnaly holé pěsti zakrslého nádeníka. A nyní odtud...

Dříve to svým způsobem nebylo tak zlé. Byl mladší a vždycky bylo kam jít, najít si práci a porozhlédnout se v novém okolí — jedno místo bylo stejně dobré jako jiné. Teď to bylo horší.

Nebyl už mladý, a zde, v Cabinet Mountains, chtěl zůstat do smrti. Měl tu chajdu — domov. Chtěl pouze dvě věci: klid a zajištěné živobytí a tady je našel. Z řeky Kootenai rýžoval dost zlatého písku — jistě, nebylo to žádné bohatství, ale on po něm ani netoužil. Toužil po klidném domově a ten tu po krátkých šest měsíců skutečně měl.

Dokud náhodou nenarazil na Yustovu skrýš. Věděl, jako věděl celý Dime, že Kootenai se na své pouti z Britské Columbie vine v délce čtyř set mil přes Montanu a Idaho, než se opět stočí do rodné provincie, aby se spojila s veletokem Columbie, a že její tok je dopravní tepnou pro pašeráky alkoholu. Byla to obecná znalost a ze všech lidí to byl právě Owen Sack, který si vůbec nepřál vědět, co se na řece děje.

Proč ho jeho smolný osud zavál k místu, kde whisky skladovali, než byla připravena k odvozu na jih? A proč právě v době, aby ho tam Yustovi přistihli? A potom, jako kdyby to samo nebylo dost, skrýš týden poté zametla prohibiční policie.

A Yustovi ho teď podezírají, že je informátor — policejní špicl. Je pouze otázkou času, kdy se jejich stupidní mozky rozhodnou jednat — a udeří. Se zbraní.

Vstal a pustil se do balení věcí, které si chtěl vzít s sebou — kam? Všechno jedno — jen někam, kde bude mít klid a trochu pohodlí. Než jej hrozba další zbraně vyžene zas někam dál. Baltimore, Nový Jižní Wales, severní Queensland,

Brazílie, Kalifornie, tady — třicet let na útěku! Zestárnul, nohy mu nesloužily, leč prchání se stalo jeho integrální součástí.

Udýchaně balil, prsty neobratně chvatem.

V údolí Kootenai houstlo šero, když ohnutý pod vahou batohu na rameni, přešel most do Dimu. Odchod z chajdy odložil na poslední minutu, aby bez čekání chytil dostavník, který jede na nádraží, a vyhnul se tak loučení a trapným dotazům. Přidal do kroku.

A štěstí se k němu opět obrátilo zády.

Sotva obtočil roh hotelu k zastávce — dvojce dveře za kulečnickovou hernou Hennyho Upshawa — spatřil Ripa Yusta. Sel ulicí rovnou k němu. Viděl jeho rudý odulý obličej a vratkou chůzi. Yust byl opilý.

Owen Sack se zastavil uprostřed chodníku. Ihned si uvědomil svou chybu. Bezpečí spočívalo — bylo-li teď jaké bezpečí — v bezstarostném pokračování v chůzi, jako by se nic nedělo.

Vydal se k protějšímu chodníku, proklínaje se za tuhle okázalou ukázkou touhy se Ripovi vyhnout, nicméně neschopen ovládnout nohy, aby přes prašnou vozovku tolik nespěchaly. Možná, říkal si, Ripovy pitím zakalené oči nepostřehnou, že s ohromným batohem na zádech míří rovnou k zastávce dostavníku. I když v něm naděje vzrůstala, věděl, že je marná, dětinská.

Rip Yust ho samozřejmě uviděl. Stoupl si na obrubu chodníku a zahalekal: „Hej, ty! Kam se ženeš?“

Owen Sack se proměnil v sochu. Mozek mu zmrazil děs — děs a vzpomínka na Cardwella.

Yust se na něj přes ulici stupidně zubil a opakoval:

„Kam se ženeš?“

Snažil se odpovědět, něco říct — spása tkvěla ve slovech — leč stažené hlasivky vydaly jakýsi neartikulovaný zvuk. Opilému tyranovi nic neříkal, i kdyby z hrdla malého muže dorazil dál než těch bídných deset stop.

„Pamatuj, co jsem ti odpoledne řekl,“ řval, kývaje silným prstem. Jestli zjistím, žeš to udělal ty — „

Silný prst poklepal na levou hrud' kabátu.

Owen při tom gestu vyjekl — tenký rezavý výkřik teroru. Velikého opilého muže náramně potěšil. Rval smíchem, v ruce se mu objevil kolt. V radosti nad mužíkovým komickým strachem na chvíli zapomněl na bratrovo zatčení, zapomněl i na Sackovu předpokládanou vinu.

Při pohledu na Ripovu zbraň ho opustily poslední zbytky přičetnosti. Pokoušel se hájit, ústa však nedokázala zformovat jediné slovo. Snažil se v univerzálním znamení „vzdávám se“ zvednout ruce vysoko nad hlavu, což mu dřív mnohokrát zachránilo život, jenže mu v tom bránily popruhy těžkého batohu. Chtěl jeden uvolnit, shodit jej na zem.

Omámeným očím a mozku muže na druhé straně ulice se pravá ruka Owena Sáčka snažila dostat pod kabát. Rip Yust v onom pohybu četl jediné — malý muž šel po zbraní.

Z koltu vyletěl plamen!

Owen vzlykl. Něco ho těžce udeřilo do boku. Dosedl na chodník, oči široce, tázavě upřené přes ulici na kouřící hlaveň.

Někdo, uvědomil si, se nad ním skláněl. Henny Upshaw, před jehož podnikem padl. Jeho oči se vrátily k muži na protějším chodníku. Ten vystřízlivěl a stál, očekávaje s žulovým výrazem, kolt v ruce, co bude následovat.

Owen Sack nevěděl, má-li vstát, tiše sedět, nebo se položit. Upshaw ho srazil stranou právě včas — zachránil ho před první kulkou. Ale co když Rip vypálí znovu?

„Kam tě dostal?“ ptal se Upshaw.

„Cože?“

Jen klid,“ radil mu. „Budeš okay. Zajdu pro chlapce, aby mi s tebou pomoh.“

Chytl Upshawu za rukáv.

„C-co se stalo?“

„Rip tě postřelil, bude to okay. Lehni si — „

Pustil rukáv a rukama si zkusmo přejel po těle. Jedna, ta prohledávající pravou stranu, byla červená a lepkavá. Místo, kde pocítil náraz, který mu podrazil nohy, bylo horké a ztuhlé.

„On mě zasah?“ zaječel nevěřícně.

„Baže, ale budeš okay,“ tišil ho Upshaw a mávl k chlapcům ve dveřích. Ven je sice táhla zvědavost, zarážel je však pohled na Yusta, jenž tiše stál s koltem v ruce a čekal, co se z toho vyvine.

„Bože můj!“ vydechl Owen ve zmateném úžasu. „A ono to ani nebolí!“

Vyskočil na nohy — batoh z něj sklouzl — vyhnul se nápomocným rukám a rozběhl se ke dveřím herny. Na polici pod kasou našel Upshawovu černou automatickou pistoli. Držel ji před sebou na délku paže a obrátil se zpět k ulici.

Porcelánově modré oči byly udiveně vykulené, smál se a z úst mu vycházelo cosi jak popěvek.

„Všechny ty roky jsem utíkal a

ono to není horší než tohle!

Všechny ty roky jsem utíkal a

ono to ani nebolí!“

Rip Yust teď přecházel vozovku, byl uprostřed, když Owen vyrazil ze dveří herny.

Přihlížející se rozprchl. Ripův kolt se zvedl a zahřměl. Kštice Owenových slámově žlutých vlasů poskočila nazad. Uchichl se a třikrát vypálil, rychle. Žádná z kulek mohutného muže nezasáhla. V levé paži cítil něco pálivého. Vystřelil znovu a minul.

„Musím se dostat blíž,“ řekl si nahlas.

Přešel chodník — pistoli držel ztuhle před sebou — sestoupil na vozovku a kráčel vpřed, k plamínkům Yustova

revolveru.

A jak malý muž zvolna šel, prozpěvoval si svůj pošetilý popěvek, a páčil, páčil, páčil... Jednou ho něco zatahalo za rameno a jednou za paži — nad tím, kde cítil horkost — leč dokonce se ani nepodíval, co to bylo.

Byl na deset stop od Ripa Yusta, když ten se otočil jakoby k odchodu, učinil krok, jeho veliké tělo se náhle prohnulo do groteskního oblouku a sklouzlo měkce dolů, do písku vozovky.

Owen Sack shledal, že zbraň v jeho ruce je prázdná, byla jistě prázdná už nějakou dobu. Obrátil se. Jako v mlze rozeznal široký vchod Upshawova podniku. K holínkám mu lnula země, pokoušela se ho zadržet, stáhnout dolů, leč dosáhl dveří, dosáhl kasy, našel polici a pistoli uložil na místo.

Hlasy k němu mluvily, kolem něj byly paže. Hlasy ignoroval, paže setřásl, byl znovu na ulici. Ještě setřást víc rukou. Vzduch ho osvěžil, dodal mu sílu. Byl opět uvnitř, opřený o sklo pultu s ručními zbraněmi v obchodě Jeffa Hamlina.

Jeffe, chci dvě největší bouchačky, co tu máš a náboje. Nachystej mi to, za chvíli se vrátím.“

Věděl, že Jeff mu odpovídá, ale nebyl s to jeho slova rozlišit od burácení v hlavě.

A znovu teplejší vzduch ulice. Hluboký prach vozovky mu tížil nohy. Protější chodník. Dveře doktora Johnstona. Někdo mu pomáhal do schodů. Pod sebou gauč nebo stůl; teď, když ležel, viděl a slyšel lépe.

„Doktore, pospěšte si! Rychle mě slepte! Musím se postarat o hromadu věcí.“

Lékařův hladký profesionální hlas:

„Chvilku se o nic nestarejte, leda sám o sebe.“

„Čeká mě spousta cestování. Pospěšte si!“

„Bude to okay, Sáčku. Není třeba odjíždět. Z okna jsem viděl, že Yust po vás vystřelil první a viděl to tučet dalších lidí. Byla to vyložená sebeobrana!“

„O to nejde!“ Doc byl prima chlap, ale nic nechápal. „Musím jet na spoustu míst, navštívit haldu lidí.“

„Ovšem. Zajisté. Třeba hned, je-li libo.“

„Docu, vy nerozumíte!“ Johnston s ním mluvil, jako kdyby byl dítě, nebo opilý. „Bože, člověče! Musím se vrátit po stopách celého mého života a už nejsem mladej. Musím najít muže, vyhledat je v Baltimoru a Brazílii a Kalifornii, a bůhví kde ještě. Některý z nich budu těžko hledat, ale najdu je. Čeká mě tolik střílení a já už nejsem mladej a tohle je hromsky velikej džob. Musím vyrazit! Docu, musíte se mnou rychle něco... Musíte...“ Hlas Owena Sáčka klesal do mumlání, šepotu, až ustal.